SARI DİZİ
POLİSİYE ROMANLAR

DANNY BOYD

İKİ AZGIN ZÜRAFA

Carter Brown

9

GELİŞİM YAYINLARI

Gözlerinden erkekçe tehditler savurarak doğrulmaya başlamıştı bile. Ola ki adam, benim ortaçağ şövalyelerinden geldiğimi; tıpkı onlar gibi, vurmadan önce hasmımın dövüşe hazır olmasını bekleyeceğimi sanıyordu. Bizde öyle asalet —veya enayilik— ne gezer. Tam doğrulduğu ve henüz dengesini sağlayamadığı anı kollayıp, karın boşluğuna kalleşçe —veya akıllıca— bir yumruk savurdum. Korkunç bir feryat kopardı. Sonra da, birtakım garip hareketlerle gerisingeri gitti, gitti... ve nihayet sırtüstü yuvarlanıp öylece kaldı.

İngilizce adı : SO MOVE THE BODY

GELİŞİM BASIM VE YAYIM A.Ş.

Levent İstanbul

Tel: 169 24 20

Dizgi, baskı, cilt: Ağaoğlu Tesisleri

Kapak renk ayrımı: Fan Grafik

Kapak baskı: Apa Ofset Basımevi

CARTER BROWN

DANNY BOYD

İKİ AZGIN ZÜRAFA

GELİŞİM YAYINLARi SARI DİZİ

POLİSİYE ROMANLAR

1

«Boyd,» dedim. «Danny Boyd.»

Kapının gözetleme deliğine yapışmış olan mavi göz, bana öylece bakmaya devam ediyordu.

«Boyd firmasından, Danny Boyd.»

Sesim yankısız kaldıkça, içime garip bir yalnızlık duygusu yayılıyor, bu da giderek güç dayanılır bir hal alıyordu.

«Burasının New York olduğunu, herkesin panik içinde yaşadığını, her gün yeni bir tedbir alma gereğini duyduğunu biliyorum... Ama inanın bana, bu kadarı da biraz fazla!»

Koyu mavi göz, yüzüme dikilmiş, bakmaya devam ediyordu.

«Eğer siz Shanie O'Toole iseniz,» dedim, «yarım saat kadar önce beni büromdan aradınız ve çok acele olarak görüşmemiz gerektiğini söylediniz. Dediğinize göre, bu bir ölüm kalım meselesiydi ve derhal size gelmediğim takdirde, ölümünüzden ben sorumlu olacaktım.»

Koyu mavi göz hafifçe süzüldü. Benim de içim rahat etti böylece... Demek ki yüzüme dikilmiş olan bu göz, kapının iç tarafına yaslanmış bir cesede ait değildi... Cebimden özel dedektif kimliğimi çıkarıp, gözetleme deliğine tuttum.

«Görüyorsunuz, değil mi?» dedim. «Üzerinde adım bile yazılı... Bana güvenebilirsiniz. Şu kapıyı artık açın lütfen.»

Kısa bir süre sonra, deliğin arkasındaki göz kayboldu. Aşağı yukarı bir düzine sürgü çekildikten sonra da kilit iki kez döndü ve

kapı nihayet açıldı. Beni dikizleyen koyu mavi göz, artık çiftleşmişti.

«Gelenin dost olduğundan emin olmalıyım,» dedi tereddütlü bir sesle. «Daha bir hafta önce, bir kız arkadaşım, gözetleme deliğinden bakmadan kapıyı açma gafletinde bulundu. Kapıyı çalan, babası olduğunu söylemiş; o da tesadüfen, o sırada gerçekten babasını bekliyormuş... Sonuçta, paspasın üzerinde tam üç kez tecavüze uğradı!»

Shanie O'Toole, uzun boyluydu ve kesinlikle sıska değildi. Buğday rengi saçları, omuzlarına doğru düzensiz dalgalarla yayılmıştı. Başak sarısı bukleleri, başıbozuk bir sel gibi dökülüp saçılmıştı. Mavi gözlerindeki derin bakış, masum mu masum bir genç kıza ait olabileceği gibi, sayısız tornada yontulmuş usta bir oyuncunun maskesi de olabilirdi. Burnunun bir özelliği yoktu. Ama, genişçe ağzı ve hele dolgun alt dudağı, tat alıp vermek için yaratılmış gibiydi. Siyah ipek bluzu, göğüslerinin baş döndürücü dikliğiyle alabildiğine gerilmişti. Beyaz yünden şortu ise, cömert kalçalarına rahatça sarılmıştı. Uzun bacakları, bir çift dolgun oyluktan başlıyor, yuvarlak ve biçimli dizlerden geçiyor, giderek incelen baldırlarla devam ediyor ve zarif bir çift bileğe ulaşıyordu. Kızın boyutlarının büyük olduğu kuşku götürmezdi. Ama vücudunun her parçası, tam bir ahenk içindeydi. Ben onu incelerken, onun da beni yavaş yavaş süzmekte olduğunu neden sonra fark ettim.

«Herhalde, bir tür kafa derisi hastalığı geçirdiniz?..» diye sordu, hoşgörülü bir sesle.

«Ne demek istiyorsunuz?» Afallamıştım doğrusu...

«Yani, saçlarınızı o yüzden tıraş etmişlerdir diye düşündüm...»

«Buna 'alabros kesim' derler bayan!» Hafifçe alınmıştım. «Saçımı tekrar istediğim kadar uzatmak için, biraz sabır göstermem yeter.»

Başımı hafifçe çevirip ona sağ profilimi gösterdim. Malum, sol profilim de çok etkileyicidir ama, sağın, yine de hafif bir üstünlüğü vardır.

«Bu şaşılığı mutlaka tedavi ettirmelisiniz.» Sesinde, yine sıcak bir ilgi vardı. «İnsanın yüzüne bakabilmek için, her defasında böyle yana dönmek zorundaysanız, işiniz iş demektir!..»

«Bir ölüm kalım sorununuz olduğunu söylemiştiniz!» dedim, hırıltılı bir sesle.

«Siz hele bir içeri girin. Burada durmakla, kendimizi gerçekten büyük bir tehlikeye atıyoruz. Bakarsınız bu sefer ikimize birden tecavüz ederler!»

Böyle bir lafa ne denebilir ki?.. Sustum, dişlerimi sıktım ve onu izledim.

Kapıyı arkamdan hızla kapadı ve arka arkaya birkaç sürgü itmeyi de ihmal etmedi... Sonra önüme düşüp beni oturma odasına aldı. Arkadan bakıldığında, attığı her adımla neşeli bir biçimde kırıtan, açık yürekli bir güzellik sergiliyordu. 'Şu anda çıplak olsa ve kızgın bir güneş altında, bir kum tepesini koşarak tırmansa...' Beynime, bir anda, azgın bir hayalin yıldırımı düşmüştü...

Oturma odası, İskandinav üslubunda döşenmişti. Üstün manevra yeteneğim sayesinde, gümüş bir muz demetini andıran bir mobilya parçasının yanından kıvırtıp kendimi bir kqltuğun içine attım. Gökyüzünün maviliği, pencerelerden içeri akıyordu.

«Hoş geldiniz, Bay Boyd,» dedi sarışın güzel.

Ben koltuğuma daha bir rahatça yerleşirken, o da karşımda, ana rahmi gibi davetkâr duran bir koltuğa geçti.

Hiç konuşmadan birbirimizi süzmeye başladık. Bir süre sonra, sıkılmaya başladığımı hissettim.

«Bu kez de yüzümde, şipşak sivilceler mi gördünüz yoksa?» dedim.

«Nasıl yani?»

«Böyle baktığınıza göre, herhalde yüzümün her tarafını korkunç çıbanlar kaplamış bulunuyor ve bana bunu nasıl söyleyeceğinizi bilemiyorsunuz.»

«Özür dilerim... Sadece kokunuzu almaya, havanızı anlamaya çalışıyordum.» Düşünceli düşünceli gülümsedi. «Ne yapayım, karşımdakini değerlendirebilmek için buna mecburum.»

«Nasıl bir sonuca vardınız?» diye sordum.

«Seks merakı dışında hiçbir şey göremedim.» Hafifçe içini çekti ve siyah ipek bluzu dalgalandı. «Bir miktar zekâ da var; ama hem ilkel bir düzeyde, hem de tamamen cinsel eğilimin emrine girmiş durumda.»

Kızın gözlerinde aniden bir ışık parıldadı.

«Yoksa siz, arkadaşımın babası olduğunu iddia eden adam olmayasmız?»

«Benimle dış kapıya kadar gelmeye ne dersiniz?» diye karşılık verdim. «Paspas üstünde tecavüz konusunda benden iyisi yoktur. İsterseniz bir deneyelim!»

«Kızmayın canım... Cinsel dürtülerinizin güçlü olmasında, herhangi bir kötülük yok. Tek dikkat edeceğiniz şey, bunu manyaklık derecesine vardırmamak. Onun için de, zaman zaman başka şeyler düşünmeye gayret etmelisiniz. Örneğin, buraya geldiğinizden beri, vücudumdan başka bir şeye dikkat etmediniz. İşte bu doğru değil! Arada bir, başka şeylere de kafa yorabilmelisiniz.»

«Paspas numaralarını anlatan ben değilim herhalde,» dedim, kendimi savunarak.

«Bir an için vücudumu unutup düşüncelerimi öğrenmeye çalışsanız, olmaz mı?»

«İsterdim ama, kafanızın ne yönde estiğini kesinlikle bilemiyorum.»

«Cinsel dürtüleri güçlü olan erkekleri sevdiğim doğru,» diye bir itirafta bulundu genç kız. «Ama şu anda, kafası da çalışabilen bir insana ihtiyacım var.»

«Bakın, aklıma parlak bir fikir geldi,» dedim. «Siz burada oturup kendi kendinizi koklasanız, ben de işimin başına dönsem nasıl olur acaba?»

«Sizi değerlendirirken, haksızlık etmiş olabilirim Bay Boyd,» dedi, özür dileyen bir sesle. «Tekrar baştan başlamaya ne dersiniz?»

«İsterseniz, sizin şu hayat memat meselenizden söz edebiliriz,» diye mırıldandım.

«Size önce biraz kendimden söz edeyim, Bay Boyd. Adım, Shanie O'Toole. Sekiz yaşında yetim kaldım. Yakın akrabam olarak yalnızca amcam vardı. Mahkeme kararıyla, beni vesayetine aldı. Onun yanına yerleştim. Bana karşı çok iyiydi ama, herhalde çok yaşlı olduğundan, dünya görüşü pek sığdı. Üniversiteye gidinceye kadar, dış dünyayla temas etmemi neredeyse tamamen önledi. Üniversiteye başladıktan sonra da, bunun böyle devam etmesi için elinden geleni yaptı... Altı ay önce öldü. Bana miras olarak, petrol kuyuları, fabrikalar ve tonla para bıraktı. Şu anda, bu işlerle uğraşan bir sürü avukatım ve muhasebecim var. Ben sadece bana verilen parayı almakla yetiniyorum. İnsan sarraflığım yoktur. Başkalarını, ancak kokularına, havalarına bakarak değerlendirebiliyorum.»

«Peki, benden ne istiyorsunuz?»

«Hayatta kalmamı sağlamanızı istiyorum. Yaşım henüz yirmi dört. Daha çok uzun bir süre, hayatta kalmayı planlıyorum.»

«Sizi öldürmek isteyen kim?»

«Bunu bilseydim, sizi tutmama gerek kalmazdı,» dedi kız, aksi bir sesle. «Hem, aklınızı bir an için vücudumdan ayırabilseniz, böylesine salakça sorular sorma durumuna düşmezsiniz!»

Dişlerimi gıcırdatmakla yetinip, «Birilerinin sizi öldürmek istediğini nereden biliyorsunuz?» diye sordum.

«Daha önce bir iki kez denediler de oradan biliyorum...» Bunu, tekdüze bir sesle söyledi. «Talihleri yaver gitseydi, beni çoktan gömmüş olacaklardı.»

«Sizi niye öldürmek istesinler?»

Genç kız, sabırsızlıkla omuz silkti.

«Aklınız hâlâ göğüslerimle bacaklarıma yapışmış durumda, öyle değil mi?»

«Göğüsleriniz çok güzel, bacaklarınız da harikulade,» dedim, yavaş bir sesle. «Ama benim aklım kulaklarınızda.»

«Kulaklarımda mı?» Sesinden, şaşırdığı belli oluyordu.

«Evet kulaklarınızda... Zavallıların arasında koca bir boşluktan başka bir şey yok, öyle değil mi?»

Genç kızın cevabı, kırbaç gibi şakladı.

«Terbiyesizleşmenize gerek yok!»

Aldırmadan devam ettim.

«Birileri sizi bir iki kez öldürmeye teşebbüs etti ve siz bunun kim olabileceğini ve nedenini tahmin edemiyorsunuz, öyle mi?»

«Evet,» dedi kız, keskin bir sesle. «Sizi tutmak isteyişimin nedeni de bu zaten. Beni, kimin, hangi nedenle öldürmek istediğini bulmanızı istiyorum.»

«İşe nereden başlamam uygun olur sizce?»

«Santo Bahia.»

«Batı kıyısındaki sayfiye şehri Santo Bahia' dan mı söz ediyorsunuz?»

«Elbette!» dedi kız, sinirli bir sesle. «Amerika'da yaşayan birini Patagonya'da öldürmeye çalışacak değiller ya!»

Buna, sözcüklerimi dikkatle seçerek karşılık verdim.

«Şu anda Manhattan'da bulunuyorsunuz ve birilerinin sizi öldürmek istediğini söylüyorsunuz... Onun için de, şüpheli kişiyi buradan neredeyse beş bin kilometre uzaklıktaki bir yerde aramamı istiyorsunuz. Öyle mi?»

«Bir an için o koca ağzmızı kapayıp beni dinleseniz olmaz mı?» Bunu, tatlı bir sesle söylemişti. «Santo Bahia'da, deniz kıyısında bir evim var. Yarın, bir haftalığına oraya gidiyorum. Davetlileri büyük bir dikkatle seçtim. Öyle ki, beni öldürmek isteyen kişinin bunların arasında bulunduğundan eminim. Siz de benim davetlim olacaksınız, Bay Boyd.»

«Öyle mi?» dedim, hafifçe sırıtarak.

«Böylece, onların arasıda, onlarla birlikte yaşayacaksınız ve beni kimin öldürmek isteyebileceğini keşfetmeye çalışacaksınız. Sonuca ulaşmak için, bir haftalık bir zamanın size fazlasıyla yeteceğini sanıyorum.»

«Haklısınız,» dedim, alaylı bir sesle. «Bu işi çözmek, son derece kolay olsa gerek. Siz plaja gidersiniz. Ben, o sırada, en yakın tümseğin arkasına gizlenirim. Katil hevesliniz kulağının ucunu gösterince de, hemen ensesine yapışırım.»

«Bay Boyd,» dedi kız, buz gibi bir sesle. «Bu iş galiba sizi ilgilendirmiyor. Acaba yanılıyor muyum?»

«Hayır, hiç yanılmıyorsunuz.»

Kız içini çekti, ayağa kalktı ve deri kaplı zarif yazı masasına doğru yürüdü. Üst çekmeceden birtakım kâğıtlar aldı. Bu arada, ben de onu seyrediyordum.

«Uçak biletinin parasını geri verirler herhalde,» dedi, tekrar içini çekerek. «Çeki de yırtayım bari...»

«Keyfiniz bilir,» dedim.

«Çok başarılı bir özel dedektif olmalısınız. Anlaşılan, para sizin için önemli değil... Yanılıyor muyum?»

«Hiç de değil.»

«Pekâlâ öyleyse,» dedi ve tekrar hafifçe omuz silkti. «Elveda sana bin dolarlık çek.»

«Durun!» diye bir çığlık attım. «Bin dolar mı dediniz?»

«Avans olarak...» dedi, genç kız. «Beni öldürmek isteyeni yakaladıktan sonra da, size beş bin dolar vermeyi düşünüyordum... Neyse, artık başkasını bulmam gerekecek herhalde.»

«Aniden fikrimi değiştirdim,» dedim. «Uçak saat kaçta?»

«Ben yarın gideceğim. Evi hazırlamak için bir güne ihtiyacım var. Ötekiler yarından sonra gelecekler. Sizin yerinizi de o gün için ayırttım. Havaalanından bir araba kiralar, eve gelirsiniz.»

Bana doğru geldi ve kâğıtları elime tutuşturdu.

«İhtiyacınız olan bütün bilgileri burada bulursunuz.»

«Teşekkür ederim,» dedim. «Bana diğer konuklar hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?» Kesin bir tavırla, başmı sağdan sola salladı.

«Olmaz, Bay Boyd. Konukların hiçbiri hakkında, önyargı sahibi olmanızı istemem. Onları kendiniz görüp, bağımsız bir kanaate varmalısınız.»

«Peki... O halde, daha önceki öldürme teşebbüslerini anlatın.»

«O da olmaz... Belki, daha sonra... Santo Bahia'ya, tamamen açık, tamamen önyargısız bir kafayla varmanızı istiyorum.»

«Herhangi bir konuk gibi mi yani?»

«Tamamen öyle.» Bir an düşündü, sonra kadere boyun eğermiş gibi omuz silkti. «Bir konuk gibi geldiğinize göre, sanırım size ön adınızla hitap etmem gerekecek.»

«Adım, Danny.»

«Bir zamanlar, Danny adında bir barmen tanırdım. Adam hiçbir zaman doğru dürüst bir martini hazırlamasını öğrenemedi gitti.»

«Bense, şimdiye kadar Shanie adında kimseyle tanışmış değilim. Bu yüzden de herhangi bir kaybım olduğunu hiç sanmıyorum!»

Genç kız, rahat bir sesle, «Bu işin yürümesi için birbirimizden hoşlanmamız gerekmez,» dedi. «Başka bir şey var mıydı, Danny?»

«Yok herhalde,» dedim ve kolumdaki saate dikkatle baktım. «Kapı komşunuza tekrar tecavüz etme zamanım geldi... Artık, izninizi rica edeyim.»

«Hiç de gülünç değil!» Sesinde, sinirli bir hırıltı vardı. «Kapının yolunu bulabileceğinizi umarım.»

«Elbette... Zeki çocuğumdur. Her şeyi hemen öğrenirim.»

Oturma odasının kapısına ulaştığımda, yine konuşmaya başladı.

Tamamen sıradan bir şeyden söz ediyormuş gibi, «Yine de, sizi bir tek konuda uyarmam gerekiyor, sanırım,» dedi.

«Hangi konuda?» diye sordum.

«Martin Shoemaker'a dikkat edin.»

«Martin Shoemaker mı?»

«Evet. Santo Bahia'ya çağırdığım konuklardan biri. Oldukça vahşidir. Farkında bile olmadan, birilerini öldürebilecek bir tip. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?»

«Hayır, kesinlikle anlamıyorum.»

Omuz silkti.

«Nasıl anlatayım... Biraz çılgın biri. Kendi gücünün farkında değil.»

«Çok mu iri?»

«Evet, çok iri... Çok da güçlü, aynı zamanda.. Bir keresinde, bir çelik çubuğu '8' haline getirdiğine tanık oldum. Üstelik, bunu yaptığının farkında bile değildi. Kafası bir şeylere bozulmuştu da, sinirini çubuktan çıkardı.»

«Merak etmeyin, ondan uzak dururum,» diye söz verdim. «Odaya o girdiğinde, ben çıkarım.»

«Aslında, iyi bir adam... Sadece...»

Sözünü kestim.

«Sadece, kendi gücünün farkında değil.» Sesimde, acılı bir alay vardı.

«Öyle,» dedi ve mutlu bir biçimde gülümsedi. «Onunla iyi anlaşacağınızdan tamamen eminim. Tabii, beni öldürmek isteyen o değilse...»

«Tabii...» dedim. «Şimdi artık gerçekten izninizi rica ediyorum, Bayan O'Toole. Hoşça kalın.»

«Bana, Shanie deyin.»

«Hoşça kalın, Shanie.»

«Güle güle, Danny. Merak etmeyin, konuklara saçlarınızın bir tropikal hastalık nedeniyle döküldüğünü, ama şimdi artık iyileştiğinizi söylerim!»

2

Daire kapısını çarpıp çıktıktan sonra, bir süre durup, itilen sürgülerin gıcırtısını dinledim. o sırada, koridorun karşı tarafmdaki dairenin kapısı açıldı ve aralıkta, esmer bir yavru belirdi. Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş bana bakıyordu.

Mırıltılı, alçak bir sesle, «Özel dedektif sizsiniz herhalde,» dedi.

«Siz de, babası zannederek kapıyı açtığı adam tarafmdan, kendi paspası üzerinde üç kez tecavüze uğrayan arkadaş olmalısınız!..» dedim.

«Demek Shanie size anlattı...» Gülümsedi. «Şakaydı tabii... Ama Shanie, böyle şeyleri bazen pek ciddiye alır... Sonuç olarak da sadece inanmak istediğine inanır.»

«Bakın, bu dediğiniz doğru işte.»

«Saat neredeyse beş,» dedi esmer güzeli. «İçeri gelip bir içki almak istemez miydiniz? Biraz da laflardık...»

«Niye olmasın?» dedim.

Onu izleyerek içeri girdim. Buranm dekoru, az önce gördüğüm daireninkinden tamamen farklıydı. Burası Japon üslubunda döşenmişti.

Evin içi, buram buram Uzakdoğu kokuyordu.

Esmer güzeli, hasır kaph amerikan bara uzandı ve tezgâhın arkasına yerleşti.

«Ne içersiniz?»

«Buzlu bir votka, lütfen... Benim adım Danny Boyd.»

«Benimki de, Shirley Simpson... Size Danny derim elbette. Ama salon ha, bana Shirl demeye kalkışmayın!»

Saç modeline baktım; bir kadın kafası, alabros kesilmiş bir denizci saçına ancak bu kadar benzeyebilirdi. Kısa saçları öne doğru taranmış, kaşlarına ulaşan bir perçem oluşturmuştu. Gerisi, kulakların biraz üstünde kalan ve ense köküne asla ulaşmayan bir yığın kesik bukle halindeydi. Başının kemik yapısı çok biçimliydi ve kısa saç, bu biçimli kafanın doğal bir süsü gibi duruyordu. Bakışları olgun, gözleri siyahtı. Ağzı ise, inandırıcı olamayacak kadar masum görünüşlüydü. Üzerinde, siyah ipekten, gayet kısa bir Japon kimonosu vardı. Beli iyice sıkılmıştı. Etek kısmı ise, oyluklarının ortasına kadar ancak iniyordu. Büyük bir ihtimalle, içine hiçbir şey giymemişti. Göğüsleri nispeten küçük, ama dimdikti. Siyah ipeği, iki kibirli yumruk gibi geriyorlardı... 'Binanın geri kalan bölümlerinde de, Shirley Simpson ve Shanie O'Toole gibi kızlar oturuyorsa, ırz düşmanları için burası gerçek bir cennet,' diye düşündüm.

«Niye oturmuyorsunuz ki, Danny?» diye mırıldandı esmer.

Fazlasıyla alçak bir divana, rahatsızca oturdum. Shirley içkileri getirdi, benimkini verdi ve yanıma oturdu. Oturduğumuz yerin alçaklığı yüzünden, dizleri havada kalmış, kimonosunun 2eteği iyice yukarı sıyrılmıştı. Bacakları son derece biçimliydi. Teni güneşten bronzlaşmıştı. İşin henüz başında olduğumuzu düşünerek, ona önce sol profilimi döndüm.

«Shanie, özel bir dedektif tutmayı düşündüğünü söylemişti... Demek o sizsiniz, öyle mi?»

«Öyle,» dedim.

«Demek, Santo Bahia'ya gidip, onu kimin öldürmeye çalıştığını bulacaksmız...»

«Cevapları kendiniz sıralayacağınıza, arada bir soru sormayı deneseniz nasıl olur acaba?» dedim.

«Özür dilerim.» Gülümsedi. Dişleri, göz kamaştırıcı bir beyazlıktaydı. «Sanırım, bir gerçeği bilmenizde yarar var.»

«Shanie'nin çılgın olduğu gerçeğini mi?»

«Siz onun davranışlarına aklınızı takmayın.» Hızlı hızlı konuşmaya başlamıştı. «Shanie aslında iyi bir kızdır. O garip görünüşünün gerisinde ise, gayet aklı başında bir kafa vardır.»

«Birisinin onu öldürmeye çalıştığı doğru mu?»

«Öyle diyor.» Kızın sesinde, bir tereddüt okunuyordu. «Dediğine göre, daha önce bir iki kez onu öldürmeyi denemişler...»

«Beni davet edip bir içki sunmakla kibarlık gösterdiniz. Size teşekkür ederim. Şimdi bunun nedenini açıklar mısınız, lütfen?»

«Birazdan söylerim,» dedi genç kız. «Shanie size geçmişiyle ilgili bir şeyler anlattı mı?»

«Küçük yaşta yetim kaldığını, yaşlı bir amcanın elinde büyüdüğünü, amcasının son zamanlarda ölüp ona büyük bir miras bıraktığını anlattı.»

«Bu kadar mı?»

«Bu kadar.»

«Üniversitede birlikteydik,» dedi esmer dilber. «Shanie'nin en eski ve en yakın arkadaşı olduğumu söyleyebilirim... Başına bir kötülük gelmesini istemem.»

«Ne demek istiyorsunuz?» diye sordum.

«Söylemek istediğim şu ki, eğer bütün bunlar kuruntu değilse ve gerçekten korunmaya ihtiyacı varsa, olabilecek en iyi koruyucuya

sahip olması gerekir.»

«Böyle birini buldu bile,» dedim tevazuyla... «Ben.»

«Kusura bakmayın ama bundan emin olmak isterim.»

«Neyin kusuruna bakayım ki, neden söz ettiğinizi bile anlayamadım,» dedim.

«Sizi bir tür sınava tabi tutacağım. Amacım, Shanie'nin bulduğu koruyucunun gerçekten işe yarayıp yaramadığını anlamak.»

«Benden, mürekkep lekesi falına bakmak türünden bir iş mi isteyeceksiniz?»

«Hayır,» dedi, neşeli bir sesle. «Sadece sizi bir atiklik deneyinden geçireceğim. Dikkatinizi bir noktada yoğunlaştırma ve hızla düşünme yeteneklerinizi ölçeceğim.»

İtiraz etmeme vakit bırakmadan ayağa kalktı ve karşıma dikildi.

«Dikkatinizi toplayın.» Bunu söylerken, yüzünde sıcak bir gülücük vardı. «Şimdi size birkaç soru soracağım.»

Elleri, belini sıkan kemeri çözdü ve aniden kimono, boydan boya açıldı. Tahminim doğru çıkmıştı; altına hiçbir şey giymemişti. Omuzlarını hafifçe kımıldattı ve giysisi, olduğu gibi yere kaydı. Ayaklarının dibinde küçük bir ipek kümesiyle, çırılçıplak kaldı. İnce, ama kadınsı vücudu, güneşte iyice bronzlaşmıştı. Memeleri sıkı ve sert görünüyordu. Karnı, öne doğru, belli belirsiz bir yay çiziyordu. Aniden, dikkatimi çılgınlar gibi toplamakta olduğumu fark ettim...

«Şimdi sorulara geçelim, Bay Boyd,» dedi esmer güzeli. Sesindeki mırıltı, daha da okşayıcı bir hal almıştı. «Sizce, en çekici tarafım hangisi?»

«Çok yönlü bir cevap verebilir miyim acaba?» diye sordum.

«Olabilir. Ama bir değer sıralaması yapmanız gerekir.» Kalçalarmı, avuçlarıyla yavaş yavaş sıvazladı. «Önceliklerinizi saptamak için acele etmenize gerek yok. Vaktimiz bol...»

Onu görmediğim kesin. Herhalde, hissetmiş olmalıyım... Önce, yay gibi, divanın yan tarafına zıpladım, sonra kendimi yere attım, sonra da yine bir fişek hızıyla tekrar ayaklarımın üzerinde doğruldum. Saniyenin onda biri kadar bir zaman önce terk ettiğim divandaki yerime gülle gibi bir yumruk inmiş, zavallı mobilya parçasından, kırık bir bel iniltisi yükselmişti. Yumruğun, ense kökümü hedef aldığı açıktı. Eğer hedefine ulaşmış olsaydı, ne hale gireceğimi tahmin etmek güç değildi. Akla en yakın görünen ihtimal, divanın üzerinde iki ayrı parçaya bölünmüş olmamdı.

«Dikkatini bir noktada toplamış olduğundan eminim,» dedi, Shirley Simpson. «Gözlerini hiç kırpmadan bakıyordu. Demek ki, bu striptizi niye yaptığımı tahmin edecek kadar hızlı bir düşünme yeteneği var... Hem dikkatini toplama, hem de hızlı düşünme yeteneği bakımından, tam not aldı demektir...»

Gülle yumruğun sahibi yavaş yavaş doğruldu. Hayal kırıklığı, gözlerinden okunuyordu.

«Yumruğu yiyeceğine yemin edebilirdim...» dedi. «Şimdi de, divanı tamir ettirmem gerekecek herhalde...»

Benim 1.83'lük boyumu, en azından sekiz santimetre kadar aşıyordu. Aşağı yukarı, yirmi kilo kadar fazlası da vardı. Parlak saçlı, aynı renkte korsan sakallı, enine boyuna bir kızıl devdi bu.

Henüz otuzuna varmamış olmalıydı. Levha levha üst üste oturtulmuş kas tabakalarıyla inşa edilmişti. Gözleri parlak maviydi. Son derece, masum bir bakışı vardı. Burnu birkaç kez kırılmış olmalıydı. Yüzünde; sol elmacık kemiğinden dümdüz aşağı inen, sonra da, ani bir dönüşle dudağının hemen yakınma uzanan bir yara izi vardı. Üstündeki fiyakalı spor kıyafete rağmen, daha çok bir korsana benziyordu.

«Danny Boyd-Martin Shoemaker.» Esmer dilber, ikimizi tanıştırdı.

«Ensemi kırabilirdiniz!» dedim, hırıltılı bir sesle.

Kafasını, 'Hayır' anlamında salladı.

«Tam hesaplı vurdum. On dakika kadar baygın kalırdınız. Sonra da, bir iki hafta için boynunuzda bir sertlik hissederdiniz. Hepsi, o kadar.»

«O kadarı da bana yeterdi... Siz ikiniz, silme çılgınsınız vallahi!»

Shirley Simpson, yarım kimonosunu yerden toplayıp sırtına geçirdi. Sonra da, siyah ipek kemerini beline bağlayıp saçlarını düzeltti. Bütün bu hareketleri yaparken, başka bir şey düşünüyor gibiydi.

«Tek isteğimiz, Shanie'nin güvenilir ellerde bulunmasını sağlamak...» Shirley'in sesi düşünceliydi. «Şimdi son sınavı geçeceksiniz. Bunu da hemen bitirmekte yarar var herhalde. Öyle değil mi Martin?»

«Elbette,» dedi Martin. «Merak etme, bu sefer mobilyaya bir zarar vermem.»

«Son sınav mı?» dedim, kuşku dolu bir sesle.

«Shanie'yi muhtemel bir katile karşı koruyabilmeniz için, önce kendinizi korumasını bilmeniz gerekir. Öyle değil mi?» Shirley, sanki sıradan bir iş konuşması yapıyordu.

«Kendimi Shoemaker'a karşı mı koruyacağım?» diye sordum.

«Evet, Shoemaker'a karşı,» diye cevap verdi.

Umutsuzca karşı koymaya çalıştım.

«Dövüşmemiz şart mı? Bu işi, örneğin bir satranç maçı gibi, ussal bir düzeyde halledemez miyiz?»

Çam yarması sırıttı.

«Espri yapmasını bilen insanları severim... Bu espriler, seninkiler kadar kalitesiz olsa bile...»

Divanı dolanıp gelinceye kadar biraz vakit harcayacağını hesap ediyordum ki, bu engeli elinin tersiyle bir yana itiverdi. Aramızda, ancak Shirley Simpson kalmıştı. Hiçbir çare göremiyordum ve kesinlikle nezaket kurallarını düşünebilecek bir durumda değildim. Bir elimi kızın ensesine yapıştırıp kafasını belinin seviyesine indirdim. Öteki elimi de alttan geçirip, uygun yerine soktum. Esmer dilber, kızgın bir çığlık attı. Bu da koca ayıyı etkiledi.

«Hayrola Boyd!» diye homurdandı. «Yoksa seks manyağı filan mısın? Kızı bırak da, adam gibi dövüş!»

Bu lafları hiç önemsemeden, Shirley'i o pozisyonda, yatay bir roket gibi ileri doğru fırlattım...

Dilber, kısa bir jet uçuşundan sonra, kafasını sertçe ayının karın boşluğuna çarptı. Tabii bu sadece bir şaşırtmaca taktiğiydi. Çelikleşmiş kas yığını, bu kadarcık bir darbeyi duymazdı bile... Ama bu arada, kıza ne olacağını hiç düşünmemiştim. Zavallının, kendini, bir taş duvara kafa atmış gibi hissettiği muhakkaktı. İniltili bir ses çıkararak yere yıkıldı.

Shoemaker endişelenmişti. «Acıdı mı güzelim?» diye sordu ve onunla daha yakmdan meşgul olmak için yere diz çöktü.

Tek ayağımın üzerinde hızla döndüm, sağ kolumu havaya kaldırdım ve tüm gücümü kullanarak, yumruğumu ense köküne yapıştırdım..

Koca ayı, «Yapma bunu Boyd,» demekle yetindi. Sinirlenmeye başlayacakmış gibi bir hali vardı. «Zavallı Shirley'in acı çektiğini görmüyor musun?»

Bir daha vurdum.

«Allah kahretsin!» diye homurdandı. «Meşgul olduğumu görmüyor musun?»

Elimi üçüncü kez havaya kaldırdım... sonra, umutsuz bir hareketle, tekrar indirdim. Uğraşmak boşunaydı. Bu adam, etten kemikten yapılma değildi sanki. Kendisine kamyonla çarpsanız, bu işten sadece kamyonunuz zarar görürdü .. Umutsuzca sarkan kolumu, bu kez sadece dirseğinden büküp, başparmağımla işaret parmağımı gerdim. Sonra da, işaret parmağımı şakağına dayadım.

«Bang! Bang!» dedim, kırık bir sesle. «Öldürdüm seni.»

«Çeneni kıs allahaşkına!» dedi ve kızı yumuşak bir hareketle kaldırıp yere hafifçe oturttu. «İyi misin güzelim?»

«İyiyim, iyiyim,» diye inledi Shirley. «Sadece başım dört ayrı yerinden çatlayacakmış gibi, o kadar.»

«Hele senin iyi olduğundan emin olayım, Boyd' la birazdan meşgul olurum...»

«Boyd sınavı kazandı bile,» diye mırıldandı.

«Ben meşgulken bir iki kez vurdu,» diyerek itiraz etti çam yarması. «Benim için sinek vızıltısından farksızdı... Bu ne biçim sınav böyle?»

Shirley, sesimi taklit ederek konuştu.

«Bang! Bang! Öldürdüm seni!» dedi. «Elinde gerçek bir silah bulunsaydı, hiç kuşku yok ki seni öldürmüş olurdu. Beni sana doğru fırlatmakla, kendisine silahını çekecek kadar vakit kazandıran bir şaşırtma hareketi yaptı. Dediğim doğru, değil mi?»

«Haklı olabilirsin,» dedi Shoemaker, isteksizce.

Sonra biraz düşündü ve «Santo Bahia'da sürekli silah taşımasını şart koşmalıyız,» dedi.

«Kadehlerimizi doldurmak için garson mu bekleyeceğiz, yoksa bu tımarhanede konuklar kendilerine serbestçe bir içki alabilirler mi?»

«Keyfine bak,» dedi Shirley Simpson. «Bir de bana yapabilirsen, iyi olur.»

«Sen de ister misin?» diye sordum Shoemaker'a.

«Benimki rom olsun,» dedi. «Bardağı doldur, içine bir damla da nane likörü koyuver.»

«Buz?»

«Buz istemem.» İfadesi kesindi. «Ama kadeh büyük olsun lütfen.»

İçkileri hazırladım. Bu arada da, yaşadığı çılgınlığa bir anlam vermeye çalışan zavallı beynimin çığlıklarını duymazlıktan gelmeye çalıştım.

Shoemaker, hem kendi içkisini, hem de esmer güzelininkini aldı ve kırık divana yöneldi. Ben olduğum yerde kaldım. Ne de olsa, barın arkasında, kendimi bir nebze daha güvende hissediyordum. Fazla değil, ama dedim ya, bu kadarcığı bile hiç yoktan iyiydi...

Shirley Simpson, içkisinin daha ilk yudumunda, tekrar hayata döner gibi oldu. Sırtını dikleştirdi, saçını taradı... Neredeyse, bir striptiz daha yapabilecek kadar canlanmışa benziyordu.

Genç kız, «Smavı başarıyla atlattığına göre, Danny,» dedi, «sana bir açıklama borcumuz var demektir.»

«Doğrusu pek sevinirim,» dedim, candan bir sesle.

«Biz Shanie'nin en yakın ve en sevgili arkadaşlarıyız ve onun başına en ufak bir şey gelmesini istemiyoruz.» Başını yavaşça ayıdan yana çevirdi. «Öyle değil mi, Martin?»

«Ya, öyle...» dedi, sevimli kızıl dev. Aklı başyatlı bir sesle. «Kafamı muayene ettirebileceğim bir yer bulabileceğimi umarım!»

«Sınavı başarıyla geçtiğin için memnunum Danny.» Shirley, içten gülümsüyor gibiydi. «Santo Bahia'da görüşmek umuduyla...»

«Bu arada beni tımarhaneye kapamazlarsa, tabii...» dedim.

«Gitmeden, sana bir öğütte bulunmak isterim,» diye ekledi Shirley Simpson. «Chuck Whelan'a dikkat et.»

«Chuck Whelan mı?.. O da kim?.. Shoemaker' in daha irisi bir tip mi?!»

«Ufacık tefecik bir adam parçası,» dedi Shoemaker. «Ama öldürücüdür. Ne demek istediğimi anhyorsun, değil mi?.. Tıpkı bir çıngıraklı yılan gibi.»

«Çıngıraklı yılan...» diye homurdandım. «Dikkat etmem gereken başkası da var mı?»

«Joanna Veitch,» dedi, esmer güzeli, hiç düşünmeden. «Ama bir fark var; ona senin dikkat etmene gerek yok. Şu profilini görür görmez, sana karşı tepeden tırnağa dikkat kesileceğinden emin olabilirsin.» Yüzünü, sahte bir hoşgörü kapladı. «Dediklerine göre, Joanna çok eğlenceliymiş. Tabii, erkek manyağı sadist kadınlardan hoşlananlar için...»

«Ben mazoşist değilim,» dedim, hırıltılı bir sesle.

«Oooo, bu küçük sorununu Joanna nasılsa çözer,» dedi esmer taze, alaylı bir biçimde gülümseyerek. «Her nerede sakatlanmış bir erkek grubuna rastlarsan, bil ki, hepsi bir zamanlar Joanna ile arkadaşlık etmiştir!»

3

Santo Bahia'da, sekiz ay öncesine göre, herhangi bir fark görmedim. Asoıı züppe sayfiye kenti, aynı lüks dükkânlar, aynı turist avcılığı... Kiraladığım arabayı bir süre ana caddede sürdüm, sonra, Shanie O'Toole'un ayrıntılı direktiflerine uyarak kıyı yoluna geçtim. Aşağı yukarı beş kilometre kadar gittikten sonra, yol aniden sağa sapıp kıyıdan uzaklaştı. Elimdeki kâğıda bakıp, dar bir yola döndüm. Yönümü şaşırmadıysam, artık dümdüz denize doğru gidiyordum.

Birkaç dakika sonra, evi buldum.

Yarı ahşap, yarı çam, oldukça modern görünüşlü iki katlı bir binaydı. Denizden önceki son tepecik üzerine yerleştirilmişti. Arabadan çıkıp, sıcak güneş ve serin rüzgâr karışımıyla karşılaşınca, manzara daha da dinlendirici göründü bana...

Zil, evin içinde yankılandı ve birkaç saniye sonra ön kapı açıldı. Güneş yanığı teniyle Shanie O'Toole eşikte göründü; yüzünde en ufak bir gülümseme emaresi yoktu. Onunki gibi bir vücut üzerinde enikonu ilginç durmaya mahkûm olan bir beyaz bikini giymişti. Zavallı bikini, böylesine cömert et kıvrımlarını, kısmen dahi olsa, örtmeye çalışmak gibi bir iddianın sahibi değildi. Tek makul yolu seçmiş, bir iki kıvrımlık bir alana iyice yapışmıştı. Güneş ışınlarının etkisiyle, kısa bir süre sonra o da ten rengine bürünecek, iyice görünmez hale gelecekti. Böylece de, boyundan büyük bir işe koşulma ayıbından kurtulacaktı.

«Erken geldiniz,» dedi Shanie. «Yerinizi, öğleden sonra uçağında ayırtmıştım.»

«Biliyorum,» dedim. «Ama ne yapayım ki, uçakla seyahat etmekten hiç hoşlanmıyorum.»

Anlamadan yüzüme bakınca, biraz daha açıklamada bulunma gereğini duydum.

«Mecbur olunca da, hiç değilse öğleden sonraya kalmamaya çalışırım. Öğleden sonraki uçaklarda, içki servisi daha da kötüleşir... Anlayacağınız, sabah uçağında boş bir yer olduğunu öğrenince, biletimi değiştirdim.»

«Ne yapalım,» dedi, içini çekerek, «madem geldiniz, sizi içeri almaktan başka çarem yok... Bavulunuzu alıp içeri gelin.»

Zemin katta bir giriş holü, bir yemek odası ve büyük bir terasa açılan kocaman bir salon vardı. Üst katta ise, sekiz yatak odası ile altı banyo bulunuyordu. Sıradaki son yatak odası benimdi. Bavulumu oraya bıraktıktan sonra, sarışın ev sahibinin peşinden tekrar salona indim.

«Odam sizinkine bitişik,» dedi Shanie. «Geceleri bana yakın bulunmanız gerektiğini düşündüm.»

«Son derece doğru düşünmüşsünüz,» dedim, büyük bir içtenlikle.

Bana doğru döndü ve derin mavi gözleriyle yüzüme buz gibi baktı.

«Seks manyağı olduğunuzu nasıl oldu da bu kadar çabuk unutabildim?» Gözlerini umutsuz bir biçimde kapadı. «Sizi, beni cinayete karşı korumanız için tuttuğuma göre, yalanıma 3yerleşmenizin doğru olacağını düşünmüştüm... Katiller bile bazen gece mesaisi yaparlar, öyle değil mi?»

«Doğru,» dedim. «Geçen gün evinizden ayrıldıktan sonra, beni az daha öldüreceklerini size anlattım mı?»

«Ne o; kötü bir şaka mı yaptılar size?» diye sordu, soğuk bir sesle.

«Böyle de diyebilirsiniz,» dedim. «Daha sonra arkadaşlarınızla bu konuyu konuşup epey gülmüşsünüzdür...»

«Neden söz ettiğinizi anlamıyorum?»

«Shanie O'Toole, siz yalancının tekisiniz,» dedim, ihtiyatlı bir sesle. «Her şeyi siz düzenlemediniz mi?»

Bir süre, dolgun alt dudağını dikkatle emdi.

«Ne yapalım... Uygun adamı tutup tutmadığımı anlamam gerekiyordu.»

«Tam sizden ayrılacağım sırada, Martin Shoemaker'a dikkat etmem gerektiğini söyleyerek, ilk psikolojik tahrikte bulundunuz,» dedim. «Sonra, bir iki öğüt daha aldım. Bunlar da mı sizin kafanızdan çıktı?»

«Neden söz ettiğinizi anlatırsanız, belki sorunuza cevap verebilirim.»

«Arkadaşlarınız, Chuck Whelan ile Joanna Veitch'e dikkat etmem gerektiğini söylediler...»

Bir an için gözlerini kırpıştırdı.

«Demek öyle dediler ha... Hayır, bu benim kafamdan çıkmadı.»

«Buraya gelirken biraz düşünmeye gayret ettim,» dedim. «Uçaktayken daima çok sıkı düşünürüm. Yoksa, boş bulunup pencereden bakabilirim... O zaman da, kendimi tutamayıp çığlığı basıveririm... Rezil derecede zenginsiniz ve anlayabildiğim kadarıyla, konuksever komşularınız da kalantor. Size ve sevgili dostlarınıza, deniz kıyısındaki kısa tatilinizi, öldürülecek biri olduğu fikriyle işlettiğiniz bir özel dedektifle geçirmek eğlenceli görünmüş olabilir... Uçakta gelirken işte böyle düşündüm. Ne dersiniz?»

Başını, gayet kesin bir edayla sağdan sola salladı. «Hayır, Danny. Kesinlikle öyle bir şey yok. Yemin ederim ki yok... Birilerinin beni

öldürmek istediğinden eminim.»

«Bunu nereden çıkarıyorsunuz?» diye sordum.

«Daha sonra anlatırım,» dedi. «Önce ötekilerle tanışmanız iyi olur. Size New York'ta da söylediğim gibi, işe birtakım önyargılarla başlamanızı istemiyorum.»

«Ama konuklardan iki tanesiyle tanıştım bile. Üstelik, onlarla tanışmam da sizin fikrinizmiş... Pek tutarlı görünmüyorsunuz bana; açık konuşmak gerekirse...»

«Shirley ile Martin'e güvenirim,» dedi. «Onlar benim en iyi arkadaşlarım. Onlardan biri olamayacağından eminim.»

«Hiç değilse, öteki konuklara buraya niye geldiğimi söylemediğinizi umarım.»

«Onların haberleri yok,» dedi. «Onların gözünde, siz de herkes gibi, sıradan bir konuksunuz.»

«Uzakta bulunduğunuz o üç ay zarfında neler oldu?» diye sordum.

Gözleri kocaman açıldı.

«Uzakta olduğumu size kim söyledi?»

«En iyi arkadaşlarınız,» dedim.

«Önemi yok,» diye karşılık verdi. Bunu söylerken de acılı bir biçimde içini çekti. Bikinisinin üst kısmı, göğsünün bu kapsamlı kabarma ve sönme operasyonunu, adım adım izledi.

«Özür dilerim ama Danny, ötekiler gelinceye kadar yapmam gereken bir milyon iş var. Kalabalık, saat altıya doğru gelecek. Mümkünse, o zamana kadar beıııi rahatsız etmeyin.»

«Pekâlâ,» dedim homurdanarak. «Yardım için yapabileceğim bir şey var mı?»

«Yapabileceğiniz en büyük yardım, önümüzdeki dört saat için ortadan kaybolmak!»

Tekrar arabaya binip kente döndüm. Buraya daha önceki gelişlerimden bildiğim Luau Bar diye bir yer vardı. Yarım hindistancevizi kabuğu içinde ikram edilen rom karışımı rezil içkilerine dokunmamak kaydıyla, burası pek tena bir yer sayılmazdı. Garsona bir cin tonik söyledim. Tonikteki kinin'in, beni sıtmaya karşı koruyacağını düşünmüştüm. İçkimi alıp sıkıla sıkıla içmeye başladım. Bir boşluk duygusu kapladı içimi. Kadehimi alıp, bardan fazla uzak olmayan bir masaya oturdum.

Aşağı yukarı yarım saat geçmişti ki, masamın başında iki tanıdık surat belirdi. Shoemaker'ın üzerinde, cırtlak renkli bir Hawaii gömleği ile beyaz bir pantolon vardı. Bu kılık kıyafet içinde, ana caddede dolaşan vahşi bir fil.

Bir an için gözlerini kırpıştırdı.

«Demek öyle dediler ha!.. Hayır, bu benim kafamdan çıkmadı.»

«Buraya gelirken biraz düşünmeye gayret ettim,» dedim. «Uçaktayken daima çok sıkı düşünürüm. Yoksa, boş bulunup pencereden bakabilirim... O zaman da, kendimi tutamayıp çığlığı basıveririm... Rezil derecede zenginsiniz ve anlayabildiğim kadarıyla, konuksever komşularınız da kalantor. Size ve sevgili dostlarınıza, deniz kıyısındaki kısa tatilinizi, öldürülecek biri olduğu fikriyle işlettiğiniz bir özel dedektifle geçirmek eğlenceli görünmüş olabilir... Uçakta gelirken işte böyle düşündüm. Ne dersiniz?»

Başını, gayet kesin bir edayla sağdan sola salladı. «Hayır, Danny. Kesinlikle öyle bir şey yok. Yemin ederim ki yok... Birilerinin beni öldürmek istediğinden eminim.»

«Bunu nereden çıkarıyorsunuz?» diye sordum.

«Daha sonra anlatırım,» dedi. «Önce ötekilerle tanışmanız iyi olur. Size New York'ta da söylediğim gibi, işe birtakım önyargılarla

başlamanızı istemiyorum.»

«Ama konuklardan iki tanesiyle tanıştım bile. Üstelik, onlarla tanışmam da sizin fikrinizmiş... Pek tutarlı görünmüyorsunuz bana; açık konuşmak gerekirse...»

«Shirley ile Martin'e güvenirim,» dedi. «Onlar benim en iyi arkadaşlarım. Onlardan biri olamayacağından eminim.»

«Hiç değilse, öteki konuklara buraya niye geldiğimi söylemediğinizi umarım.»

«Onların haberleri yok,» dedi. «Onların gözünde, siz de herkes gibi, sıradan bir konuksunuz.»

«Kendini gülünç zannediyor,» dedim, ayı yana bakarak.

«Ona bulaşmayın,» dedi esmer. «Martin'le dalga geçmek isteyenin, anestezisiz diş çektirecek kadar cesur olması gerekir!»

«Şu yazlık ev,» dedim, «Shanie'ye kalan mirasın bir parçası mı?»

«Sanırım öyle... Bildiğiniz gibi, Shanie, alabildiğine zengin.»

«Sizin durumunuz nedir?» «Ben orta gelirli sayılırım,» dedi esmer dilber. «Kocam, bir Avrupalı yosmaya tutuldu. Boşanmak için her şeye razıydı. Ben de, şimdi oturduğum daireyi kaptım. Nafaka da fena sayılmaz... Yine de, Cartiers'den giyinebilecek bir zenginlik düzeyinde değilim. Öyle yerlerin an cak vitrinlerine bakabiliyorum.»

«Hayat hepimiz için güç,» diye bir yorumd bulundum. «Peki, sevimli kızıl devin durumu ne?»

Shirley kıkırdadı.

«Martin mi? Teksaslı babası, günün birinde bir çukura düşmüş. Adamı topladıklarında üstü başı petrol içindeymiş. Anlayacağınız, o zamanan beri para içinde yüzüyorlar. Peder bey, oğunu gözüyle

görmemek şartıyla, ona istediği paayı vermeye hazır.» Shoemaker, içkilerle döndü ve karşımıza oturu.

«Tabancanızı yanınızda getirdiniz mi, Boyd?» iye sordu.

«Hayır,» dedim. «Uçak şirketleri böyle oyunklarla seyahat edilmesinden hoşlanmıyorlar «Ama silahsız hiçbir işe yaramazsınız ki siz...» diye homurdandı. «Shirley'in evinde bunu size ispat ettim. Unutmadınız, değil mi?»

Ekşi bir sesle, «Unutmadım, teşekkür ederim, dedim. «Ama siz merak etmeyin. Nasılsa bir çare bulurum. Bakarsınız, kentte, elden düşme bulabileceğim bir yer vardır...»

«Biz arabayla geldik,» dedi.

Şaşırmıştım.

«O kadar yolu iki günde mi geldiniz yani?»

«Niye olmasın?»

Çam yarması, önemsemez pozlarda omuz silkti.

«Sırayla kullandık,» dedi. «Küçük spor bir arabam var, kanatlıymışçasma gidiyor.» Mutlulukla sırıttı. «Yanınızda silah olmayacağını tahmin ettiğim için, size tabancamı getirdim. Onu ödünç verebilirim...»

Sesimdeki kezzap oranı biraz daha artmıştı.

«Sağ olun,» dedim. «Nasıl bir alet bu acaba? Kıç cebinizde taşıdığınız bir havan topu filan mı?»

«Eski model bir küçük ,38'lik,» dedi. «Böyle oyuncaklarla oynamayı seviyorsunuzdur umarım... Önünde bir deliği var. O tarafını hedefe çevirirsiniz; son derece basit!..»

«Yukarı doğru tükürebilsem, hedefim tam gözünüzün ortası olurdu,» dedim.

«Kavgayı kesin lütfen,» dedi esmer güzeli. «Yolda gelirken biz de bu meseleyi konuşuyorduk... Shanie'ninki boş bir kuruntu değilse ve birileri gerçekten onu öldürmek istiyorsa, üçümüzün aramızda didişmeyi kesip birbirimize yardımcı olmamız herhalde iyi olur.»

«Tıpkı üç silahşörler gibi!..» dedim, alaylı alaylı gülümseyerek. «Shoemaker'ı o zamanın silahşör kıyafetinde hayal ediyorum da, gerçekten heyecanlanır gibi oluyorum. Haklısınız, rollerimizi bir an önce oynamaya başlasak, gayet eğlenceli olacak.»

«Böyle konuşmaya devam edersen,» dedi Shoemaker, pis pis gülümseyerek, «burnunun kafasının arkasından sarktığını görmekte geçilmeyeceğinden emin olabilirsin!»

«Lütfen, beyler!» diyerek araya girdi Shanie, «Böyle dalga geçmeye devam edersek, hiçbir yere varamayız.»

«Boyd varacak,» dedi çam yarması. «En yakın mezarlığa, en yakın yoldan varacak!»

«Kapa çeneni Martin!» Esmerin bacağı, beı kine iyice yapışmıştı. «Siz ikiniz böyle kırık havanda su dövmeye devam ederseniz, hiç sonuca ulaşamayız. Artık, didişmeyi bir an önce kesmeniz şart.»

«Pekâlâ,» diye homurdandı Shoemaker. Ancak bir şartım var: benimle dalga geçmekten kesinlikle vazgeçsin. Yoksa karışmam!»

Doğrusu, ben de bu minval üzere devam etmenin, sağlığım için pek yararlı olacağına inanmıyordum. Onun için lafı değiştirdim.

«Shanie'yi kim öldürmek isteyebilir... İkinizden biri bunu tahmin edebilecek durumdasınız?»

Birlikte, «Hayır,» dediler.

«Ama bu işin, Shanie'nin New York dışı geçirdiği üç ayla ilgili olduğunu tahmin ediyorsunuz, öyle mi?»

Bir ağızdan, «Evet,» dediler.

Tam senkronize bir biçimde ötüyorlardı. Eski kantoculuğun günü geçmemiş olsa, sahneye birlikte çıkabilirler ve eşsiz bir başarıya ulaşabilirlerdi... Öte yandan, tıpkı Shanie O'Toole gibi, ikisinin de beni işletmekte olduklarına dair garip bir his vardı içimde...

«Chuck Whelan kim?»

«Dedim ya,» dedi Shoemaker. «Pis bir pire...»

«Ne dediğini biliyorum,» diye hırladım. «Sorduğum başka: adamın işi ne? Shanie'nin nereden arkadaşı oluyor? Falan filan...»

«Chuck, Shanie'nin tüm varlığının genel sorumlusu.» Shirley, hızlı hızlı konuşuyordu. «Yani, bir tür vasisi.»

«Anlayamadım,» dedim. «Shanie henüz yirmi bir yaşını doldurmadı mı, yani reşit değil mi?»

Shirley, açıklamalarını sürdürdü.

«Chuck, Shanie'ye kalan mirasın genel sorumlusu. Yani, tüm malvarlığının yönetimi ona ait... Unutmayın; Shanie'nin yirmi beş yaşını doldurmasına daha altı ay var.»

«Unutmam,» dedim, yine aptal aptal bakmaya devam ederek.

«Anlıyorsunuz, değil mi?» dedi Shirley, sabırlı bir sesle. «Shanie onu bu tatile davet etmezse, adamın içine kuşku düşebilir.»

Sorumu, kelimelerin üzerine basa basa sordum:

«Shanie'nin yirmi beş yaşını doldurmasına daha altı ay olduğunu niye unutmamalıyım?»

«Amcasının vasiyetnamesindeki şartlar nedeniyle... Yoksa, Shanie size bundan söz etmedi mi?»

«Hayır, etmedi.»

«Nasıl olur?» dedi ve kızıl devin suratına çaresizlik içinde baktı.

«Amcası, namus budalasının, rezilin tekiydi,» diye lafa girdi Shoemaker. «Para biriktirdikçe, anlaşılan kendine göre birtakım manyakça fikirler de biriktirdi. Bira ve sigara tüketimi arttığı, kızlar da dizlerini açtığı için, kıyamet gününün yaklaştığına kanaat getirmişti. Böyle tipleri bilirsiniz... Neyse, adamın geberirken tek derdi, küçük Shanie'sini bu tür pisliklerden korumak olmuş. Onun için, bütün mallarını ona bırakmış, ama şartlı olarak. Şu anda, her şeyden, sadece yararlanma hakkına sahip. Mülkiyet onda değil. Ayrıca da maaşı var. Mirasın gerçek sahibi olabilmesi için, yirmi beş yaşını doldurmuş olması gerekiyor.»

«Anlaşılan, bu da belli bir şarta bağlanmış,» dedim, üstün zekâmı sergileyerek.

Çam yarması, 'Evet' anlamında başını salladı.

«Miras, birtakım ahlak koşullarının varlığına bağlanmış. Anlayabildiğim kadarıyla, yirmi beş yaşını dolduruncaya kadar, ahlakının pek sağlam olmadığı ispat edilebildiği takdirde, tüm mirası kaybediyor.»

«O zaman, miras kime gidiyor?» diye sordum.

«Pek emin değilim,» dedi Shoemaker. «Sanırım, hayır kurumlarına dağıtılması öngörülmüş...» Shirley'e, sorgulu gözlerle baktı.

«Ben de çok iyi bilmiyorum,» dedi esmer dilber. «Ama kesin olan bir nokta var: Shanie şu anda, Chuck Whelan'in avcunun içinde.»

«Malların yönetiminden de o sorumlu,» dedim. «Dolayısıyla, bu işte birtakım dolaplar çevirip yolunu buluyorsa, Shanie'nin ahlak yönünden pek sağlam olmadığını öne sürüp, mirası almasını engellemek onun işine gelir... Hatta ne belki, onu aynı nedenle öldürmek de isteyebilir.»

«Kafan gerçekten biç çalışmıyor, Boyd!» dedi Shoemaker. «Shanie'ye hesap vermekten kurtulsa bile malvarlığının sahibi olacak hayır kurumlarına hesap vermesi gerekmeyecek mi?..» Uzun uzun kıkırdadı. «Bana sorarsan, hayır kurumu yöneticileri, maliye müfettişlerinden bile daha belalıdırlar. Kimse onlarla uğraşmak zorunda kalmak istemez!»

«Belki samimi olarak, paranın Shanie yerine hayır kurumlarına kalmasını istiyordur...» diyerek direndim.

«Adamı çok yakında göreceksiniz,» dedi Shirley. «O zaman kendiniz bir kanaat edinebilirsiniz.»

«Peki, Joanna Veitch kim?» diye sordum. «Onu size anlattım,» dedi Shirley. «Güya arkadaşı. Ama erkek delisi bu sadist seks manyağında Shanie ne buluyor, doğrusu kesinlikle anlayamıyorum!»

«Kimin çağrıldığını bilmiyorum. Shanie, çok değişik çevrelerden dost edinmek gibi, ilginç bir özelliğe sahiptir...»

«Anlaşılan, bugünkü partide her çevreden dostlarını kaynaştırmaya karar vermiş bulunuyor,» dedim.

«Öyle görünüyor,» dedi Shirley, düşünceli bir sesle. «İşin ilginç yanı şu ki, eğer Shanie hayal görmediyse, bu dostlardan biri de, onun potansiyel katili!..»

4

Biri kapımı tıklattı. Ama öyle bir tıklatma ki, kapı yıkıldı sanıp yerimden fırladım. Derken, sevimli kızıl dev içeri daldı ve odamın boyutları yarı yarıya küçüldü.

«Bunu getirdim,» dedi ve tabancayı yatağın üzerine fırlattı.

Silahı elime aldım. Kısa namlulu, ,38'lik bir Smith Wesson'du bu.

«Şarjörü yeni,» dedi. «Umarım, içindeki mermi sayısı, kendinizi korumaya yeter. Arada birkaç masumun kanma girmek pahasına da olsa...»

«Teşekkür ederim,» dedim, asit gibi bir sesle.

Aldırmayıp, «Konuklar gelmeye başladı,» diye devam etti. «Çıngıraklı yılan, elinde her zamanki limonata bardağıyla, terasta. Joanna Veitch salonda, erkekleri bekliyor. Gelecek kurbanını seçmek için sabırsızlanıyordur bile.»

«Bir baloya benziyor bu,» diye bir yorumda bulundum.

«Adımlarını dikkatli at, Boyd,» dedi Shoemaker. «Shirley'in gözleri senin üzerinde.»

«Bu bir uyarı mı?» diye sordum.

Bir kahkaha attı, «Shirley'le aramızda, sadece platonik bir ilişki var artık... Bana sorarsan! me sık sık kadın değiştirmekte yarar var. Hem daha sırada, milyonlarcası var.»

«Gerçekten derin bir felsefe,» dedim ciddi ciddi. «Tam bir Teksaslıya layık.»

Hiç bozulmadı.

«Teksas'ın iyi bir yanı da,» dedi gülerek, «insanı gerçekten geniş boyutlarda düşünmeye itmesi! Bir milyon kadın, Boyd; uzunları kısaları, inceleri şişmanları... Hepsi de dizilmiş, Martin Shoemaker onları bir geceliğine cennete götürsün diye bekleyip duruyorlar!»

«İyi şanslar, Kazanova!» dedim. «Ama dikkatli ol. Karıları böyle kepçeyle toplarken, araya şıkırdımlar da karışmasın.»

Gevrek gevrek gülerek odadan çıktı. O çirkin suratı, yağlı bir şehvete bulanarak iyice çirkinleşmişti. Tabancanın şarjörüne baktım. Shoemaker doğru söylemişti; ağzına kadar doluydu. Silahı, çalışma masasının gözüne bıraktım. Sonra da salona indim. Elinde içki kadehiyle dikilmiş duran dişi bir panter dışında, salonda kimse yoktu.

Kadın, uzun boyluydu. Kafasının orta yerinden, pas rengini andıran, sarımtırak kahverengi bir yele fışkırıyor ve iki yandan, omuzlarına doğru dökülüyordu. Gözleri benekli yeşildi ve içinde bir yerde, ebedi bir cinsel ateş yanıyormuş gibi, için için parıldayıp duruyordu. Genişçe ağzı, şehvet kıvrımlarıyla bezenmişti. Bu ağız, zevk verebilecek her şeye karşı, sürekli bir davetiye gibiydi. Göğüsleri dolgundu. Ama belinin ve kalçalarının çok ince olması, göğüslerini olduklarından çok daha büyük gösteriyordu. Geniş dekolteli, siyah, uzun bir elbise giymişti. Boynunda, zarif bir gümüş zincir asılıydı.

«Merhaba,» dedi, hafif alto bir sesle. «Kimsiniz siz?»

«Danny Boyd.»

«Benim adım, Joanna Veitch... Profilinizi, neredeyse sizin beğendiğiniz kadar beğendiğimi söyleyebilirim.»

«Siz o ünlü Joanna Veitch misiniz yoksa?» dedim. «Hani şu erkek delisi, seks manyağı, sadist Joanna Veitch?»

Sol kaşı kendi kendine titredi.

«Birileri size bunları mı söyledi benim hakkımda?» Hışımla soluk verdi. «Bunun, en iyi arkadaşlarımdan birinin marifeti olduğundan kuşkum yok... Shanie mi? Yoksa o sevgili Shirley Simpson mu?»

Yalan söyledim.

«Hiçbiri değil... Yirmi iki yaşında olmasına rağmen doksan yaşında görünen bir adamla karşılaştım. Koltuk değneği ile yürüyordu, başı sargılıydı, kıçı da askıya alınmıştı. Dediğine göre, bu hale gelmesi için, sizinle bir metro durağında karşüaşması yetmiş.»

Joanna Veitch, beni uzun uzadıya süzdü. Gözlerinde soru işaretleri vardı. Anlaşılan, incelemesi olumsuz bir kanaatle sonuçlandı. Bana arkasını döndü ve kanepeye doğru yürüdü. Ben de bara yöneldim. Kendime bir içki hazırlayıp terasa çıktım.

Güneş hızla batmakta, bu arada, içine gömüldüğü okyanusu bir kan banyosuna çevirmekteydi; —ya da Joanna Veitch'in etkisiyle, ben her yeri kızıl renkte görmeye başlamıştım.. Shanie O'Toole'un üzerinde yüksek yakalı mavi ipek bluz ile belden düğmeli beyaz bir şort vardı. Bu haliyle, en azgın bahriyelinin en azgın hayalinin canlı timsali gibi duruyordu. Kıs boylu, çelimsiz bir adamla konuşuyordu. Büc*rün sırtında, kruvaze ceketi, gümüş rengi düğmeleri, takım pantolonu ve beyaz ipek eşarbıy la, fiyakalı bir denizci kıyafeti vardı.

«Merhaba Danny,» dedi Shanie. «Sizi Chuca Whelan'la tanıştırayım.»

Küçük adamın, canlı bir el sıkışı vardı. Biı buçuk metreden daha uzun olamazdı ve sert bir rüzgârdan çekinecek kadar çelimsizdi. Kafası dazlaktı, ama buna karşılık, kalın bir siyah bıyığı vardı. Gözleri zeytin çekirdeği rengindeydi. Dudakları ise, gerçekten ince

ve gergindi. Şimdiye kadar bıyıklı bir çıngıraklı yılan görmedim ama, benzetmede fazla hata olmadığını söyleyebilirdim.

«Sizinle tanıştığıma sevindim, Boyd,» dedi. Sesi, bu vücuttan beklenmeyecek bir gürlükte çıkıyordu. «Shanie'yi uzun süredir mi tanıyorsurnuz?»

«Manhattan'da komşuyuz,» dedim. Aramızdaki Central Park'ı saymazsanız, fazla yalan söylemediğimi teslim edersiniz.

Bu sırada, kapı zili çaldı ve Shanie bizi bırakıp içeri yöneldi. Whelan, genç kızın uzaklaşmasını bekledi, sonra bana göz kırptı.

«Benimle açık konuşabilirsiniz,» dedi. «Shanie, kim olduğunuzu ve buraya niye geldiğinizi söyledi.»

«Öyle mi?» dedim, açık vermemeye çalışarak..

«Evet. Dediğine göre, birileri onu öldürmek istiyormuş.» Sesi, derin bir şüphenin izlerini taşıyordu. «Bu işi benim kafam bir türlü almıyor Niye onu öldürmek istesinler ki?»

«Ben nereden bileyim?» dedim. «Anlatılanlara bakılırsa, çok zenginmiş.»

«Amcasından kalan mirasın sorumluluğu benim üzerimde,» dedi. «Shanie, ancak yirmi beş yaşını doldurduktan sonra mirasa hak kazanacak. Buna da daha altı ay var. O zamana kadar, gayri menkullerden yararlanabiliyor ve iyi de bir maaş alıyor. Ama onun başına bir şey gelirse, miras hayır kurumlarına kalır.»

«Vasiyetnamede birtakım şartlar olduğu söyleniyor...»

«Amcası, ahlak kurallarına çok önem veren bir adamdı. Bugünkü hayat tarzına bakılırsa, enikonu geri kafalı olduğu söylenebilir.» Omuz silkti. «Shanie'ye hep cici bir kız gözüyle bakardı ve hep böyle kalmasını isterdi.»

«Şartların yerine getirilip getirilmediği nasıl belirlenebilir ki?» diye sordum. «Yani, biraz fazla içki içtiğini gördüğünüzde veya buna benzer bir şey olduğunda, otomatik olarak mirası kaybediyor mu?»

«Ciddi misiniz, yoksa soğuk bir espri mi yapıyorsunuz, Boyd?» Sesi asabileşmişti. «Özel dedektif olmanız nedeniyle böyle düşündüğünüzü tahmin edebilirim... Ama benim kesinlikle hafiyecilikle bir ilgim yok. Shanie'yi ispiyonlamadığım gibi, peşine bu amaçla adam takmış filan da değilim. Shanie'nin miras hakkını tehdit edebilecek tek şey, bana ahlaksızlığını kesinlikle kanıtlayan açık seçik belgeler getirilmesi olabilir. Onun dışında hiçbir şeye kulak vermem.»

«Ahlaksızlık...» diye mırıldandım. «Böyle bii kavramın somut içeriği ne olabilir ki?»

«Cinsel taşkınlık, uyuşturucu iptilası veya sus teşkil eden fiil,» dedi soğuk bir sesle. «Amcas, vasiyetnamesine koyduğu koşulları ayrıntılı bir biçimde tanımlamak için epey uğraşmış.»

«Peki, ahlaksızlığı tespit yetkisi size mi ait?»

«Amcası, vasiyetnamenin yerine getirilmesinden beni sorumlu kıldı,» dedi. «Bu kadar bilgi size yeter mi? Ne yazık ki, vasiyetnamenin bi nüshasını sürekli olarak üzerimde taşımıyo rum!»

«O halde, Shanie'yi niye öldürmek istesinler? dedim. «Bu işin ucunda para olsa, aklım yatacak...»

Bücürün dudaklarının iki yanı hafifçe kıvrıldı. İlk kez, biraz sırıtır gibi oldu.

«Shanie'yi öldürmekle, kimsenin eline bir şey geçemeyeceğini anlamışa benziyorsunuz.» Bi an durup yüzüme baktı. «Galiba, göründüğün*z kadar aptal değilsiniz, Boyd!»

«Hayatımda ilk öğrendiğim şeylerden biri, tanımadığım insanlara karşı terbiyesizce davranmamam gerektiği oldu.» Bu sözleri

söylerken, adama iyice yüksekten bakıyordum. «Bunu fark etmeyenler, her an suratlarının dağıtılması tehlikesiyle yaşarlar, bücür!»

Boğulur gibi yutkundu. Sonra da, ani bir hareketle teras parmaklığına doğru yürüdü... Önce, pas rengi yeleli dişi kaplan, sonra da bu kel kafalı karides... Yeni dostluklar kurma bakımından, bu akşam pek de formumda sayılamayacağımı itiraf etmeliyim.

«Danny?»

Arkamda, Shanie'nin sesini işittim.

Dönünce, yanında birinin bulunduğunu gördüm. Uzun boyluydu, saçları siyahtı; havayolları pilotlarının suratını andıran yorgun bir ifadesi vardı.

«Hal Driscoll,» dedi Shanie. «Bu da, Danny Boyd.»

«Şimdiye kadar, etten kemikten bir özel dedektifle karşılaşmamıştım,» dedi adam, alaylı bir sesle. «Hiç de sinsi birine benzemiyorsunuz, Boyd.», «Pezevenklik işleri bugünlerde nasıl gidiyor? diye sordum kibarca.

Soğuk gri gözlerinde, bir şimşek çaktı ve sağ yumruğu havaya kalkmaya başladı. Shanie, hemen koluna yapıştı ve onu var gücüyle tuttu.

«Çocukluk etme, Hal,» dedi. «Danny'ninki bir şakaydı sadece.»

«Kötü şakalardan hiç hoşlanmam,» dedi adam, sinirden tizleşmiş bir sesle. «Ona bunu öğretirsen iyi olur. Son derece kötü mizaçlı biri olduğumu anlat ona. Derhal özür dilemezse, önümüzdeki günleri morarmış bir gözle geçirecek demektir!»

«Onun söylemesine gerek yok,» dedim. «İnsanların niyetlerini dudaklarından okuyabilirim ben.»

«Devam ediyor!» dedi.

«Hayır,» diye bağırdı Shanie. Bu arada, koluna habire asılıyordu. «Lütfen Hal. Bunun bir parti olduğunu unutma!»

«Peki,» dedi arkadaşı, isteksizce. «Bu seferlik karşılık vermeyeceğim.»

«Gel de Chuck Whelan'a bir merhaba de. Shanie onu neredeyse sürüklüyordu.

Driscoll, bu geceki üçüncü dostum oldu, diye düşündüm. Salona döndüm ve sevimli kızıl dev ile dişi kaplanın divanda oturduklarını gördüm. Çam yarması, harıl harıl bir şeyler anlatıyordu. Kendime bir içki hazırlamak için barın iç tarafına geçiyordum ki, Shirley Simpson odadan içeri girdi. Açık yeşil renkli elbisesi, vücudunu bir kılıf gibi sarıyordu. Üzerinde, türl* renklerden süsler vardı. Nasıl oluyorsa, elbise onu çıplak halinden de daha çıplak göstermeyi başarıyordu. Kalçalarını kıvırarak öyle bir yürüyüşü vardı ki, bunu gören normal bir erkeğin gözlerinin yuvalarından fırlamaması olanaksızdı.

«Bu gece gördüğüm en sevimli barmen sizsiniz Danny,» dedi, genizden gelen bir sesle. «Bana bir martini hazırlayabilirseniz sevinirim?»

«Buz ister misiniz?»

«Lütfen,» dedi. «Sadist seks manyağıyla tanıştınız mı?»

«Evet, ama galiba hakaret ettim ona,» dedim. «Ayrıca, Chuck Whelan ve Hal Driscoll ile de tanıştım. Sanırım, o ikisine de hakaret ettim. Onun için, benimle konuşurken dikkatli davranmanızda fayda var.»

Shirley, divandaki çifte önemsemez gibi baktı, sonra gözlerini tekrar bana çevirdi.

«Bunların çok etkileyici bir ikili oluşturabilecekleri muhakkak,» dedi. «Hangisinin önce hastanelik olacağını tahmin etmek kolay değil!»

«Bir milyon hanımı sırada bekleten Teksas delikanlısı o,» dedim.

«Evet,» dedi Shirley, soğuk bir sesle. «Hop güm, elveda şekerim! Şimdi sıra kimde?.. Size bir şey söyleyeyim mi, Danny? Martin için bir kadına kur yapmak demek, onunla yatmadan önce elbiselerini yırtarak çıkarmak demektir... Ne yaparsınız? Ayı cilvesi bu kadar olur ancak...»

«Arkadaşlığınız artık sadece platonikmiş, öyle mi?» diye sordum.

«Öyle diyebilirsiniz,» dedi.

«Peki, Driscoll nasıl biri? Ne iş yapıyor?»

«Hal mi?» Genç kadın, omuz silkti. «Güzel bir soru,» dedi. Sonra da, hazırlamış olduğum martiniyi alıp, yavaş yavaş yudumlamaya çalıştı. «Hal, Shanie'nin Kaliforniya'daki fetihlerinden biri. Bugüne kadar karşılaşmamıştım onunla. Shanie de fazla bir şey anlatmadı.»

«Başka gelecek olan var mı?»

«Sanırım,» dedi Shirley ve içkisini yudumlamaya devam etti. «Niye Shanie'ye sormuyorsunuz?»

«Başka konuk gelip gelmeyeceğini gerçekten bilmiyor musunuz?» diye üsteledim.

«İşin doğrusu şu ki,» dedi Shirley, «beni çekici buluyorsunuz. O yüzden de üstüme varıp duruyorsunuz. Ben, danışma bürosu değilim Boyd. Bana boş yere başvurup durmayın. Bildiğim bir şey yok.»

«Pekâlâ,» dedim sakince. «Özür dilerim.»

«Aman allahım! Hayatta en nefret ettiğim şey, suçüstü yakalandığmda özür dileyerek ezilip büzülen bir erkektir... Size bir şey söyleyeyim mi Boyd? Canımı iyiden iyiye sıkmaya başladınız!»

«Buna çok üzüldüm işte,» dedim. «Onun için tekrar özür dilerim... Sizi son derece çekici bulduğum doğru, Shirley! Şu nane likörü rengi

elbisenize de bayıldım...»

Ani bir dalış yaparak, bardağının içindekileri suratıma yemekten kurtuldum. Shirley Simpson, burada tekrarlanamayacak birkaç keskin sözcük sarfetti ve bar taburesinden hışımla kalkarak terasa doğru yürüdü. İçkimi bitirdim, hakaret edilecek başka konuk olup olmadığına baktım, kimseyi bulamayınca da, küçük bir yürüyüşe çıkmanın iyi bir fikir olabileceğini düşündüm.

Plaja geldiğimde, güneş çoktan batmış, karanlık yoğunlaşmaya başlamıştı. Sekiz yüz metre kadar yürüdüm, durup bir sigara yaktım, sonra da geri dönüp konuklarla şansımı bir kez daha denemeye karar verdim. Uzaktan ev, bir elektrik direği kadar aydınlık görünüyordu. Shanie'nin partisi ile aramda iki kum tepesi vardı. Işıklara yöneldim.

Karanlık karanlıktır ama, her nasılsa, iki tepe arasındaki çukur, daha bir karanlıktı. O kadar ki, son tepenin yamacını tırmanırken, son derece dikkatli adım atmak zorundaydım. Aniden, sol ayağımın yumuşak bir şeye bastığını hissettim. Bu yumuşak şey altımda hopladı ve boğulurmuş gibi bir ses çıkardı. Önce, tam karşımda silik bir yüz gördüm, sonra da, iki kaşımın ortasında, katı bir cismin darbesini duydum. Bir anda, gökyüzünde yıldızların parıldadığını gördüm ve sırtüstü yuvarlandım. O sırada, silik yüzün yine bana doğru geldiğini hissettim. Can havliyle yana doğru atıldım ve çok kısa bir süre önce kafamın bulunduğu yerde, sert bir cismin kuma hızla gömüldüğünü fark ettim.

«Pis ispiyon!» dedi, kalın bir ses. «Öldüreceğim seni!»

Sağ kolumu açıp derin bir nefes aldım. O sırada, elim bir bacağa değdi. Hemen yapıştım tabii. Usturuplu bir hamle yaptım ve bir anda, silik surat kafamın üzerinden havalandı. Sonra, kuma çarpan bir vücudun boğuk gürültüsü işitildi. Arkasından da, bir dizi sövgü.

Hızla ayaklarımın üzerinde doğruldum ve gözlerimle çevremi taramaya koyuldum. Silik görüntü, bir parça belirginleşmişti. Hemen eğilip, yere yayılmış vücudu, koltuk altlarından kavrayıp kaldırdım.

Ama bu hareketi yapar yapmaz, tam anlamıyla şaşkın bir ördeğe döndüm. Çünkü, avuçlarımın içine bir çift dipdiri göğüs gelmişti! Cebelleştiğim yaratık, bir erkek değil, bir kadındı. Hiç bozmadan kaldırmaya devam ettim ve sonra onu serbest bıraktım.

«Daha hızlı vurmalıydım!» dedi, hırslı bir ses. «Sizi öldürmeliydim!»

«Beni niye öldürmek istiyorsunuz ki?» dedim. «Beni tanımıyorsunuz bile.»

«Tanımama gerek yok. Onun adamlarından biri olduğunuz muhakkak... Burada olanı biteni gözlemekte olduğumu tahmin etti ve sizi üzerime saldı. Öyle değil mi?»

«Neden söz ettiğinizi kesinlikle anlamıyorum,» dedim, samimi bir edayla.

«Ayrıca, merceklerin kumla kaplandığına ve dürbünümün rezil olduğuna bahse girerim!» Derin bir soluk aldı. «Hepsi sizin yüzünüzden!»

«Dürbün mü?» dedim. «Demek bana dürbünle vurdunuz, öyle mi?»

«Evet ama, yeterince hızlı vuramamışım!»

«Serinlemek için plajda yürüyüşe çıkmıştım,» diye bir açıklamada bulundum. «Dönerken, kum tepelerinin arasındaki çukur iyice karanlıktı ve sizi kesinlikle fark etmedim. Ancak, istemeden sırtınıza basınca, orada birisinin bulunduğunu anladım.»

«Sırt ima mı?..» dedi, kızgın bir sesle. «Öyle bir yerime bastınız ki, bundan sonra artık her oturuşumda acı çekeceğimi sanıyorum!»

«Bunun üzerine bana dürbününüzle vurdunuz ve beni öldürmeye çalıştınız,» dedim. «Bunun nedenini sorarsam, fazla meraklı olduğumu düşünmezsiniz umarım.»

«Dedim ya... Siz onun adamlarından birisiniz.»

«Adım, Danny Boyd,» dedim. «Bu partide de, hiçbir yakın dostum yok.»

«Peki niye beni öldürmeye kalkıştınız?»

«Siz bana saldırdınız da ondan,» dedim sabırlı bir sesle. «Ayrıca, kadın olduğunuzu da bilmiyordum.»

«Beni ayağa kaldırırkenki davranışınızdan, cinsiyetimi bildiğiniz açıkça anlaşılıyordu ya, neyse...» Yavaş yavaş bana döndü. «Söylediğiniz doğruysa, özür dilerim. Demek ki ben yanıldım. Olanları unutalım, tamam mı?»

«Tamam,» dedim. «Evde gözetlediğiniz adam kimdi?»

«Bu işi unutalım dedim ya!»

«Sizi görünce nasılsa tanıyacak,» dedim. «İsterseniz sizi eve kadar sürüklerim ve merhabalaşmanızı sağlarım!»

«Üzerime basışınızdan ne mal olduğunuz Iiydi zaten,» dedi. «Orada bir çeşit parti değil mi Boyd?»

«Öyle,» dedim.

«Adamımı başkalarının yanında görmek, nim için epey can sıkıcı olabilir... Lütfen ba büyük bir iyilik yapın ve bu akşam karşıla ğımızı unutun. Olur mu?»

«Shanie O'Toole'u tanıyor musunuz?» di sordum.

«Hayır,» dedi.

«Bu, onun evi,» dedim. «Partiyi veren de o. » Sabırla konuşuyor, söylediklerinin saçmalığı ona hissettirmeye çalışıyordum. «Burada dur bir ev gözlemekle ne elde edebileceğinizi um yordunuz?»

«Biri bana onun orada olduğunu söyledi. Emin olmak istedim.»

«Evdeki erkekler, Martin Shoemaker, H Driscoll ve Chuck Whelan,» dedim. «Merakın tatmin oldu mu?»

«Belki.»

«Ben özel dedektifim,» dedim, dişlerimi gıcırdatarak. «Shanie O'Toole, müşterim. Söylediği ne göre, birisi onu öldürmek istiyormuş.»

«Doğru mu bu?»

Sıkıntılı bir sesle sormuştu bu soruyu.

«Belki de onu öldürmek isteyen, sizin arkadaşınızdır,» dedim. «Şu anda sizinle hiç meşgul olmamasının nedeni de bu olabilir.»

«Salak salak konuşmayın!» dedi, sinirli bir sesle.

«Niye birleşmiyoruz?» dedim, davetkâr bir tavırla. «Elimizdeki imkânları bir araya getirebiliriz. Siz bana dertlerinizi söylersiniz, ben de size benimkileri... Birlikte bir şey içmeye ne dersiniz?»

«Pekâlâ,» dedi.

«Adınız ne?»

«Kerry,» dedi. «Ama önce dürbünümü bulmalıyım.»

«Birlikte arayalım,» dedim samimiyetle.

«Olduğunuz yerde kaim,» diye homurdandı; «Yine o koca ayaklarınız tarafından çiğnenmeyi istemem!»

Yere diz çöküp avuçlarıyla kumu eşelemeye başladı. Bir sigara yaktım. Bu arada, kibritin bir anlık alevinde, kısa kesilmiş kahverengi saçlar ile dar bir blucine sıkışmış endamlı bir kıç gördüm. Ama bu bir anlık alev, gözlerimi iyice köreltmişti.

«Dürbünümü buldum!» diyen sesini işittim.

«Bu sigarayı yakmakla hata ettim,» dedim. «Şimdi artık hiçbir şey göremiyorum.»

«Hiçbir şey mi?»

«Öyle,» dedim. «Ama fazla sürmez. Az sonra yine bir şeyler seçmeye başlarım.»

Katı bir cisim, bu gece ikinci kez, kaşlarımın tam ortasına indi. Tekrar sırtüstü yuvarlandım. Gökyüzü tekrar yıldızlarla donandı. Kendimi kaybederken, alaylı bir kıkırdama ile, kumu hızla çiğneyen ayak seslerini duyar gibi oldum.

5

Üzerimdeki son kum tanelerini fırçaladım ve aynada alnıma bir kez daha baktım. Şişkinliği gizlemek olanaksızdı; ama şansım varsa, rengi değişmez diye düşündüm. Sonra, yatak odamdan ayrılıp tekrar aşağıdaki partiye katıldım.

«Danny!» dedi Shanie, sitem dolu bir sesle. «Neredeydiniz?.. Biz yemeğimizi çoktan bitirdik. Roger de, sizinle tanışma umudunu yitirmek üzereydi.»

«Roger mi? O da kim?»

«Roger Frome. Benim çok iyi bir arkadaşım. Hem dediğine göre, şimdiye dek hiç özel bir dedektifle karşılaşmamış.»

«Ben de zaten size bu konuyu sormak niyetindeydim. Hangi akla hizmet, herkese...»

«Şimdi olmaz,» dedi Shanie, sabırsız bir sesle. «Roger sizinle tanışmak için bekliyor.»

Koluma sertçe yapıştı ve beni neredeyse sürükleyerek terasa çıkardı. Pasifik Okyanusu, tepsileşmesine birkaç gün kalmış bir mehtabın ışınlarına boğulmuştu. Her yer alabildiğine sakindi. Ama ben, bunun bir görüntüden ibaret olduğunu biliyordum. Biraz ötedeki kum tepelerinin arasında, gözle görülmeyen bir tehlike vardı, dürbününü her yaklaşanın alnına indirmeye hazır, pusuda bekleyen çılgın bir kadın!

Chuck Whelan, Shirley Simpson ve daha önce görmediğim bir adamdan oluşan bir üçlü vardı terasta. Tahminime göre, adam otuz yaşlarındaydı. Uzun kahverengi saçları, büyük bir özenle taranmıştı.

Kahverengi gözlerinde masum bir ifade vardı. Tepeden tırnağa, bir moda dergisine kapak olacak kadar fiyakalı bir biçimde giyinmişti.

«Roger!» dedi Shanie ve konuşmalarını tiz bir sesle kesti. «İşte Danny Boyd!»

«Memnun oldum, Boyd.»

Adam, elime sımsıkı yapışıp bir süre salladı. Benimle, gerçekten candan bir biçimde tokalaşıyordu.

«Sizi çok merak ediyordum,» dedi. «Shanie sizden uzun boylu söz etti.»

«Anlattıklarımın kayda değer bölümü üç saniyeden fazla sürmemiştir,» dedi Shanie, parlak bir espri yapmış edasıyla...

«Bana bir içki getirirseniz, işe yarar bir iş yapmış olursunuz,» dedim ona.

«Sizinle birlikte olmamak için ne isterseniz yaparım,» diye karşılık verdi.

«Ben de içecek bir şey alsam iyi olur,» dedi Whelan, aceleyle.

Shanie'yle birlikte salona doğru gittiler ve Frome bana bakarak sırıttı.

«Pek popüler olduğunuzu iddia etmek mümkün değil,» dedi.

«Aldırmayın siz,» diye karşılık verdim. «Durum sadece Kaliforniya'da böyle... Haa, az önce bir arkadaşınızla karşılaştım. Adı, Kerry.»

«Kerry mi? Soyadı ne?»

«Soyadını öğrenecek kadar dost olamadık,» dedim.

Frome, bana bir süre boş boş baktı, sonra lafı değiştirdi.

«Shanie, buraya hangi amaçla geldiğinizi bana söyledi.» Berrak gözlerinde bir endişe belirmişti. «Birinin onu öldürmek isteyebileceğini kesinlikle aklım almıyor.»

«Shanie, birinin kendisini öldürmek istediğini düşünüyorsa, bunun için ciddi bir nedeni vardır herhalde,» dedim. «Ayrıca, katil adayının şu anda evde bulunanlardan biri olduğunu düşünüyor. Dolayısıyla, siz de şüpheliler listesindesiniz, Frome.»

«Shanie'yi öldürmek için nasıl bir nedenim olabilir ki?» Sesi kibardı, ama yavaş yavaş gerginleşmekte olduğu hissediliyordu.

«Bilemem,» dedim.

«Benimle evlenmek istemiyor,» dedi, sinirli sinirli. «Sizce bu bir neden olabilir mi?»

«Olabilir,» dedim. «Belki yoksulsunuzdur ve parasına ihtiyacınız vardır.»

«Anlaşılan, size olumlu bir önyargı ile yaklaşmakla aptallık ettim,» dedi. «Buradaki herkes iğrenç bir tip olduğunuzu söylemişti zaten. Onlara inanmalıydım...»

«Terbiyesizleşmekte güçlük çekmiyorsunuz,» dedim.

Konuşurken, lafları içinde boğulmaya başlamıştı.

«Shanie'ye ne kadar miras kaldığını kesinlikle bildiğimi söyleyemem,» dedi. «Ama yoksul olduğumu düşünüyorsanız, Boyd, gidip Chuck Whelan'dan benim hakkımda bilgi alabilirsiniz!»

Bana sırtını döndü ve salona doğru yürüdü.

'Acaba gerçekten tiksindirici bir hava mı bulaştı bana,' diye düşündüm bir an kendi kendime.

Bu akşam yanıma yaklaşan herkes, kısa bir süre sonra, şeytan görmüş gibi kaçıyordu... Birkaç saniye sonra, Shirley Simpson

göründü salonun kapısında. Elinde iki içki kadehi vardı.

«Yine bir haltlar karıştırdınız anlaşılan,» dedi. Alay mı ediyordu, ciddi miydi; bunu yüzündeki ifadeden ayırt etmek mümkün değildi...

«Ne yapayım,» dedim, «burada herkes pek alıngan. Kimseyle, rahatça konuşma imkânı yok.»

«Niçin yemeğe gelmediniz?»

«Plajda yürüyüşe çıkmıştım,» dedim. «Şu Roger Frome, kimin veya neyin nesi?»

«Sevimli bir insana benziyor,» dedi esmer güzeli. «Onunla ilk kez bu akşam karşılaştım. Shanie'nin Kaliforniya'daki fetihlerinden biri olduğunu sanıyorum. Uzakta olduğu o üç ay boyunca, gönlünü epey eğlendirmişe benziyor.»

«Shanie onunla evlenmeyi reddetmiş,» dedim.

«Evlenmeyi mi?» Shirley'in gözleri açıldı. «Shanie'nin yirmi beş yaşma kadar evlenemeyeceğini Frome bilmiyor mu yani?»

«Bunu bilip bilmediğini ben bilemem,» dedim ihtiyatla. «Ama kesinlikle bildiğim bir şey varsa, şu ana kadar bundan benim de haberimin olmadığı!»

«Rahmetli amca beyin vasiyetnamesindeki bir sürü şarttan biri de bu,» diye açıkladı Shirley.

«Shanie'nin Frome'a bundan söz etmiş olmaması garip.»

«Evet, garip,» dedim. «Shanie ile Martin Shoemaker nasıl dost oldular? Bana bunu anlatabilir misiniz?»

Esmer dilberin gözleri donuklaştı.

«Yine mi çalışmaya başladınız, Danny?.. Belki de, hâlâ çalışıyorsunuz desem, daha doğru olacak... Martin'le Shanie'yi ben

tanıştırdım. Shanie, kadınlar hakkındaki felsefesine uymadığı için, Martin'in fena halde ilgisini çekti.»

«Yani, Shanie'nin, Teksaslı yakışıklı önünde ayıla bayıla sıraya girmeyi reddeden milyonda bir kadından biri olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?»

«Bunun gibi bir şey,» dedi. Sonra, yavaş yavaş sırıtmaya başladı. «Onunla yatmayı reddettiği için, Martin'in Shanie'yi öldürmek istediğini düşünmüyorsunuz inşallah?!»

«Siz söyleyinceye kadar, bu ihtimal aklıma gelmemişti,» dedim. «Ama bana parlak bir fikir daha verdiğiniz için size teşekkür ederim.»

O sırada, Chuck Whelan, yüzünde kararlı bir ifadeyle terasa çıktı.

Shirley Simpson'a dönerek, «Lütfen kusurumuza bakmayın, ama Boyd'la özel olarak konuşmam gereken bir mesele var,» dedi. İş toplantısına hazırlanan bir işletme müdürü edasıyla konuşuyordu.

«Elbette,» dedi Shirley Simpson, alt dudağını ısırarak. «Zaten biz de konuşacak laf bulamıyorduk!»

Shirley uzaklaşır uzaklaşmaz, Whelan canlı bir sesle, hızlı hızlı konuşmaya başladı.

«Shanie size bazı şeyleri anlatmamı istedi. Niye böyle düşündüğünü bilemem ama, bunları size benim anlatmamı daha uygun görmüş.»

«Az önce, bir arkadaşınızla karşılaştım,» dedim. «Adı, Kerry.»

«Kerry mi?» Kafasını hızla sağdan sola salladı. «Burada Kerry diye birini tanımıyorum... Neyse; yanmıza gelişimin nedeni başka. Shanie, buradaki erkekler hakkında bildiklerimi size anlatmamı istedi. Lafı uzatmayacağım. Çünkü, açık konuşmak gerekirse Boyd, sizin tipinizdeki insanlardan kesinlikle hoşlanmıyorum!.. Şimdi kısaca, söyleyeceklerimi söyleyeyim. Roger Frome'u birkaç yıldır tanıyorum.

Kanımca, son derece parlak kafalı ve iyi huylu bir adam. Amcası henüz hayattayken, Shanie'yi bu gençle ben tanıştırdım. İkisinin anlaşacakları konusunda, gizli bir umut besliyordum. Shanie'yi, büyük bir mirasın beklediğini biliyordum ve bu yüzden, böyle bir evliliğin son derece uygun düşeceğini düşünüyordum.»

«Frome'un serveti ne kadar?»

«Size ancak kaba bir tahmin verebilirim.» Bir iki dakika düşündü. «Üç beş milyon diyebilirim.»

«Üç beş milyon dolar yani?..» Sesimdeki iştahı, kendim bile fark etmiştim.

«Kanımca,» diye devam etti bücür, «delikanlının Shanie'ye karşı ciddi bir ilgisi var. Ama korkarım, bu ilgi karşılıklı değil... Neyse, bana sorarsanız, Frome'u şüpheliler listesine dahil etmek kesinlikle olanaksızdır, Boyd.»

«Teşekkür ederim,» dedim.

«Hal Driscoll'u o kadar iyi tanımıyorum.» Yüzünde, hafif bir tiksinti ifadesi belirdi. «Ama, miras işi dışında da Shanie'ye bir yakınlık duyduğum için, bu konuyu araştırdım. Edindiğim bilgiye göre, Driscoll, kurnaz, işini gayet iyi bilen, cin gibi bir tip. Ne işle meşgul olduğu pek belli değil. Son derece lüks bir hayat sürüyor. Ne kazanıyorsa harcadığını, hatta kazandığından da çok harcadığını tahmin edebilirim »

«Diğerleri hakkında ne söyleyebilirsiniz?» diye sordum.

«Bayan Simpson ile Martin Shoemaker, Shanie'nin New York'tan arkadaşları,» dedi, soğuk bir sesle. «Onlar hakkında en ufak bir şey bilmiyorum.»

«Joanna Veitch?»

«Shanie onu nereden buldu, allah bilir!» Yüzünde artık açık bir tiksinti ifadesi vardı. «Belki bir lağım çukurundan toplamıştır.» Omuz silkti. «Neyse, Shanie'ye verdiğim sözü tuttum. Artık, izninizle...»

«Konuklardan birini unuttunuz,» dedim.

«Kimi?»

«Chuck Whelan.»

Yüzü aniden kızıla çaldı.

«Madem istiyorsunuz, anlatayım bayım! Benim mesleğim şirket avukatlığı. Üç genç meslektaşı çalıştırdığım, büyük bir bürom var. Shanie'nin amcasının avukatıydım. O öldükten sonra da, mirasının hukuki sorunlarını halletmek bana düştü. Kişisel varlığım Frome'unkiyle mukayese edilemez. Ama benim de servetim, pek küçümsenemeyecek birkaç yüz binlik bir rakam civarındadır... Sorunuza cevap verebildim mi Boyd?»

«Shanie'nin amcası kimdi?»

«Joshua Wyatt,» dedi.

«O meşhur Joshua Wyatt mı?» diye mırıldandım. «Hani şu örümcek kafalı Joshua Wyatt? İş yerindeki kadın ve erkek personelin odalarını ayırmaya kalkışan gerici Joshua Wyatt?»

«Ta kendisi,» dedi Whelan.

«Bıraktığı malvarlığı ne kadar?» diye sordum, boğuk bir sesle.

«Vergileri düştükten sonra mı?» diye sordu ve bir süre düşündü. «Yirmi milyon dolar civarında olmalı.» Yüzünde, hafif bir can sıkıntısı belirdi. «Son zamanlarda, malvarlığının genel bir değerlendirmesini yapmadığımı itiraf etmeliyim,» dedi.

Ben de onun peşinden salona döndüm. Arkasına dönmeden yürümeye devam etti ve Shirley Simpson ile Roger Frome'un yanına

gitti. Martin Shoemaker, kendine bir içki hazırlamakla meşguldü. Ben de bara yöneldim.

«Merhaba, Boyd.» Sesi neşe saçıyordu. «Biz yemek yerken, acaba kiminle sürtüyordunuz, ahbap?»

«Kerry,» dedim, sıradan bir şey söylermiş gibi.

Salonu dikkatle süzdü.

«Onu göremiyorum,» dedi.

«İşi varmış, ayrıldı,» dedim. «Sizin tipinize uygun bir . yavru değil gibi geldi bana, ne dersiniz?»

«Onunla sadece bir kez karşılaştım,» dedi koca ayı. «Chuck Whelan'la birlikte Manhattan'a gelmişti. Önce, herifin hafta sonu eğlencesi zannettim. Sonra baktım, iş böyle değil.» Yavaşça içini çekti. «Benim tahminim o ki, parmağına altın halkayı takmadan o hatuna kimse el süremez. Hatta yüzüğü taktıktan sonra da, kimse bundan emin olamaz. Hatunun yüzüğü beğenmeme tehlikesi daima vardır!»

«Güçlü bir kişiliği var,» dedim.

«Evet,» dedi. «Chuck'ı bile bir iki kez tersledi, ki bunu yapmak hiç de kolay değildir...»

«Santo Bahia'da mı kalıyor?» diye sordum.

«Bunu Whelan'dan öğrenebilirsiniz,» dedi.

«Kerry ile çok kısa bir süre konuştum ve korkarım soyadını iyi işitemedim. Siz hatırlıyor musunuz, acaba?»

«Kerry Hartford,» dedi. Öküz başını yavaş yavaş kaşıdı. «Nasıl oldu da onu göremedim, anlamıyorum...»

Hal Driscoll bara geldi. Bana boş gözlerle baktı ve kendine bir içki hazırlamaya koyuldu.

«Kerry'yi gördünüz mü?» diye sordu ona Shoemaker.

«Kerry'yi mi?» Sefahatten yorgun düşmüş suratına, hemen birkaç kırışık daha eklendi. «Hayır, onu görmedim.»

«Boyd, buraya geldiğini söyledi,» diye bir açıklamada bulundu, sevimli kızıl dev. «Her nasılsa, ben onu görememişim.»

«Whelan neredeyse, Kerry de oradadır,» dedi Driscoll. «Şimdi de buralarda olmasına şaşmam. Ama onu ben de görmedim.»

«Kerry'yi iyi tanıyor musunuz?» diye sordum Driscoll'a.

«Onu birkaç kez Whelan'in yanında gördüm.» Soruma aksi bir sesle cevap vermişti. «Ne o, Boyd,» dedi. «Şüpheliler listenize bir isim daha mı buldunuz?» Sırıttı. «Kerry'yi merak ediyorsanız Whelan'a sorun. İkisi çok yakındırlar.»

Hal Driscoll içkisini aldı ve Joanna Veitch'in, yüzünde açık bir sıkıntı ifadesiyle onu beklediği köşeye yöneldi.

Shoemaker, içkisinden koca bir yudum aldı; sonra, gözlerini kısarak bana baktı.

«Hatun bu gece şeffaf mıydı yoksa?» diye sordu nihayet.

«Kimden söz ediyorsunuz?» dedim, en masum ifademle.

«Kimden söz ettiğimi gayet iyi biliyorsunuz,» dedi, ekşi ekşi. «Nasıl oluyor da, ne ben, ne de Driscoll onu fark etmedik? Nasıl oluyor da, onu bir tek siz gördünüz, Boyd?»

«Talihimden olacak, herhalde,» dedim.

«Yine zeki pozları atmaya başladınız anlaşılan! Ama söyleyin bana lütfen. Shanie'nin ölümü Chuck'a bile bir şey

kazandırmayacaksa, kendi özel sekreterinin bundan ne gibi bir kazancı olabilir?..»

«Belki Shanie'yi patronundan kıskanıyordur,» dedim ciddi ciddi.

«Kafanızdan zorunuz var sizin!» dedi, iğrenmiş bir ifadeyle.

O sırada, Shanie yanımıza geldi. Yüzünde, bana karşı açık bir düşmanlık ifadesi vardı.

«Sizi telefondan istiyorlar,» dedi buz gibi bir sesle. «İsterseniz, yemek odasından konuşabilirsiniz.»

«Teşekkür ederim,» dedim.

«Beni ilgilendirmeyeceğini düşünebilirsiniz,» dedi. «Ama, şu da var ki, zamanınızı satın almış bulunuyorum!» Hızlı bir soluk aldı. «Zamanınızı boş telefon konuşmalarıyla harcamanıza göz yumamam!» Sırtını hızla bana döndü ve kızgın adımlarla terasa doğru yürüdü.

«Okumuş kadınlar, iyice ukala oluyor,» diye homurdandı Shoemaker.

Söylenenlere bir tepki göstermeden yemek odasına yöneldim. Akşam yemeğinin artıkları hâlâ masanm üzerinde duruyordu. Bir an için, karnımın zil çaldığını hissettim.Ahizeyi kaldırıp, «Ben Boyd, buyurun,» dedim.

«Size gerçek adımı söylemekle pek zekice davranmadım,» dedi bir kadın sesi.

«Sadece güldüğümde acıtıyor,» dedim. «Çünkü gülerken, ister istemez alnım kırışıyor.»

«Size vurduğum için özür dilerim. Ama beni eve sürüklemekle tehdit etmemeliydiniz. Bu ihtimali düşünmek bile beni zıvanadan çıkardı... Ama sonradan düşündüm ve anlamsız bir tepki gösterdiğimi anladım. Nasılsa herkese beni gördüğünüzü

anlatmışsmızdır bile. Plaja tüneyip evi dürbünle gözetlediğimden şu anda herkesin haberi vardır. Siz de kim olduğumu öğrenmişsinizdir.»

«Kerry Hartford. Whelan'ın 'cuma kızı',» dedim. «Ama onlara, ne sizi plajda gördüğümü, ne de elinizde dürbünle dolaştığınızı söylemedim... Sadece sizinle karşılaştığımı söyledim, o kadar.»

«Bu kadarı da yeter,» dedi, son derece mutsuz bir sesle. «Nerede karşılaştığımızı kimse sormadı mı?»

«Bir iki tanesi, kısa bir süre için buraya gelip gittiğiniz izlenimine kapıldı, sanırım...» dedim. «Patronunuz ise, adınızı ilk kez duyuyormuş gibi bir tepki gösterdi.»

«Özel dedektif olduğunuzu ve Bayan O'Toole' un, sizi, kendisini öldürmek isteyeni bulmanız için tuttuğunu anlatırken ciddi miydiniz?»

«Gayet ciddiydim.»

«O halde, sanırım başka çarem yok, Boyd. Sizinle en kısa süre içinde konuşmak zorundayım.»

«Anlaştık,» dedim. «Ne zaman ve nerede?»

«Sizinle birlikte görünme tehlikesini göze alamam.» Biraz durup düşündü. «Yine plajda buluşmaya ne dersiniz? Bu kez yanımda dürbün getirmemeye söz veriyorum.»

«Tamam,» dedim. «Hemen mi buluşuyoruz?»

«Biraz fazla dikkat çekici olmaz mı?» dedi, soğuk bir sesle. «Bir süre yok olduktan sonra, herkese benden söz etmişsiniz. Tekrar gözden kaybolursanız, herkesin benimle buluşacağınız sonucuna varması güç olmaz... En iyisi, geç bir saatte, herkes yattıktan sonra buluşmak. Ne dersiniz?»

«Ben size tabiyim.»

«Saat birde olsun mu?»

«Olsun,» dedim. «Ayrıca, gelirken yanınızda bir iki aspirin getirin. Alnımı yine çatlatacak olursanız, işime yarayabilir!»

Yumuşak yumuşak güldü ve sonra telefonu kapadı. Ben de kapatacaktım ki, aniden fikir değiştirip beklemeye koyuldum. İki saniye kadar hiçbir şey olmadı. Sonra, hafif bir tıklama işitildi. Evin içinde acaba kaç tane paralel telefon vardır, diye sordum kendi kendime. Bende bu şans varken, en aşağı bir düzine olsa hiç şaşmam!

6

Gece yarısına doğru, parti dağılmaya başladı. Yatak odasına ilk çekilen Whelan oldu. Diğerleri de birer ikişer onu izlemeye başladılar. Son derece yavaş hareketlerle kendime bir içki daha hazırladım. Saatime bakılırsa, on ikiyi yirmi geçiyordu. Elimdeki içkiyle, kolaylıkla bir yarım saat daha oyalanabilirdim. Derken, teras kapısında işverenim beliriverdi...

«Bana bir içki hazırlayabilir misiniz, lütfen?» dedi.

«Elbette,» dedim.

«Buzlu bir viski olsun.»

Kollarını göğsünün altında kavuşturmuş, bana, azgın bir ıslahevi müdiresi edasıyla bakıyordu.

İçkisini hazırladım ve tezgâhm üzerinden ona doğru ittim. Kadehini aldı, sonra da, o korkutucu soluk alışverişinden bir numune daha sundu.

«Herhangi bir ilerleme kaydedip kaydetmediğinizi öğrenmek istiyorum,» dedi. «Görünüşe göre, şimdiye kadar başardığınız tek iş, tüm konuklarıma hakaret etmek ve akşamın neredeyse yarısını dışarıda geçirmek oldu... Bu kadar insanı ağırlamak, zaten başlı başına bir iş. Ayrıca, gece çalışacak hizmetçi de bulunmuyor...»

«Bir iki adım atabildim,» dedim.

«Hasar, bana kalırsa, hiçbir şey yapmadınız,» dedi hışımla. «Her dakikanız bana altmış sente mal oluyor, Boyd! Şimdiye kadar, bir şeyler bulmuş olmanız gerekirdi.»

«Zahmet edip benimle konuşsanız, sürekli olarak insanları sorguya çekmek zorunda kalmazdım,» dedim, şikâyet dolu bir sesle.

«Şimdi de ne sayıklıyorsunuz, bakalım?»

«Örneğin, amcanızın vasiyetnamesindeki manevi koşullardan hiç söz etmediniz,» dedim. «Manhattan'dan uzak kaldığınız üç ay boyunca neler yaptığınızı hiç anlatmadınız. O dönem hakkında bildiğim tek şey, Santo Bahia'dan bir kartpostal göndermiş olduğunuz... Öte yandan, vasiyetname yüzünden, yirmi beş yaşına basıncaya dek kimseyle evlenememenizi anlıyorum, da, bu konuyu Roger Frome'dan niye gizlediğinizi kesinlikle anlayamıyorum...»

Önce cevap vermek için ağzını açtı, sonra biraz düşündü ve ağzını tekrar kapadı.

«Ayrıca, bu akşamki partiye çağırdığınız insanların bir bölümünü nereden bulduğunuzu da doğrusu gerçekten merak ediyorum.»

Gürültüyle yutkundu.

«Kimi kastediyorsunuz?»

«Joanna Veitch bir örnek olabilir,» dedim. «Ayrıca, şu Driscoll denen herif... Martin Shoemaker'a gelince, admı bile anmak istemiyorum. Herifi görür görmez kusacak gibi oluyorum.»

Shanie öfkeden kuduracak gibiydi.

«Bana bakın,» dedi. «Arkadaşlarımı sizin zevkinize göre seçecek değilim, Boyd! Ayrıca, kimi neden seçtiğimi size açıklamak zorunda da değilim!»

«Yanılıyorsunuz,» dedim, sakin bir sesle. «İçlerinden birinin sizi öldürmek istediğini düşünüyorsanız, arkadaşlarınıza özellikle dikkat etmek zorundasınız.»

Öfkesini bastırmak için olağanüstü bir gayret gösterdiği belli oluyordu.

«Arkadaşlarım hakkında kendi başınıza bir yargıya ulaşmanızı ben istemiştim,» dedi, kezzap gibi bir sesle. «Anlaşılan, isteğimi yerine getirmiş bulunuyorsunuz!»

«Öte yandan, bana, sıradan bir konuk olacağımı söylemiştiniz. Oysa herkese, özel bir dedektif olduğumu ve kendinizi korumam için beni tuttuğunuzu anlattınız. Bunu nasıl açıklıyorsunuz?»

«Fikrimi değiştirdim. Hepsi kim olduğunuzu ve burada niye bulunduğunuzu bilirse, kendimi daha bir güvencede hissedebileceğimi düşündüm. Beni öldürmek isteyen her kimse, bu durumda korkabilir.»

«Bundan önce sizi iki kez öldürmek istediklerini söylemiştiniz. Nerede oldu bu olaylar?»

«Burada,» dedi, tereddüt dolu bir sesle. «Santo Bahia'da.»

«Manhattan'dan uzak bulunduğunuz üç ay zarfında mı?»

«Evet.»

«Bütün o süreyi burada mı geçirdiniz?»

Başını 'evet' anlamında salladı.

«Bunları size daha önce anlatmalıydım, Danny,» dedi. Şimdi yüzünde mahçup bir gülümseme vardı. «Ama, Manhattan'da size hazırladığımız o küçük sınavdan başarıyla geçip geçmeyeceğinizi bilmiyordum... Bugün ise, kesinlikle vaktim olmadı. Evi hazırlamam, yemekle meşgul olmam, konukları ağırlamam gerekti...» Yorgun bir ifadeyle, tekrar gülümsedi. «Bu açıklamaları yarına bırakamaz mıyız acaba?»

«Pekâlâ,» dedim, isteksizce.

«İyi geceler,» dedi.

Kamburlaşmış sırtı, sürünen bacağıyla odadan çıkışını gören biri, son beş yılı bir maden ocağında sürünmekle geçirdiğini sanabilirdi.

Gitme zamanı gelinceye kadar içkimle oyalandım. Sonra, salonun ışıklarını kapatarak terasa çıktım. Tepsileşme yolundaki ay, iyice yükselmiş, bütün plajı dumanlı bir ışığa boğmuştu. Terasın parmaklığının kumdan yüksekliği bir buçuk metre civarındaydı. Parmaklığın üzerinden aşağı atlarken, kendimi oldukça cesur hissettim.

İlk tepeyi tırmandım; sonra, iki tepe arasındaki çukura doğru inmeye başladım. Dibe varınca durdum. Vadide, ay ışığının etkisi epey azalıyordu, ama yine de çevrede benden başka kimsenin bulunmadığını fark edebilecek durumdaydım.

'Biraz geç kalacak anlaşılan,' dedim kendi kendime. Bir dakika sonra, 'belki bir engeli çıkmıştır ve gelemeyecektir,' diye düşündüm. Aradan otuz saniye geçmemişti ki, bunun bir tuzak olabileceği aklıma geldi. 'Birileri senden kurtulmak istiyor, Boyd evladım,' dedim kendi kendime. Ama bu işi evde değil de, böyle gözden uzak sakin bir yerde yapmak istiyorlar... Dudaklarımın arasına bir sigara sıkıştırdım, kibrit kutusunu çıkardım, sonra aniden durdum. Üstelik bir de kibrit çakarsam, eşsiz bir hedef haline geleceğim aklıma gelmişti. Sigarayı atıp, iyi şeyler düşünmeye çalıştım.

Aşağı yukarı yarım saat kadar bekledim. Ama bu bana, bir asır kadar uzun göründü. Sonunda, 'Canı cehenneme!' dedim kendi kendime. Kerry Hartford'un gelmeyeceği belliydi. Bütün gece orada ağaç olup her geçen saniyenin sinirlerimi daha çok germesini beklemenin âlemi yoktu. Tepeyi tekrar tırmandım. Bir yerden bir kurşun yerim korkusuyla, içimden sürünerek gitmek geliyordu. Bu dürtüye güçlükle karşı koydum. Yüreğim titremesine rağmen, tepe çizgisine ulaştığımda hiçbir şey olmadı. Plaj boyunca yürüyüp eve döndüm. Koşarak terasa zıpladım ve her nasılsa, parmaklığa yapışmayı başardım. Kendimi yukarı çekip terasa tırmandım. O anda da, tam zamanında dönmüş olduğumu fark ettim. Çünkü, birdenbire salon ışıkları yandı...

Yavaş yavaş ona kadar sayıp küçük adımlarla salona yöneldim. Sevimli kızıl devin sırtında bornoz vardı ve kendine bir içki hazırlamakla meşguldü. Gözlerinde garip bir ürkeklik okunuyordu.

Ben içeri girince, hiç önemsemeden şöyle bir baktı ve içki hazırlama işine devam etti. Kafasının kendi sorunlarıyla dolu olduğu ve benimkilerle hiç ilgilenmediği belliydi.

«İçki istiyorsan kendin hazırla, Boyd,» dedi. «Benim gücüm kalmadı.»

«Gece zorlu mu geçiyor?»

Yanına yaklaştıkça, gözlerini hafifçe kan bürüdüğünü fark ettim.

«Bu kadın insan yavrusu olamaz,» diye homurdandı. «Dinamo gibi bir şey. Dur durak nedir bilmiyor!» Kafasını yavaş yavaş salladı. «Sana bir şey söyleyeyim mi, bir cinsiyet olimpiyatı yapsalar, bu kadın her dalda birinci olurdu. Tam bitti diyorsun ki, 'Çok güzeldi, değil mi? Hadi tekrar başlayalım,' deyiveriyor! Soluk almaya bile izin yok. Daha 'aman' diyemeden, kendini tekrar iş başında buluyorsun.»

«Kendi odana kaçsana,» diye akıl verdim.

«Şu anda nerede olduğunu sanıyorsun?» diye sordu hışımla. «Banyoya gitmem gerektiğini söyledim. Benimle gelmek için tutturdu. Yakamı elinden güçlükle sıyırdım.»

Kendime bir buzlu viski hazırladım, sonra da karşısındaki bar taburesine oturdum.

«Ona, çok yorulduğunu söyle,» dedim.

«Bunu da denedim.» Kızıl devin gözlerinde, köpek sürüsüne yakalanmış bir ceylan bakışı belirmişti. «Tepkisi ne oldu, biliyor musun? 'Sen gevşeyip uzan, ben seni ayaklandıracak bir masaj yaparım,' dedi. Yaptı da yosma! Ama bu iş böyle ilanihaye sürüp gidemez Boyd! Sonunda, bir insanım ben de.»

«Deme yahu?.. Bak beni bu konuda rahatça kandırabilirdin,» dedim.

«Şu anda bitkin olmamdan yararlanıp yine sivrilik yapmaya başlama! Bu soğuk şakalarına illet olduğumu pekâlâ biliyorsun...» Bir an için duraklayıp, derin bir nefes aldı. «Bu saatte niye hâlâ ayaktasın sen?»

«Kendimi yorgun hissetmiyordum,» dedim. «Terasa çıkmış tabiatı seyrediyordum.»

«Anlaşılan bu gece, ikimizin de işi tabiatla!» Anlamlı bir biçimde sırıttı.

Ben de içimi çektim.

«Shanie'yi kimin ve niçin öldürmek isteyeceği konusunda, bir arpa boyu ilerleyemedim,» dedim.

Dev, omuzlarını silkti.

«Bu senin problemin, Boyd,» dedi, tam bir umursamazlıkla. «Yanılmıyorsam bu iş için para alıyorsun, öyle değil mi?»

«Niye odana dönüp kaderine bir erkek gibi razı olmuyorsun?» dedim hışımla.

«Daha değil,» dedi, boğuk bir sesle.

Sonra, birdenbire, «Kerry Hartford tekrar geldi mi?» diye sordu.

Ben de, onunkine uyumlu olsun diye sesimi kıstım.

«Gelmesi mi gerekiyordu?» dedim.

«İlk geldiğinde onu görmedim de,» dedi, «belki bir daha gelip gitmiştir diye düşündüm...»

«Hayır,» dedim, «bir daha gelmedi.»

«Değişik bir yosma,» dedi. «Onu da listeme aldım. Küçük ama ahenkli bir vücudu var. Sonra, eti iyice tıkız. Sallantılı hiçbir tarafı yok. Ama onu Whelan'dan ayırmak olanaksız görünüyor. Aralarından su sızmıyor.»

«İş ilişkisi dışında bir numaraları olduğunu mu söylemek istiyorsun?»

«Hayır,» dedi, kesin bir dille. «Kadın, ihtiyarın özel sekreteriydi. O öldükten sonra, Whelan, malların sorumluluğuyla birlikte onu da devraldı. Herhalde Kerry'nin, ihtiyarın işlerini kendisinden bile iyi bildiğini düşünmüştür.»

«Yani, Kerry Hartford, ölümünden önce Jos hu a Wyatt'ın yanında mı çalışıyordu?»

«Ya ne sandm?» diye homurdandı.

«Shanie ile Kerry Hartford'un arası nasıldı?»

«İhtiyar hayattayken mi?» Kafasını sağdan sola salladı. «Bilemem. Ancak, iyi anlaştıklarını tahmin edebiliyorum.» İçkisini bitirdi ve o ürkek bakış, tekrar gözlerine yerleşti. «Sanırı: yine yukarı gitmem gerekiyor. Biraz daha oya lanırsam, beni aramaya çıkar...» Dişi canavarı düşünmek bile, koca devi sendeletmeye yetmişti...

«Bana bak, Boyd,» dedi, sahte dostlukla yük' lü bir sesle. «Aklıma gerçekten parlak bir fikir geldi! Böyle, her şeyi kendime almam doğru değil... Yani, demek istediğim şu ki, ben burada bitkinken, yukarıda enfes bir parça yatmış, nef sini doyuracak bir erkek bekliyor... Niye sen...»

«Hayır,» dedim, kesin bir ifadeyle.

Omuzları iyice çöktü.

«Benimki bir fikirdi sadece.»

«Bu sadece senin problemin,» dedim. «Beni bu işe bulaştırma. Haydi, iyi geceler Shoemaker.»

«Pis tabansız!» diye mırıldandı kendi kendine. «O yakışıklı erkek zırhının altından şıkırdım bir oğlan çıkarsa, hiç şaşmayacağım!»

«Sabaha kadar, esas sen şıkırdım oğlanlara dönmüş olacaksın,» dedim, neşeli bir sesle.

Onu dertleriyle baş başa bırakıp odayı terk ettim. Yukarı çıkan her basamağını, kendine özgü, ayrı bir çatırtısı vardı. Koridorun hemen hemen yansına ulaşmıştım ki, aniden önümde bir kapı açıldı. Bir el uzanıp kolumdan yakaladı ve beni içeri çekti. Ne olduğunu daha anlayamadan, kapı arkamdan kapandı ve Joanna Veitch, kapanan kapıya sırtını yasladı.

«Nerdeyse umudumu tümden yitiriyordum,» dedi. «Nesiniz siz allahaşkınıza? Geceleri dolaşan bir tür baykuş mu?»

Üzerinde, vücudunu ayak bileklerine kadar saran, beyaz satenden, son moda bir sabahlık vardı. Vücudunun her kıvrımını açıkça meydana çıkarmak için yapılmış gibiydi bu giysi... Hareli yeşil gözlerin içinde ateş, için için yana yana iyice azmış, azgın bir orman yangınına dönüşmesine ramak kalmıştı.

«Ne var?» dedim, sevimli bir sesle.

«Asırlardır bekliyorum,» dedi, sesini hafifçe yumuşatarak. «Öylesine umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım ki, yatıp uyumayı ciddi ciddi düşünür olmuştum.»

«Shoemaker'dan ne haber?» diye sordum.

«Shoemaker mı?» Yüzünde şaşkınlıktan başka ifade yoktu. «Ne olmuş o morona?»

«Aşağıda,» dedim. «Gelecek raunda çıkabilmek için güç toplamakla meşgul. Birkaç dakikaya kalmaz, geri döner.»

«Siz neden söz ettiğinizi biliyor musunuz?» diye sordu Joanna Veitch. Yüzünde şaka yaparmış gibi bir hava da yoktu!

«Shoemaker'dan söz ediyorum,» dedim. «Hani şu sevimli kızıl dev.»

«Onu bilirim,» dedi, dişi kaplan. «Boş bulunup odama girmeyeteşebbüs ederse, elime geçirdiğim ilk sandalye ile kafatasmı yararım!»

«Onun hakkındaki kanaatlerinizi mi değiştirdiniz?» «Hayır,» dedi Joanna. »Onunla ilk karşılaştı ğımda, moronun teki olduğunu anlamıştım.»

«Yani o, şey...» yutkundum, «o değil mi demek istiyorsunuz?» Tekrar yutkundum. «Yani baş kasından mı söz ediyordu?»

«Onun neden söz ettiğini bilemem,» dedi, soğuk bir sesle. «Ayrıca, sizin de neden söz et tiğinizi hâlâ anlamadığımdan emin olabilirsi niz.»

Her şeyi iyice birbirine karıştırmakta olduğu mu hissettim.

«Herhalde yanıldım,» dedim.

«Belki de ben yanıldım,» dedi, dişi kaplan ve bana düşünceli düşünceli baktı.

Sonra, «Hayır, olamaz,» dedi. «Bir adam hakkında bu denli yanılmış olamam! Siz eşcinsel filan değilsiniz, öyle değil mi?»

«Yok canım,» dedim hışımla. «Sadece erkeklere özenen bir genç kızım. Onun için hep erkek kıyafetinde dolanıyor ve erkek gibi davranıyorum!»

Sırıttı.

«Bunu beğendim işte... Ama bir sorum var size, Boyd: son bir saati kiminle geçirdiniz?

Herhangi bir erkeğin gece listesinde ikinci isim olabileceğimi havsalam almıyor!»

«Yorgun değildim,» dedim. «Terasta vakit gel çirdim. Okyanusun gece manzarası çok güzel.*

«Yalancı!»

Başıyla, masanın üzerinde duran şampanya şişesini işaret etti.

«Yarım saat kadar önce, sizi aramaya çıktın ve yolda bu şişeyi buldum. O sırada terasta yok tunuz. Bunu biliyorum, çünkü oraya da baktım.»

«Plajda yürüdüm,» dedim.

Bana anlayışla göz kırptı.

«Pekâlâ Boyd, size inandım. Birlikte bir içki içmeye ne dersiniz?»

«Memnuniyetle,» dedim.

Buz kovasının yanmda, birkaç tane şampanya kadehi vardı. Şişeyi özenle açtım. Tıpasını patlatıp gece vakti herkesin yüreğini hoplatmanın anlamı yoktu. İki kadeh doldurdum.

«Teşekkür ederim,» dedi Joanna Veitch.

Kadehini elimden alırken, hareli gözleriyle beni ısrarla süzmeye devam ediyordu.

«Yatakta eğlenceli olabilecek gibi görünüyorsunuz, Boyd,» dedi. «Ama sizi beklememin tek nedeni bu değil.»

«Bir de, amuda kalkarken eğlenceli olabileceğimi düşündünüz herhalde, öyle mi?»

«Hayır, ters profilinizin hiç de eğlenceli olabileceğini sanmıyorum,» dedi. Biraz durakladı. «Size başka bir konudan söz etmek

istiyorum... Shanie sizi tutarken, birinin onu öldürmek istediğini söyledi, değil mi?»

«Öyle,» dedim.

«Dediğinin doğru olduğundan emin misiniz?»

«Hayır,, değilim.»

«Yani elinizde hiçbir kanıt yok; sadece sözüne inanmak durumundasınız, öyle mi?»

Yine, «Öyle,» dedim.

Şampanyasmdan yavaşça bir yudum aldı.

«Shanie bütün akşam hep bundan söz etti,» dedi. «Hep, birilerinin kendisini öldürmek istediğini ve sizi bu yüzden tuttuğunu tekrarlayıp durdu. Ayrıca, katilin mutlaka partiye davetli konuklardan birisi olduğunu söyledi...» İçkisinden biraz daha aldı. «Kimse tarafından kandırılmayı sevmem Boyd... Shanie O'Toole için bir istisna yapacak da değilim!»

«Bu konuda bir görüşünüz mü var?» diye sordum.

«Evet... ve bunun sizi ilgilendirebileceğini düşündüm,» dedi, tekdüze bir sesle. «Shanie'ye kalan mirastan ve vasiyetnamedeki özel şartlardan haberiniz var herhalde.»

«Evet.»

«Öyleyse, kimsenin onu parası için öldürmek istemediği aşikâr. O öldüğü takdirde, para dosdoğru hayır kurumlarına gider... Bu durumda, kimsenin onu öldürmekte maddi bir çıkarı olamaz. Öyle değil mi?»

«Size göre öyle,» dedim.

«Ama birilerinin, Shanie'nin vasiyetnamedeki iyi ahlak şartını ihlal ettiğini kanıtlayabilecek durumda olduğunu düşünelim...» Dişi kaplanın gözlerindeki ateş, biraz daha parıldamaya başlamıştı. «Elinde böyle bir kanıt bulunduran kişinin, önünde iki imkân var demektir. Biri, kanıtı alıp Whelan'a götürmek ve böylece, Shanie'yi mirastan yoksun bırakmak. Öteki ise...»

Sözünü kestim.

«Bu kanıtı Shanie'ye şantaj yapmak için kullanmak.... Bunu kastettiniz, değil mi?» dedim.

«Tastamam öyle.»

Başını, birkaç kez hızla yukarıdan aşağıya salladı.

«Böyle bir durumda, Shanie'nin şantaja boyun eğmekten başka yapabileceği hiçbir şey olmaz' Yirmi milyon doları başkasıyla paylaşmak, bundan zırnık alamamaktan çok daha iyidir!»

Uzunca bir süre sessiz kaldı.

«Tabii, Shanie'nin bir kurtuluş yolu daha olabilir,» dedi. «O da, şantajcıyı ortadan kaldırmak...»

«Yani, bu her kimse, onu öldürmek...» diye mırıldandım, soru sorarmışçasına.

«Tabii,» diye ısrar etti Joanna Veitch. «Bu durumda da, eğer hayal gücünüz bir parçacık çalışıyorsa, özel bir dedektif tutup, şantajcının sizi öldürmek istediğini iddia etmek, hiç de aptalca bir çözüm sayılmaz... Tuttuğunuz dedektifle şantajcıyı, örneğin Santo Bahia'daki eviniz gibi, gözlerden oldukça uzak bir yere davet edersiniz. Uygun bir hava yaratmak için, bunlara bir iki arkadaşınızı da katarsınız. Hatta, bunlardan bir bölümü, istemeden size yardımcı bile olabilirler. Herkese, öldürülmek üzere olduğunuzu söyleyip, bir heyecan havası yaratırsınız. Daha inandırıcı olmak için, size daha önce bir iki kez saldırıldığını anlatırsınız. Sonra da, uygun fırsatı

bulunca, şantajcıyı öldürürsünüz... Bu durumda, bütün dostlarınızın, büyük bir samimiyetle, sizin meşru savunma halinde ve son dakikada canınızı kurtarmak için, adamı — veya kadını— öldürdüğünüze yemin edeceklerinden emin olabilirsiniz...»

Joanna Veitch, bir an için sustu ve hafifçe omuz silkti.

«İyice becerikliyseniz, en akıllıcası, şantajcıyı özel dedektife öldürtmek olur tabii... Uygun bir mizansen yaratabilirseniz, dedektif sizi, harekete geçmek üzere olan bir katil adayından koruduğunu sanabilir. Ve şantajcıyı sizin için öldürebilir...»

«Çok etkileyici bir teoriniz olduğu muhakkak,» dedim.

«Size ilginç gelebileceğini düşündüm.»

«Elinizde, bu görüşü destekleyebilecek herhangi bir kanıt var mı?» diye sordum.

«Yok,» dedi. «Elimde en ufak bir kanıt yok. Hepsi, kişisel tahminlerimden ibaret. Bu "kendini beğenmiş salak görünüşünüze rağmen, aslında sevimli bir insan olduğunuz izlenimini edindim Boyd. Bu yüzden de sizi, böyle bir tuzağa düşme tehlikesine karşı uyarmak istedim... Ayrıca, uğrunda kafa yormaya değecek bir profiliniz olduğu da muhakkak!»

«Teşekkür ederim,» dedim, umursamaz bir edayla. Aklım başka yerdeydi. Kafamın arkasında, yavaş yavaş, alçakça bir düşünce filiz vermeye başlamıştı.

«Çok ilginç görüşleriniz var,» dedim.

«Beğendiğinize sevindim,» dedi. Sonra da, gayet tabii bir şeyden söz edermişçesine, «Bu iş de hallolduğuna göre, artık yatabiliriz,» diye ekledi.

«Sakın bu güzel önerinize burun kıvırdığımı sanmayın,» dedim. «Ama bu seferlik alacağını olsun.»

«İleride, bu alacağınızı tahsil edemeyebilirsiniz,» dedi, yumuşak bir sesle.Beyaz saten sabahlığmm kopçalarını birer birer açtı. Sonra, ani bir omuz hareketiyle, giysisini kollarından aşağı kaydırdı. Bir anda, yarı beline kadar çıplak kalmıştı. Sonra da, sabahlığını, delirtici bir yavaşlıkla, santim santim indirmeye başladı. Sonunda çırılçıplak kaldı!.. Ben, yuvalarından fırlama eğilimi gösteren gözlerle onu seyredip yutkunurken, genç kadın, avuçlarını başının arkasında birleştirdi ve vücudunu, klasik bir heykel pozuna soktu. Masa lambasından yayılan loş ışık, harikulade vücudunu esrarlı bir duman gibi sarıyor; bacaklarının arasında baş döndürücü bir gölge alanı yaratırken, olgun göğüslerinin süt beyazlığını daha da belirgin kılıyordu...

«Son şansınız, Danny,» diye fısıldadı. «Hâlâ fikrinizi değiştirebilirsiniz.»

Hayır, değiştiremezdim. Kerry Hartıord'la konuştuktan sonra, telefonda duyduğum hafif tıklama bir türlü kulağımdan çıkmıyordu...

«Benim için kolay olduğunu sanma, Joanna,» dedim. «Ama yine de bu işi başka bir sefere bırakacağım.»

Ben yanından hızlı adımlarla geçerken, gözlerindeki inanmaz bakış giderek kayboluyor ve yerini, sınırsız bir öfkeye bırakıyordu. Kapıyı açtığımda, her an yiyebileceği darbenin ürküntüsü ile, sırtım ürpermeye başlamıştı bile. Çok şükür, ben kapıyı açıp kapayıncaya kadar, dişi kaplan, intikam bıçağını bulamadı. Oradan koşar adım uzaklaşıp kendi odama daldım. İlk işim Shoemaker'ın verdiği tabancayı almak oldu. Sonra da, bir an için durup, 'Acaba deliriyor muyum?' diye sordum kendi kendime...

Delirip delirmediğimi anlamanın bir tek yolu vardı; o da, düşündüğümün geçerliğini gidip kendi gözlerimle kontrol etmekti. Ama bunun için evden çıkmam gerekiyordu ve etrafta Joanna Veitch tehlikesi oldukça, o koridordan bir daha geçmek istemiyordum. Ayrıca Shoemaker, aşağıda hâlâ içiyor olabilirdi... Çaresiz, pencereyi açıp baktım. Bu akşam doğru çıkan ilk tahminim buydu: pencerenin yerden yüksekliği aşağı yukarı üç buçuk metreydi. Yer kum olduğuna

göre, atlayabileceğimi düşündüm. Pencerenin dışına çıkıp pancur demirine tütündüm. Kendimi aşağı doğru iyice sarkıttıktan sonra da, atladım... Ne var ki, zeminin kumu sandığımdan çok daha sertmiş. Bükülmüş dizlerimin üzerinde yaylanıp sırtüstü yuvarlandım. Duyduğum acıya bakılırsa, belkemiğimin dört ayrı diskinin yerinden oynadığı muhakkaktı.

Dişimi sıkıp ayağa kalktım. Ay iyice yükselmişti ve deminkinden de daha aydınlatıcı olmuştu. Bu ışık bolluğu, plajın üzerinde hızla yürürken, sanki çıplakmışım gibi bir his veriyordu bana. İlk tepenin yamacmı tırmanırken, sağ kolum kendi iradesini kullandı ve cebime dalarak tabancayı dışarı çıkardı. Derken, tepenin doruğuna ulaştım ve iki tepe arasındaki çukurda yayılmış nesneyi görünce, aniden durdum.

«Kerry?» diye fısıldadım. «Kerry Hartford?»

Cevap vermedi. Zaten, doğrusunu söylemek gerekirse, beni esas şaşırtacak olan şey, cevap vermesi olurdu. Tabancayı cebime sokuşturup, tepeyi yuvarlanırcasma indim. Yukarıdan gördüğüm uzun lekenin yanına diz çöktüm. Yerde yatan kadının kafası, garip bir biçimde kıvrılmıştı. Vücudunun geri kalan kısmıyla oluşturduğu açı, hiç de tabii değildi. Boynunda ve ensesinde, gayet koyu izler vardı. Boğularak öldürüldüğü besbelliydi. Derisi hâlâ sıcaktı. Demek ki, öldürüleli çok olmamıştı. Muhtemelen, cesedi buraya başka bir yerden taşınma cinayet tam burada işlenmişti. Demek ki, benimle randevusuna aşağı yukarı bir saat geç gelmişti. Kendi kendime, bunun nedeninin ne olduğunu düşünmeye çalışıyordum...

Tekrar ilk tepenin doruğuna tırmandım çevreyi gözden geçirdim. Mehtaptaki bu azgınlıkla, her taraf apaçık görünüyordu. Kumda, aynı yere yönelmiş üç ayrı ayak izi görünüyordu. Hepsi de bana ait olmalıydı. İkinci tepeye doğru giden, çok daha ufak bir ayak izi vardı. Bunu yola kadar devam ettiği tahmin edilebilirdi muhtemelen, Kerry Hartford'a aitti. Dolayısıyla, ortada sadece iki ihtimal vardı: Kerry'yi ya gökyüzünden uçarak gelen 'Yarasa Adam' öldürmüş ve hiçbir iz bırakmadan uçup gitmişti; ya da, her kim öldürdüyse, kendi izlerini

dikkatle silmişti. Birinci ihtimal oldukça romantikti ama, ikincisinin akla çok daha yakın olduğunu kabul etmekten başka çarem yoktu.

Demek ki, birileri bana tuzak kurmuştu.

Aniden, gözlerimin önünde, Santo Bahia emniyetinde görevli Müfettiş Schell'in yüzü canlandı. Onunla, daha önce bir iki kez cebelleşmiştik. Bu karşılaşmalardan da, içimde son derece tatsız bir his kalmıştı. Nedense, ben Santo Bahia' ya ayak basar basmaz insanların öldürülmeye başlandığına dair kesin bir kanı edinmiş ve benim bu işlere yabancı olamayacağıma iyice inanmıştı. Çevremde bir ceset varsa, ilk tepkisi, bunun suçunu bana yüklemekti...

Şimdi de, aşağıdaki çukurda bir ceset vardı ve çevrede, sadece bana ve kurbana ait ayak izleri görünüyordu. Hemen yakama yapışması için, bundan daha fazlasına kesinlikle ihtiyaç yoktu. Gözlerinin sevinçten nasıl haince parlayacağını, daha şimdiden görür gibi oluyordum...

Üstelik, evdeki herkesin, Kerry'den söz ettiğimi hatırlayacağı muhakkaktı. Öte yandan, gelip gittiğine dair iddialarıma karşın, Kerry'yi kimsenin görmediği de başka bir gerçekti. Hiç değilse, katil dışında onu gören olmamıştı. Katilin de, durup dururken bunu itiraf edeceğini beklemek abes olurdu!..

Özellikle Shoemaker, salona bir içki içmek için indiğinde, teras kapısında beni nasıl aniden gördüğünü mutlaka hatırlayacaktı. Joanna Veitch de, müfettişe, saat on iki ile bir arasında, plajda gece yarısı yürüyüşüne çıktığımı kendisine söylediğimi anlatacaktı...

Bütün bu tanık ifadelerinden sonra, Müfettiş Schell bana hayatta inanmazdı. Ayrıca, şunu da itiraf etmeliydim ki, gerçeğin ta kendisi bile olsa, benim hikâyenin hiçbir inandırıcı tarafı yoktu. Doğruyu söyleyince, adam kendisiyle alay ettiğimi sanacaktı. Yok efendim, Kerry'yle buluşmak için geldiğimde onu bulamamışım; sonra ise, durup dururken tekrar plaja gelmişim ve bu sefer, cesediyle karşılaşmışım... Bırakın Müfettiş Schell'i, böyle bir hikâyeyi kim olsa yutmazdı...

Kendimi giderek çaresiz hissediyordum. Hızla, bir çıkış yolu bulmaya çalıştım. Aklıma bir tek çare geldi. Tekrar çukura indim ve cesede sarıldığım gibi sırtıma yükledim. Kerry oldukça hafifti. Ölüsünü böyle rahatsız ettiğim için, dudaklarımın arasından bir özür mırıldandım...

Şu anda yapabileceğim en akıllı şey, cesedi denize atmaktı herhalde. Metcezirin etkisiyle geri çekilen sular, onu da alıp açığa götürürdü. Ama bunu bir türlü yapamadım. Bir keresinde, suda altı hafta kalmış bir ceset görmüştüm. Gerçekten iğrenç bir manzaraydı. Kerry, onu böyle taşımama anlayış gösterebilirdi ama, onu suya atıp tanınmaz hale getirmemi muhtemelen affetmezdi... Bu yufka yürekliliğime küfrede küfrede, cesedi sırtımda taşımaya devam ettim.

Aşağı yukarı beş dakika sonra, sırtımdaki yükle evin yanına kadar gelmiştim. Kerry'yi yere bırakıp çevreyi dikkatle gözden geçirdim. Evin etrafmda bir tur atıp uygun bir gizleme yeri saptamaya çalıştım. Hızlı hızlı düşünürken, binanın yola bakan tarafında dizili duran arabalara gözüm takıldı. Aralarında benim arabam da vardı...

Baştakinden başlayıp, kapıları yoklamaya giriştim. Nihayet, sıradaki üçüncü arabanın kapısının açık kaldığını saptadım. Kerry'nin cesedini makam arabası görünüşlü siyah arabanın arkasına yerleştirmek de aşağı yukarı beş dakika sürdü. Kapıyı kapadım ve kendimi aniden çok daha iyi hissettim. Hele sabah olsun, bana kim tuzak kurmaya çalıştıysa, tırnaklarını kemirme sırası onun olacaktı.

Geçen sefer yaptığım gibi, eve teras parmaklığından tırmanarak girdim. Sessizce içeri geçtim. Parmaklarımın ucuna basa basa, yatak odama ulaştım. Kapımı içeriden kapayınca, derin bir 'oh' çektim.

7

Ertesi sabah saat onda yemek odasına indiğimde, gündelikçi çalışmaya başlamıştı bile. Karnım deliler gibi zil çalıyordu. Bir akşam önceki yemeği kaçırmış olmak, iştahımı bir kat daha kamçılamıştı. Ben üçüncü kahve fincanımdayken, Shoemaker, odaya girdi. Herhangi bir şey yemeyeceğini söyledi. Sadece, titrek bir elle, kendine bir fincan kahve doldurdu.

«Zorlu mücadeleyi kazanmışa benziyorsunuz,» dedim.

«Kıl payı bir zafer,» dedi. «Beni oraya kadar taşıyacak birini bulursam, günün geri kalan bölümünü plajda sırtüstü yatarak geçirmek niyetindeyim!»

O sırada Shirley Simpson geldi. Yanıma oturdu ve kendine kahve doldurdu.

«İkiniz de geç kalkıyorsunuz,» dedi. «Ben kahvaltı ettim bile.»

«Aman, aferin sana!» diye homurdandı Shoemaker.

«Ne o, başın mı ağrıyor bu sabah? Dün gece içkiyi fazla kaçırdığının farkındayım Martin. Bugün ne halde kalkacağm, o zamandan belliydi...

Shoemaker, fincanmdaki kahveyi bir dikişte bitirdi, koca vücudunu sandalyeden kaldırdı ve kararlı adımlarla odadan çıktı.

«Kötü bir şey mi söyledim?» dedi, esmer güzeli, ağzını masumca buruşturarak.

Sonra bana döndü.

«Shanie'yi kimin öldürmek , isteyeceği konusunda herhangi bir ilerleme kaydettiniz mi?»

«Elbette,» dedim. «Katil adayının poposunun sol tarafında, derin bir beyaz yara izi, sağ tarafında ise, okla delinmiş bir yürek dövmesi taşıdığını tespit etmiş bulunuyorum. Masum olduğunuzu, şimdi mi, daha sonra mı ispat etmek istersiniz?»

«İğrenç derecede adi bir kafa yapınız var, Danny Boyd!» Koyu gözlerinde birkaç kıvılcım parıldadı. «Onun için de sizi, son derece etkileyici buluyorum.»

«Herkes nerede?» diye sordum.

«Shanie, Roger Frome'la birlikte plaja indi. Hal Driscoll, plajda bir yürüyüş yapacağını söyledi. Chuck Whelan ise kente gitti. Halledecek bir işi varmış. Joanna'yı henüz görmedim. Açıkçası, bu yüzden de zerre kadar üzüldüğümü söyleyemem.»

«Siz ne yapmak niyetindesiniz?»

«Bilmem vallahi...» Çok derin düşünüyormuş gibi bir poz takındı. «Size popomu kontrol ettirip masum olduğumu ispat edebilirdim. Gerçekten de, ne yara izim var, ne de dövme taşıyorum. Ama bu işler için vakit henüz bir parça erken... Herhalde, ötekilerin yanına, plaja giderim. Yüzme, kasları güçlendiriyor. Özellikle, hayati önem taşıyan kasları...» Aniden sarsıla sarsıla kıkırdadı. «Zavallı Martin! Tamamen posası çıkmışa benziyor. Oysa ben, dün gece için sizi gözüne kestirdiğini sanmıştım! Demek ki yanılmışım.»

«Kimden söz ediyorsunuz?»

«Sevgili Joanna'dan tabii.» Sesi, sefahat çukuruna fazlaca batmış bir yosmanmki gibi kırılıverdi aniden. «Dün gece neler olduğunu anlamak için, Martin'e bir göz atmak yeter. Şansınıza dua edin Danny. Onun yerine sizi seçmiş olsaydı, şimdi siz de Martin gibi titrek bir harabe haline gelmiş olurdunuz...»

«Martin, zahmetine değdiğini düşünüyor olabilir. Halinden şikâyetçi olduğunu nereden çıkarıyorsunuz?»

«Canı cehenneme!» dedi hırıltılı bir sesle. «Sizin bugün için niyetiniz ne?»

«Plajı sevmiyorum,» dedim. «Daima, orada bulunmaması gereken bir şey bulup tosluyorum.»

«Bulunmaması gereken şey sizin kendi ayaklarınız olmasın?»

Bu sözü söylerken, ayağa kalkmıştı bile.

«Ben gidip biraz daha yanayım bari. Haydi hoşça kaim.»

Odadan çıktı. Ben de kahvemi bitirip ön kapıya yöneldim. Dün gece ön tarafta park edilmiş olan siyah makam arabası yok olmuştu. Shirley Simpson, Chuck Whelan'in kente indiğini söylemişti. Demek, siyah araba onundu. Kendi kendime, 'cuma kızı'nın cesedini yanında taşıdığının acaba farkında mı,' diye sordum.

Evin çevresini dolanıp plaja doğru yürüdüm. Denizde, aşağı yukarı elli metre kadar açıkta, esmer bir kafa görünüyordu. Bu, hayati kaslarını çalıştırmakta olan Shirley Simpson'du herhalde. Shanie ile Frome, kumda yan yana oturuyorlardı. Sırtları bana dönüktü. Yanlarına yaklaştım. o sırada, Kerry Hartford'u bulduğumdan beri içimde yumruklaşan sıkıntının aniden arttığmı fark ettim.

«Toz ol, Frome,» dedim. «Müşterimle konuşmak istiyorum.»

İkisinin de yüzü aynı anda bana döndü. İkisinin de yüzünde, aynı sonsuz öfke parıltısı vardı.

«Sen beni kim sanıyorsun da, böyle konuşma cesaretini buluyorsun?» diye bağırdı Frome, neredeyse kendi sesi içinde boğularak...

«Beni birtakım ayrıntılı açıklamalara mecbur bırakırsan, pişman olursun,» dedim. «Haydi, hemen yaylan bakalım!»

«Daha dün akşam suratını dağıtmak istiyordum, şimdiye nasipmiş demek ki!» diye bağırdı.

Gözlerinden erkekçe tehditler savurarak, doğrulmaya başlamıştı bile. Ola ki adam, benim ortaçağ şövalyelerinden geldiğimi; tıpkı onlar gibi, vurmadan önce hasmımın dövüşe hazır olmasını bekleyeceğimi sanıyordu. Bizde öyle asalet —veya enayilik— ne gezer. Tam doğrulduğu ve henüz dengesini sağlayamadığı anı kollayıp, karın boşluğuna, kalleşçe —veya akıllıca— bir yumruk savurdum. Göğsünden korkunç bir feryat koptu. Sonra da, birtakım garip hareketlerle gerisingeri gitti, gitti... ve nihayet sırtüstü yuvarlanıp öylece kaldı.

Shanie, isterik bir çığlık attı.

«Öldürdünüz onu!»

«Hayır, sadece bir süre dinlenmeye zorladım o kadar!» dedim.

«Kovuldunuz!» dedi hatun, tutkulu bir sesle. «Evimi beş dakika içinde terk etmediğiniz takdirde, hemen polis çağırırım, Boyd!»

«Kapa çeneni! Seninle şöyle doğru dürüst bir konuşmamızın zamanı geldi!» diye bağırdım.

Tam o sırada, «İyyyyyy» diye, isterik bir çığlık daha duyuldu.

Shirley Simpson, kıyıdan aşağı yukarı yirmi metre kadar uzaktaydı ve sudan bir an önce çıkmak için delüer gibi yüzüyordu.

«Ben gelinceye kadar onu öldürme!» diye bağırdı. «Manzarayı yakından seyretmek istiyorum!»

«Galiba baş başa kalmamız iyi olacak,» dedim.

Shanie'nin bileğini kavradığım gibi, onu eve doğru sürüklemeye başladım. Ben çektikçe o direnmeye çalışıyor, bir yandan da, rahmetli Joshua Wyatt'i mezarında hop oturtup hop kaldıracak bir dizi küfür sıralıyordu. Doğrusu, repertuarının bu kadar geniş

olabileceğini, şimdiye dek tahmin etmemiştim... Ama koluna taktığım kancayı, bir an için bile olsun gevşetmedim. Böylece onu yatak odasına kadar sürükledim ve sonra, bohça gibi kendi yatağının üzerine fırlattım. Kapıyı içeriden kapadım.

«Şimdi, artık konuşabiliriz!» dedim. «Müşte rimle benim aramda, tamamen özel bir konuş ma! Kimsenin tanık olamayacağı, tamamen öze bir konuşma!»

«Eski müşterinle! Maymun surat!» diye bi düzeltmede bulundu.

Yatağın kenarına oturdu ve bana vahşi bakışlar fırlatmaya başladı. Buğday rengi saçları karman çorman olmuş, derin mavi gözlerini, ilkçağ insanına layık, yaban bir öfke bürümüştü. Ağzı, sürekli bir hırıltı hastalığına tutulmuş gibiydi. Alt dudağı ise, tamamen içe kıvrılmıştı. Dün üzerinde gördüğüm aynı beyaz bikiniyi giyiyordu. Mayosunun üst kısmmm, bu kadar derin bir soluk alışverişine uzun süre dayanabileceği kuşkuluydu.

«Şımarık zengin piçi!» dedim. «Bu arada öldürülmezseniz veya miras hakkınızı yitirmezseniz, altı ay sonra, siz de böyle biri olacaksınız. Ama daha altı ay dolmadan bile, şımarık bir zengin piçi gibi davranıyorsunuz. Paranın, her şeyi, özellikle de insanları satın alabileceğini sanıyorsunuz. Koca bir salak görünüşünüz yok ama, koca bir salak gibi davrandığınız şüphesiz!»

«Siz, ne hakla...»

Yataktan profesyonel bir dövüşçü hızıyla fırlamış, sıkılı yumruklarını havada bayrak gibi dalgalandırarak üzerime doğru gelmeye başlamıştı. Dil dökmeye çalışmanın anlamı yoktu. Hiç vakit geçirmeden öne doğru daldım ve gerdiğim parmaklarımı karın boşluğuna daldırdım. Tabii, bunu yaparken, bütün gücümü kullanmamaya dikkat ettim. Amacım, müşterimi kaybetmek değil, onu hizaya getirmekti... Shanie' nin bağrından tiz bir inilti koptu ve olduğu yerde mıhlandı. Havadaki kolları, rüzgârsız kalmış bayrak gibi, iki yanına düşüverdi. Yüzünü, bir dehşet ifadesi kaplamıştı. Darbenin etkisiyle, artık nefes alamıyordu. Çabalıyordu, ama ne

yapsa nefes alamıyordu. Önümde, göz göre göre boğulacaktı... Onu omuzlarından kaptığım gibi, sırtını kendime çevirdim ve yatağa doğru ittim. Hiçbir direnç göstermeden, yüzükoyun düştü. Hâlâ nefes alamıyordu.

Televizyonda, ilk yardım programlarında örnek olarak gösterilen 'şok' durumuyla karşı karşıya kalmıştım. Şokun etkisinden kurtulmanın tek çaresi, ikinci bir şoktu. Yattığı pozisyonda, bikininin alt kısmı iyice gerginleşmiş, neredeyse dayanma gücünün sınırına ulaşmıştı. Zaptetmeye çalıştığı muhteşem şeftaliler, bir an önce özgürlüğe kavuşmak için sabırsızlanıp duruyorlardı... Avcumu açıp, iki yaramaza, sırayla sert şaplaklar indirmeye başladım. Shanie, öfkeli bir çığlık atıp tekrar soluk almaya başladı...

«Gördünüz mü?» dedim. «Tedavi yöntemim iyi geldi. İşte, yeniden nefes almaya başladınız.»

Hiçbir şey demeden, öylece yattı. Arada küçük küçük yutkunuyor, ciğerlerinin ta dibine kadar soluk alıp veriyordu. Bir süre sonra, sırtüstü döndü ve tiz bir inilti çıkardı. Yüzündeki kırmızı plakalar soluklaşmaya başlamış, gözlerine tekrar fer gelmişti.

Bana, sonsuz bir kinle baktı.

«Seni öldüreceğim, Boyd. Şu anda değil. Seni, gafil bir anında yakalayacağım. Sonra da ci ğerini parçalayıp köpeklere yedireceğim!»

«Köpeğiniz yok,» dedim.

«Alırım!» diye gürledi.

Sonra, dudaklarını ısırıp bir süre daha keti dine gelmeye çabaladı.

Nihayet, «Şimdi bu saldırınızın sebebini açıklayın bakalım,» dedi.

«Bütün bu yalanlardan, oyunlardan, aldatmacalardan gma geldi,» dedim. «New York'ta, hiçbir ayrıntıya girmediniz. Dün akşam,

konuşamayacak kadar yorgundunuz. Bu sabah ise, plajda güneşlenmekle meşgulsunuz! Her an öldürülebileceğini düşünen biri için, doğrusu pek endişeli görünmüyorsunuz!»

Düşünceli bir hal almıştı.

«Haklısınız,» dedi. «Benim yüzümden delirmiş olmanız, sizin kabahatiniz değil Danny... Söyleyin, ne öğrenmek istiyorsunuz?»

«Daha önceki öldürme teşebbüslerini anlatın.»

«Onları ben icat ettim.» İçlerinden dökülen masum bakışın etkisiyle, derin mavi gözleri oldukça kocamanlaşmıştı. «Şimdiye kadar kimse beni öldürmeye teşebbüs etmedi!»

Derhal boynuna sarılıp ölesiye sıkmamak için kendimi zor tuttum.

Sadece, «Neden?» diyebildim, boğuk bir sesle.

«İçimde, birilerinin beni öldürmek istediğine dair bir his olduğunu söylemekle yetinsem, beni herhalde kimse ciddiye almazdı... Siz de beni, kafadan kontak zenginin biri sanırdınız, öyle değil mi?»

«Şu andaki görüşümün farklı olduğunu nereden çıkarıyorsunuz?» diye homurdandım.

«Beni dinlemek ister misiniz?» diye sordu, soğuk bir sesle. «Yoksa, New York'a giden ilk uçakla geri dönmeyi mi tercih edersiniz?»

«Aklım dışında, kaybedeceğim bir şeyim yok,» dedim. «Haydi anlatın bakalım!»

Kısık bir sesle konuşmaya başladı.

«Her şey, bundan aşağı yukarı altı ay önce, Joshua Amca öldükten sonra başladı. İlkin önemsiz bir sinirlilik gibi göründü bana bu. Ama giderek arttı. Çevremde bir sürü sevimli insan dolanıyor, 'Oh, arkadaşlarımın olması ne iyi,' diyordum. Sonra, aniden aklıma,

bütün bu insanların param nedeniyle etrafımda fır dönmekte olmaları ihtimali geliyordu... Birkaç ay sonra yirmi milyonun sahibi olacağını bilmek, insanı ister istemez kuşkucu kılıyor.»

«Anlıyorum, elbette,» dedim. «Normal bir tepki bu. Ama herhalde, kuşkularınızın başka nedenleri de olmalı.»

«Bu evi eskiden beri severim,» dedi. «Ben büyüyünceye kadar, Joshua Amca, her yaz tatilin de beni buraya getirirdi. New Hampshire'daki, bol hizmetçili o koca evden uzaklaşmak, bana özellikle hoş geliyordu. Orada, boyuna insan ayağına dolanan bir uşak kalabalığı vardı.. New York'tan uzaklaştığım üç ayı, bu nedenle Santo Bahia'da geçirdim.»

«Yalnız mıydınız?»

Başıyla, 'evet' işareti yaptı.

«Hiç değilse, başlangıçta... Daha sonra Chuck Whelan geldi, birkaç gün için. Yanında, sekreterini de getirdi.»

«Kerry Hartford mu?»

«Evet... Kerry, ölünceye kadar Joshua Amca' nın yanında çalışmıştı. Daha sonra, Chuck onu özel sekreteri olarak yanına aldı. Bunu, işine geldiği için yapmıştır herhalde. Kerry'nin, Joshua Amca'nın işleri hakkında, Chuck'tan da çok bilgi sahibi olduğu tahmin edilebilir.»

«İkisinden biri sizi öldürmek istiyor olabilir mi?» diye sordum.

«Birisinin beni öldürmek istemesi için, ortada bir neden bulunması gerekir,» dedi. «Mira almadan ölürsem, bütün mallar hayır kurum larma gidecek. Bunun, ne Chuck'ın, ne de Kerry’nin işine geleceğini sanmam. Hiçbirinin, hayı kurumlarını bu denli sevdiklerine ilişkin bir iz lenim almadım şimdiye dek.»

«Burada kaldığınız üç ay zarfında, başka kimi gördünüz?»

«Roger Frome... Chuck, ondan hoşlanıyor. Roger'ı bana o tanıştırdı. Birkaç kez birlikte çıktık.»

«Size evlenme önerisinde bulunduğu doğru mu?» diye sordum.

«Doğru,» dedi Shanie. «Ama bu teklifi benim için mi, yoksa yirmi milyon dolarıma ortak olmak için mi yaptığını anlayamadım. Halen de tam olarak anlamış değilim.»

«Hal Driscoll neyin nesi?»

«Kerry Hartford'un arkadaşı... Chuck'la Kerry gittikten sonra da zaman zaman uğrama alışkanlığını edindi.»

«Kerry nerede şimdi?» diye sordum, hiç renk vermeden.

«Kerry mi?» dedi. «Bilmem. Bir yerlerde tatilde olmalı. Sanırım Miami'de.»

«Joanna Veitch nasıl bir tip?»

«Üniversite günlerimin yadigârı olan bir arkadaşım,» dedi, tekdüze bir sesle.

«Shirley gibi mi?» diye sordum.

«Evet.»

«Üçünüz de üniversiteyi birlikte mi okudunuz?»

«Joanna, okulu daha ilk yılında bıraktı. O, erkekleri, her şeyden daha ilginç bulmuştur daima... Dediğine bakılırsa, onun İçin önemli olan, kafasını değil, tekniğini geliştirmekmiş!..»

«Sonra nasıl buluştunuz tekrar?»

«Ben Manhattan'dayken karşılaştık... O günlerde, kafamı dinlemek için buraya gelmeyi tasarlıyordum. Onu da davet ettim.»

«Kabul etti mi?»

«Evet, benimle bir iki hafta kaldı.»

«Shirley de üniversiteden arkadaşınız,» dedim.» «Tesadüfen, sizinle aynı binada, tam karşınıza düşen dairenin sahibi... Yanılmıyorsam eğer, sizi Martin Shoemaker ile tanıştıran da o. Öyle değil mi?»

«Doğru,» dedi. «Martin öyle çarpıcı zekâlı bir tip değil ama, insanı eğlendiriyor. Hiç değilse arada bir, zevkle çekiliyor.»

«Hepsi, altı kişi. Kerry Hartford'u da katarsak, yedi eder,» dedim. «Bu kadar küçük bir grup içinde bir katil adayı bulunduğunu, bunlardan birinin sizi öldürmek istediğini düşünüyorsunuz; ama bunun nedenini hiç bilmiyorsunuz. Öyle mi?»

«Onlardan biri olmalı,» dedi Shanie, kesin bir ifadeyle. «Başka arkadaşım yok. Joshua Amca'nın yanında geçirdiğim hayat, dünyadan yalıtılmış bir adada yaşamak gibi bir şeydi.»

«Peki, herhangi birinin sizden nefret etmesi için özel bir nedeni olabilir mi?» diye sordum. «Belki birinden birine, oldukça pis bir oyun oynamış olabilirsiniz?!»

«Hayır; sanmıyorum.»

«Peki, öyleyse niye biri sizi öldürmek istesin?»

«Bilmiyorum.»

Elinin tersiyle ağzmı kapattı bir süre.

«Söylediklerimin saçma göründüğünü biliyorum,» diye devam etti. «Zaten bunu bildiğim içindir ki, sizinle görüşmeyi mümkün olduğu kadar ertelemeye çalıştım Danny... Ama, sezgilerimden eminim. İşte şuramda hissediyorum.» Bunu söylerken, sol elini yüreğine bastırdı. «Bana kaçamak bakışlarında, zaman zaman söyledikleri bazı sözlerde, bu tehdidi açıkça anlayabiliyorum. Sanki hepsinin,

öldürüleceğimden haberi var. Sanki hepsi, bunun ne zaman olacağını bile biliyor... Gözlerinde, şeytani bir hazzın kıvılcımlarını okuyabiliyorum!»

«Tatlım,» dedim, «belki sizin özel dedektife değil de bir ruh doktoruna ihtiyacınız vardır.»

«Böyle diyeceğinizi biliyordum!» Sesi acı doluydu. «Belki onların istediği de bu... Belki de, gerçekten delirmemi istiyorlardır...»

«Amcanızın yanında çalıştığı sırada, Kerry Hartford'la aranız nasıldı?» diye sordum.

«Niye, Kerry'nin amcamla arasının nasıl olduğunu sormuyorsunuz?» Sesinde aynı acılık vardı.

«Ne demek istiyorsunuz?» dedim. «Joshua Wyatt ile özel sekreterinin arasındaki ilişki, benim anladığım kadarıyla, ancak gayet mesafeli olabilirdi... Joshua Wyatt, kadın erkek ilişkilerinde aşırı tutuculuğuyla tanınmış biriydi. Evlilikte dahi, çocuk yapma amacının dışında, sadece zevk için sevişmenin ahlaksızlık olduğunu söyleyen o değil miydi?»

Shanie'nin gözlerinde, acılı bir öfkenin kıvılcımları belirmişti.

«Rezil bir ihtiyardı,» dedi, kararlı bir sesle. «Ama buııu, herkesten gizlemeyi ne de güzel biliyordu!.. Bir seferinde, yanlışlıkla tabii, on lan suçüstü yakaladım. Burada, şu anda bulunduğumuz evin içinde... On sekiz yaşlarmday dim o zaman ve oldukça masum sayılırdım. Arkadaşlarla pikniğe gitmiştik. Akşam, geç vakitte dönecektik. Ama piknikte, bir kız arkadaşım la fena halde kavga ettim. Bunun üzerine kızıp, yalnız başıma eve döndüm. Eve geldiğim saat te, Joshua Amca'nın her zamanki gibi, öğleden sonra uykusunda olacağını düşünüyordum. Bu yüzden, dertleşmek için dosdoğru Kerry'nin odasına gittim... İkisini orada yakaladım...»

«Sonra ne oldu?» diye sordum.

«Odadan hızla çıktım ve deliler gibi plaja kadar koştum... Aşağı yukarı beş dakika sonra Kerry yanıma geldi ve bana, amcamın çok yalnız bir insan olduğunu, onun da birtakım ihtiyaçlarının bulunmasının tabii görülmesi gerek tiğini, filan anlattı. Benden, anlayışlı olmamı istedi... Amcam ise, bu işten hiç söz etmedi. Sa dece, ölünceye kadar benimle bir daha hiç konuşmadı...»

«Amcanız, Kerry'ye herhangi bir şey bıraktı mı?»

«Hayır... Belki ona bir şeyler bırakmayı düşünüyordu. Ama şahit olduğum o olaydan sonra, bunun başka anlamlara çekilebileceğinden ve bu vesileyle, o tertemiz adının kirlenebilece ğinden korktu herhalde!»

«O olaydan sonra amcanız sizden nefret mi etti? Sizin izleniminiz ne idi?» diye sordum.

«Evet, bana karşı büyük bir kin duyduğundan eminim. Kindarlıkta, Joshua Amca'nın üzerine yoktur... İnsanlara zevk verebilecek hemen her şeye karşı, sonsuz bir kin besliyordu.»

«Vasiyetnamesine o ahlaki koşulları da, bu amaçla mı koydu dersiniz?» diye sordum.

«Bilmem,» dedi Shanie. «Ama pekâlâ mümkündür. Ondan her şey beklenir!»

«Size göz kulak olmaya devam edeceğim,» dedim. «Ama doğrusu, fazla yardımcı olduğunuzu kimse iddia edemez.»

«Sağ olun, Danny,» dedi ve ayağa kalktı.

İlk işi, aynaya gidip kendine bakmak oldu.

«Ulu Tanrım! Korkunç bir görünüşüm var! En iyisi, kendimi biraz süslemeye çalışayım... Bu arada, zavallı Roger de plajda can çekişmektedir belki.»

«Merak etmeyin,» dedim. «Shirley ona, gereken sevecen ihtimamı göstermiştir.»

Bu sözlerim, Shanie'nin gözlerinde, yine öfke parıltılarının tutuşmasına neden oldu. Ama, hiçbir şey demedi.

Genç kız yukarıda kaldı, bense evden çıkıp plaja döndüm. Plajın üzerinde, küçücük siyah bikinisinin içinde güneşlenen bir esmer dilber vardı. Shirley'di bu.

Yanına yaklaştım ve kendi kendime, yüksek sesle düşünürmüş gibi yaptım.

«Ölmüş olduğunu sanmam,» dedim, «muhtemelen uyuyordur.»

Shirley gözlerini yavaş yavaş aralayıp bana baktı.

«Cesedi ne yaptınız, Boyd?» diye sordu, fısıltılı bir sesle.

«Kimin cesedini?»

«Shanie'nin tabii... Unuttunuz mu? Her şeyi gözlerimle gördüm. Roger Frome'a sebepsiz, vahşi saldırınızı, sonra da Shanie'yi sürükleyişinizi... Cinayet değilse, mutlaka tecavüzdür!..» Sırıttı. «Shanie tecavüz edilen kadın rolünde nasıldı acaba?»

«Onu bıraktığımda, 'bir daha,' diye yalvarmaktaydı!..»

Kuma, Shirley Simpson'un yanına oturdum.

«Frome'a ne oldu?» diye sordum.

Shirley, acımasızca güldü.

«Bir süre yatacağını söyleyerek, sürüne sürüne eve gitti... Roger'nin şiddete alışık olduğunu sanmam. Ne yapacağını şaşırmış durumdaydı. Önce polise haber vereceğini söyledi. Sonra, 'Acaba avukatlarıma haber verip, Boyd aleyhine kişisel tazminat davası mı açsam?' diye düşündü. Sonuçta, hiçbir karar veremeden gitti...

Herhalde dinlendikten sonra kafasını toplar ve bu vahşi saldırınıza nasıl bir tepki göstereceğine karar verir.»

Ben lafı değiştirmeyi tercih ettim.

«Üçünüz,» dedim, «yani siz, Shanie ve Joanna, üniversiteden arkadaşsınız, öyle değil mi?»

«Joanna, yarıda bıraktı,» dedi Shirley.

«İlişkinizi buna rağmen sürdürmediniz mi?» diye sordum.

«Sadece Shanie ile ben, arkadaşlığa devam ettik. Üniversiteden ayrıldıktan sonra, Joanna'nın izini tamamen kaybettik. Derken, birkaç ay önce aniden ortaya çıkıverdi... Ne o, yoksa önemli bir ipucu mu yakaladınız, Boyd?»

Shirley'in koyu gözleri, bana alaylı alaylı bakıyordu.

«Joanna'yı da şüpheliler listenize alabileceğiniz hiç aklıma gelmezdi doğrusu,» diyerek devam etti. «Onun, seks dışında herhangi bir şey düşünmeye vakti kalmaz ki...»

Gözlerimi tembel tembel plajda gezdirirken, uzaktan birilerinin bize doğru geldiğini gördüm.

«Biri bize arkadaş olmaya geliyor,» dedim.

Shirley, suratını astı.

«Ne kadar kötü,» dedi. «Şimdi artık bana, Joanna'yı niye katil adayı olarak düşündüğünüzü anlatamayacaksınız.» Sağ dirseğinin üzerinde biraz doğrulup gözlerini kıstı. «Hal Driscoll bu!» dedi. «Plajda koşacak biri olduğunu hiç düşünmemiştim...»

Driscoll yaklaştıkça, soluk soluğa kaldığı ve tere battığı belli oluyordu. Ama gözlerindeki o dehşet ifadesini görünce, derhal ayağa fırladım.

«Ne oldu?» diye bağırdı Shirley.

Zınk diye durdu ve boğulma pahasına, jet hızıyla konuşmaya başladı.

«Yürüyüşe çıkmıştım. Tepelerden geçerek döneyim dedim. Ulu tanrım! Korkunçtu!»

«Korkunç olan neydi?» diye sordum ve karnımdaki o garip sıkıntının derhal nüksettiğini hissettim.

«Orada, garip bir pozisyonda yatıyordu. Boynu kırılmış gibiydi.»

«Kimden söz ediyorsunuz?» diye sordu Shirley, tiz bir çığlık içinde.

«Söylemedim mi?» dedi Driscoll, dehşet dolu gözleriyle şaşkın şaşkın bakarak. «Kerry Hartford!..»

8

Öğleden sonra üç sıralarında, nihayet benim de Müfettiş Schell'in karşısına çıkma sıram geldi. Joanna Veitch, tam ben içeri girerken, yemek odasmdan çıkıyordu. Beni görünce, yüzünü buruşturdu.

Schell, her zamanki gibiydi. Kısa kesilmiş gri saçlarının altından, gri gözleriyle bana bakıyor ve gördüğü manzaradan kesinlikle hoşlanmadığı, her halinden belli oluyordu.

«Şimdiye dek ölmüş olacağını umuyordum,» diyerek başladı söze. «İhtimal hesabına bakılırsa, özellikle Manhattan'da, senin sıranın çoktan gelmiş olması gerekirdi. Orada yaşadığına göre, senden nefret eden en aşağı yüz kişi vardır. Ben, New York'tan çok uzakta, burada, Santo Bahia'da bulunmama ve seninle ancak bir iki kez karşılaşma talihsizliğine uğramış olmama rağmen, senden var gücümle nefret ediyorum. Manhattan'da, bu felakete uğramamak için ne yaparlarsa yapsınlar, yine de ister istemez seninle karşılaşan birtakım insanlar vardır. Nasıl da buna tahammül edip seni vurmuyorlar, şaşıyorum doğrusu!»

Yemek masasında karşrsma oturdum ve yüzüne dostça bakarak, gülümsedim.

«Eeee, siz nasılsınız bakalım, Müfettiş Schell?» diyerek, hatır sordum.

«Berbat,» dedi. «Senin şu pis suratını görmek bile, ülserimi yeniden harekete geçiriyor... Şu Shanie O'Toole denen kadın, delinin biri. Seni tutmuş olması bunun en büyük kanıtı zaten! Bir de tutturmuş, 'birileri beni öldürmek istiyor,' deyip duruyor!»

«Evet,» diyerek doğruladım onu. «Üstelik katil adayı, buradaki altı kişiden biri olmalı. Çünkü yeryüzündeki tek arkadaşları bunlarmış... Gerçi bir yedincisi vardı. Ama çok yenilerde, adaylıktan çekilmiş bulunuyor anlaşılan!»

«O kadar da yenilerde değil!» dedi Schell. «Adli tıp doktorunun dediğine bakılırsa, gece yarısı, saat on iki ile üç arasında öldürülmüş. Ayrıca, cinayet de orada işlenmemiş. Ceset oraya taşınmış.»

«Ayak izleri mi saptadınız?» diye sordum, masum bir ifadeyle.

«Dün gece plajı böylesine çekici kılan ne idi acaba?» diye hırıldadı. «O kadar çok ayak izi var ki, bir koca ordu, orada tatbikata çıktı sanırsın!»

Dişlerinin arasına kısa bir puro soktu ve ucunu tutuşturdu.

«İşi baştan alalım, Boyd,» dedi. «Şu Shanie O'Toole'un çılgının biri olduğu muhakkak. Onu kolayca sağılacak biri olarak gördün, öyle değil mi?»

«Hayır,» dedim, aynı şekilde hırlayarak. «Manhattan'da, kendisini daha önce öldürmeye teşebbüs ettiklerini söylemişti. Bütün bunların, zengin hayal gücünün ürünü olduğunu daha yeni itiraf etti bana.»

«Öldürülen kadın, Kerry Hartford, zengin bir şirket avukatının sekreteriymiş,» dedi. «Adam haberi duyunca, çok kötü sarsıldı. Anlatışına bakılırsa, hatun, eşi menendi bulunmaz, kusursuz 8bir mahlukmuş. Öldürülmesi, ancak bir seks manyağının eseri olabilirmiş. Kerry Hartford'u tanıyan ve deli olmayan hiç kimse, onu asla öldüremezmiş. Öldürmek ne söz, ondan nefret bile edemezmiş. Kerry Hartford ancak sevilebilirmiş!»

«Siz de mi seks cinayeti olduğunu düşünüyorsunuz?» diye sordum.

Puroyu ağzından çekti ve elindeki nesneye, sanki dünyadaki bütün felaketlerin sorumlusu oymuş gibi baktı.

«Tecavüze uğramamış,» dedi. «Tabii, kadınları boğarak tahrik olan seks manyakları hikâyesini hepimiz duymuşuzdur. Ama bu bana pek inandırıcı gelmiyor... Patronu Whelan'a bakılırsa, kadının burada, Santo Bahia'da olduğundan bile haberi yokmuş. New Hampshire'de bulunması gerekiyormuş... Sence kadının burada ne işi vardı, Boyd?»

«Bunu ben de merak ediyorum doğrusu,» dedim.

Bana bakan gri gözler, bir parça daha büzüldü.

«Bu sorunun cevabını senden alabileceğimi ummuştum,» dedi, tekdüze bir sesle. «Onu canlı gören son insan sensin!»

«Onunla hiç karşılaşmadım,» dedim.

«Yoook, onu dün burada, bu evde görmüşşün,» dedi. «Herkese, nereye kaybolduğunu sorup durmuşsun. Hemen gelip gittiğini söylemişsin. Kadın gelmediyse ve onu burada görmediysen, nereye gittiğini sorup durmanı nasıl açıklayabilirsin?»

«Boş atıp dolu tutmaya çalışıyordum,» dedim. «Bir iki kez adından söz edildiğini duydum. Bu yüzden de, kadın hakkında biraz bilgi toplamaya çalışıyordum. Onu yeni gördüğümü söylersem, insanların gösterecekleri tepkiden, bir şeyler öğrenebileceğimi umuyordum.»

«Boş atıp dolu tutmak ha...» Bir an için etrafı süzdü. «Berbat bir yalan bu Boyd. Sen de bunun farkmdasm ya...»

«Yanılıyorsunuz,» dedim.

«Dün akşam yemeğe katılmamışsın,» diye devam etti. «Neredeydin?»

«Plajda yürüyüşe çıktım.»

«Birisiyle buluşmaya mı gittin?»

«Hayır, sadece yürüyüşe çıktım,» dedim. «Bir parça kafamı dinlemek istiyordum.»

«Herkes, saat on iki civarında yatmaya gitmiş... Shoemaker uyuyamamış. Kendine bir içki hazırlamak için salona dönmüş. Sen de o sırada, terastan içeri gelmişsin. Buna ne dersin?» '

«Yatmadan önce biraz temiz hava alma ihtiyacını duymuştum,» dedim.

«O gece, daha erken bir saatte öldürdüğün kadının cesedini sahile taşımak için çıkmış olmayasm?» dedi, şüphe dolu gözlerle. «Cesedi taşıdıktan sonra tekrar terastan içeri girerken Shoemaker'a yakalandın. Öyle değil mi?»

«Öyle olsaydı, terastan salona geçmez, orada gizlenip Shoemaker'ın yukarı çıkmasını beklerdim,» dedim.

«Bana maval okuma,» dedi müfettiş. «Bana kalırsa, o kadını sen öldürdün... Hem aklıma bir şey daha geliyor. Onu da söyleyeyim mi sana? Şu Shanie O'Toole adındaki haspanın kafadan kontak olduğundan da tamamen emin değilim. Galiba doğrusu şu ki, seni, kendisini bir cinayetten koruman için değil,, bir cinayet işlemen için tuttu. Kerry Hartford'dan kurtulmak istiyordu. Herhalde, şu miras işi yüzünden bir alıp veremedikleri olmuştur. Whelan, vasiyetname konusunu uzun uzadıya anlattı bana. Yirmi milyon dolarlık bir miras söz konusuymuş. İnsan bununla, istediği kadar kasap satın alabilir! Cinayetin sebebini bulduğum anda, seni de, Shanie O'Toole'u da derhal kodese tıkacağım!»

Sırıttı.

«Bu işi aceleye getirmemeye kararlıyım,» diye devam etti. «İş aydmlanıncaya kadar herkes Santo Bahia'da kalacak. Sakın ola ki, kirişi kırmayı düşünmeyesin. Daha havaalanına, ya da şehirlerarası yola ulaşamadan, seni hemen toparlarız!»

«Çıldırmışsınız siz,» dedim. «Eskiden beri öyleydiniz ya, şimdi durum vahimleşmişe benziyor!»

«Yapacağım tek şey, Shanie O'Toole'un niye Kerry Hartford'u öldürmek istediğini bulmak,» dedi, kendinden emin bir edayla. «Bunu da, eninde sonunda, mutlaka bulacağımdan emin olabilirsin!»

«Gidebilir miyim?» dedim.

«Şimdilik!» dedi.

Ayağa kalkıp kapıya yöneldim. Tam kapıyı açacağım sırada tekrar konuştu:

«Bir şey daha var, Boyd, senin yerinde olsaydım, Shanie O'Toole'un hayatta kalması için elimden geleni yapardım. Onun başına bir şey gelecek olursa, bundan seni sorumlu tutacağımdan en ufak bir şüphen olmasın!»

Bir içkiye ve sıkı düşünmeye ihtiyacım vardı. Önce içkiyi içmedikçe, sıkı düşünmeye başlamam olanaksızdı. Salona geçince, başkalarının da aynı ihtiyacı duyduklarını gördüm. Shoemaker barmenlik yapıyor, Shirley de, onun karşısında oturuyordu. Bir tabureye çöktüm. Shoemaker, bana neredeyse dostça baktı.

«Şu müfettiş, iyice katı hergelenin biri,» dedi. «Ataları Teksaslıysa, hiç şaşmam! Ne içersiniz, Boyd?»

«Buzlu votka,» dedim.

«Hâlâ inanamıyorum,» dedi Shirley, kısık bir sesle. «Kerry Hartford'u kim öldürmüş olabilir ki?»

Shoemaker, içkimi tezgâhın üzerinden bana doğru itti.

«Chuck, şoktan bir türlü kurtulamıyor,» dedi Shirley. «Müfettişle konuştuktan sonra dosdoğru odasına çıkıp kapandı.»

«Dün akşam terastan nasıl çıkageldiğinizi müfettişe anlatmak zorunda kaldım,» dedi Shoemaker. «Ayrıca, bunu söylemenin size bir zarar verebileceğini hiç düşünmedim. Herhalde, aklı başında olan hiç kimse, birini öldürülmekten korumak için tutulmuş bir özel dedektifin bir başka insanı öldüreceğine inanmaz. Öyle değil mi?»

«Schell'in aklı başında olduğundan o kada emin misiniz?» diye sordum, asabi bir sesle.

«Hay allah! Yapılacak bir işim vardı. Aniden aklıma geldi,» dedi.

«Hemen o işin peşinden koşmanızda yaraı var,» dedim, sinirli sinirli.

Amerikan barın arkasından çıkıp hızlı adımlarla kapıya yöneldi. İçimden, halıya takılıp yere düşmesini, bacağını filan kırmasını diledi Ama bizde o şans ne gezer...

Shirley, «Kerry Hartford'un burada, yani Santo Bahia'da ne işi olabilirdi ki, diye kendi kendime sorup duruyorum,» dedi.

«Schell dahil, hepimiz bunu merak ediyoruz, dedim.

«Yoksa bir şey mi buldu dersiniz? Yani, Shanie'yi öldürmek isteyeni keşfetti de, buraya onu durdurmaya mı geldi acaba? Öyleyse, Shanie' yi öldürmeyi tasarlayan kişi işin anlaşıldığını fark edince, önce Kerry'yi öldürmüş olabilir..

«Belki de haklısınız,» dedim. «Bana Shanie' nin seks hayatından söz edebilir misiniz?»

«Bilmiyorum,» dedi, buz gibi bir sesle. «Üniversite yaşamı boyunca kız oğlan kız kaldığı kesin. Onunki gibi bir yetişme tarzıyla, üstelik de amcasının etkisiyle filan, ondan başka bir şey beklenemezdi... Bilmiyorum ama, hâlâ bakireyse, doğrusu fazla şaşmam.»

«Peki, Kerry Hartford'un alışkanlıkları hakkında ne biliyorsunuz?» dedim.

«Hayrola... Yoksa yeni bir seks kitabı için malzeme mi topluyorsunuz?»

«Lütfen sadece sorumu cevaplayın Shirl,» dedim.

Dudakları gerildi.

«Pekâlâ... Kerry ile hiçbir zaman samimiyetim olmadı. Onu yakından tanımadım. Ama, albenisi olan bir kızdı. Canı istedikten sonra, yalnız kalması söz konusu olamazdı. Bilmem anlatabildim mi?»

«Ama Joanna Veitch'in erkek delisi, seks manyağı olduğundan eminsiniz, öyle mi?»

«Kör kör parmağım gözüne, meydanda değil mi?» Göz kırptı. «Bu sabah kahvaltıda, Martin'in halini görmediniz mi? Düpedüz hışırı çıkmıştı.»

«Geceyi onunla geçirdiğini mi düşünüyorsunuz?» diye sordum.

«Tabii, ne sandınız... Martin'i epeydir tanıyorum. Teşhisimde yanılmama olanak yok. Tam bir fiziksel yorgunluk, kan çanağına dönmüş gözler ve bir sinir tiki... Şaşmaz işaretler bunlar. Seks, Martin'in hayatında yaptığı tek idmandır, hemen hemen!»

«Peki, bu yorgunluğun Joanna Veitch'ten kaynaklandığına emin misiniz?»

«Başka kim olabilir ki? Bir kere, benimle olmadığından kesinlikle eminim!»

Gözleri yavaş yavaş büzülmeye başladı.

«Shanie mi? Shanie'yle birlikte olabileceğini mi düşünüyorsunuz? Siz tamamen çıldırmış olmalısınız, Boyd.»

«Sadece, üçünüzden biriyle olabileceğini düşünüyorum, o kadar,» dedim.

«Ama benimle olmadığını daha yeni söyledim size!»

«Farkındayım, Shirl. Ama sizin hemen hemen kusursuz bir yalancı olduğunuzun da farkındayım. O kadar güzel rol yapıyorsunuz ki, bunu boyuna kendime hatırlatmak zorundayım.»

«Size bir şey söyleyeyim mi,» dedi, dişlerini sıkarak, «Kerry'nin katilinin listesinde, ikinci sırada olmanızı bütün kalbimle diliyorum!»

Bar taburesinden bir hamlede indi ve hızlı adımlarla odadan çıktı. 'Boyd, oğlum,' dedim kendi kendime, 'merak etme; eski sevimliliğin olduğu gibi sürüyor!'

İçkimi bitirdim, odadan çıktım, yatak odalarına tırmanan merdivenlere yöneldim. Koridora çıktım. Biraz ilerledim ve koridorun hemen hemen ortasına düşen kapıyı tıklattım. Joanna Veitch odasındaydı. «Girin,» dedi. Kapıyı açtım ve girdim. Sırtı bana dönüktü. Pencereden dışarı bakıyordu. Pas rengine çalan sarımtırak kahverengi saçları, vahşi bir hayvan postu gibi omuzlarını örtüyordu. Yumuşak hatlı sırtı, narin bir kadife havıyla örtülmüş gibi parıldıyordu. Üzerinde, ufak bir beyaz dondan başka bir şey yoktu.

«Şimdi de ne var?» dedi, tekdüze bir sesle. :

«Dün gece aklımı kaçırmış olmalıyım,» dedim. «Kaldığımız yerden devam edemez miyiz acaba?»

Bana döndü. Kollarını göğsünün önünde çaprazlama kavuşturmuştu. Nerdeyse çırılçıplak olduğunun sanki farkında bile değildi.

«Siz!» dedi öfkeyle. «Siz ha! Benden ne istiyorsunuz ki?»

«Dün akşam anlattığınız teori gerçekten ilginçti,» dedim. «Hatırlayacaksınız. Hani, birilerinin Shanie'ye şantaj yapmakta

olduğunu, onun da şantajcıyı öldürmeye karar vermiş olabileceğini; beni, kendisinin tehdit altında bulunduğunu söyleyerek kandırmış olabileceğini, asıl amacının, bana şantajcıyı öldürtmek olabileceğini... filan söylemiştiniz. Hatırladınız, değil mi?»

«Hayır,» dedi, dümdüz bir sesle.

«Derken, bu sabah Kerry Hartford'un cesedi bulundu,» dedim. «Birileri, sizin görüşlerinizi doğrulamak için çırpmıyor gibi geldi bana. Ne dersiniz?»

«Buradan gidin, Boyd,» dedi. «Beni sıkıyorsunuz.»

«Üçünüz üniversiteye birlikte girmişsiniz,» dedim. «Ama siz yarı yolda terk etmişsiniz. Niye acaba?»

«Babam kalp krizinden öldü,» dedi. «Öyle, birdenbire, sofrada yıkıldı gitti. Ne hayat sigortası vardı, ne de emekliliği. Bir anda parasız kaldım.»

«Bunun üzerine ne yaptınız?»

«Zengin olmak amacıyla, Manhattan piyasasına çıktım... Sıfırdan başlayıp zengin olma hayaline kanan son Amerikalılardan biri olduğumu söyleyebilirim... Ama bunların sizin için ne önemi var ki?»

«Devam edin,» dedim. «Zengin olabildiniz mi?»

«İdare ettim,» dedi. «Fazla güç olmayan bir para kazanma yolu buldum. Gerçi çalışma saatlerim oldukça düzensizdi. Ama işimi zevkle yapıyordum.»

«İşiniz, telefonla fahişelik miydi?»

«Öyle diyebilirsiniz.»

«Derken, bundan birkaç ay önce Shanie'yle ile karşılaştınız, öyle mi?»

«Karşılaşmadık. Shanie, arayıp buldu beni,» dedi. «Numaram rehberde.» Gülümsedi. «Telefon, benim iş aracım.. Hatta, telefon masrafımı vergiden düşebiliyorum!»

«Shanie sizden ne istiyordu?»

«Manhattan'da oturduğunu, eski bir üniversite arkadaşını görmekten zevk alacağını, istersem, ziyaretine gelip birlikte eski günleri anabileceğimizi, filan söyledi.»

«Ayrıca sizi, bir iki haftalığına buraya, Santo Bahia'ya davet etti, öyle mi?»

«Daha sonra oldu bu.»

«Size ne kadar para verdi?»

«Ne için?»

«Burada yalnız kalmanız için,» dedim. «Burada kalıp onun yerine telefonlara cevap vermeniz, postayı beklemeniz, beklenmedik misafirleri idare etmeniz; kısacası, yokluğunu gizlemeniz için...»

«Bunu size o mu söyledi?»

«Hayır,» dedim. «Sadece tahmin ettim. Dün akşam, o teorinizi anlatırken, kendinizden biraz fazla emindiniz. Mutlaka bir bildiğiniz olacağını düşündüm kendi kendime.»

Küçük bir dolaba doğru yürüdü, içinden, siyah ipekten, eteği kısa bir elbise çıkarıp üzerine giydi.

«Bir içki içer misiniz, Boyd?» dedi. «Şampanya hâlâ duruyor. Biraz ısınmış olabilir, ama yine de hiç yoktan iyidir.»

«Teşekkür ederim, istemem,» dedim.

«Evet, Shanie buraya gelmemi istedi benden. Oldukça heyecanlıydı. Bir iki hafta çalışmadan duramayacağımı söyledim. O

da bana, gelir kaybımı telafi edeceğini söyledi. Düşündükçe, bu teklif bana oldukça ilginç geldi. Güneş altında tembellik yaparak bir iki hafta geçirmek... Bir sigaranız var mı, Boyd?»

«Elbette.»

Ona paketimi uzattım ve sigarasını yaktım.

«Demek, sizi buraya getirdi ve o başka bir yere gitti...» dedim.

«Evet, öyle oldu.» Joanna, yatağm kenarına oturdu ve sigarasından derin bir nefes aldı. «On gün sonra döndü,» dedi.

«Birlikte gittiği adam kimdi?»

«Bilmiyorum.» Kafasını yavaş yavaş salladı. «Kendi arabasıyla gitti ve yalnız döndü. Kiminle birlikte olduğunu bana söylemedi. Ben de sormadım. Orası beni ilgilendirmez, diye düşündüm.»

«Onun yokluğunda, nasıl idare ettiniz?»

«Shanie ile şöyle bir anlaşmamız vardı: Her sabah saat on civarında telefon edip, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol edecekti. Hemen hemen on gün boyunca, her şey yolunda gitti.

Sonra, günün birinde kapı çalındı; açtım... ve karşımda o hatunu buldum. Ne mektup yazmış, ne telefon etmiş; geleceğini hiçbir şekilde haber vermemişti...»

«Kerry Hartford muydu gelen?» diye sordum.

«Oydu,» dedi. «Beni görünce çok şaşırdı. Shanie'nin bir arkadaşı olduğumu ve onunla kaldığımı söyledim. O da bana, Chuck Whelan'ın yanında çalıştığını ve Shanie'ye imzalatmak için birtakım evraklar getirdiğini söyledi. Ne yapacağımı şaşırmıştım!.. Ben de, idare etmeye çalıştım. Shanie'nin az önce çıktığını ve muhtemelen geceye döneceğini söyledim. Kadın, 'o halde daha sonra tekrar gelirim,' dedi... Shanie bana, ancak çok olağanüstü bir şey olduğu takdirde kullanabileceğim bir telefon numarası bırakmıştı. Durumun

olağanüstü olduğuna karar verip onu aradım. Telefona, bir erkek sesi cevap verdi. Shanie'yi aradığımı söyledim. Ona olanları anlattım. Derhal eve döneceğini söyledi.»

«Adamın sesini tanıdınız mı?»

«Hayır, hiç dikkatimi çekmedi... Shanie, o öğleden sonra eve döndü. Kerry Hartford yosması da, o akşam tekrar geldi.»

«Kerry Hartford'a niye yosma dediniz?»

«İçgüdülerim beni yanıltmaz. Kadını görür görmez, ne mal olduğunu anladım... O gece, Shanie ile aralarında ne geçti, bilmiyorum. Ama o gittikten sonra, Shanie neredeyse bir isteri krizi geçirecekti. O kadar şiddetle titriyordu ki, onu kendine getirebilmek için aşağı yukarı yarım şişe kanyak içirmem gerekti. Ancak ondan sonra kendine gelebildi.»

«Kerry ayrıldıktan sonra, Shanie arkadaşının yanına döndü mü?» diye sordum.

«Hayır,» dedi. «Burada kaldı. Kerry'ye güvenmediğini, her an tekrar gelebileceğini söyledi. Birlikte, birkaç hareketsiz gün daha geçirdik. Sonra ben Manhattan'a döndüm.»

«Bu seferki gelişiniz de mi aynı şekilde oldu?»

«Evet, aynı şekilde,» dedi Joanna Veitch. «Gelir kaybımı telafi edeceğini söyledi. Ama beni çağırmasının gerçek nedeninden kesinlikle söz etmedi.»

«Demek, Kerry Hartford'un ona şantaj yaptığını düşünüyorsunuz...»

«Evet,» dedi. «Ayrıca, her kimse, o adam da işin içinde olmalı. Kerry ile birlikte çalışıyorlardı herhalde... Shanie bana vasiyetnamedeki şartları anlattı. Birisi Whelan'a, Shanie'nin cinsel

taşkınlık yaptığını belgeli olarak kanıtlayabildiği takdirde, Shanie mirası kaybediyor. Doğru mu?»

«Doğru,» dedim. «Ama cinsel taşkınlık nasıl belgelenebilir... onu kafam almıyor bir türlü...»

«Rezil bir amcanın baskısı altında, Shanie'nin nasıl yetiştirildiğini biliyorsunuz,» dedi Joanna. «Böyle bir tip ipini koparınca, hele zaaf duyduğu bir erkeğin eline düşünce, ona bir hukukçunun 'cinsel taşkınlık' diye niteleyebileceği şeyler yaptırmak, pek güç olmasa gerek... Uygun bir iki pozisyonun açık saçık resmi çekildi mi de, oyun tamam demektir. Alın size, 'belgelerle kanıtlanmış cinsel taşkınlık'...»

«Haklı olabilirsiniz,» dedim. «O dönemde, iki adamla karşılaştığını biliyoruz. Biri, Roger Frome; diğeri ise, Hal Driscoll. İkisinden birini tercih edecek olsanız, hangisini seçerdiniz?»

«Driscoll,» dedi, hiç tereddütsüz. «Frome, yeterince katı biri değil. Hem, zaten zengin...»

«Bütün bunlar doğruysa, Kerry Hartford'un katili Driscoll... Ama niye?» dedim.

«Ya da Shanie,» dedi Joanna, sırıtarak. «Ama nedenini bana sormayın. Unutmayın; dedektif olan ben değilim, sizsiniz!»

9

Söylenenlere bakılırsa, yatak odalarında piyasa yapmak zevkli bir iştir. Ama benimki, kesinlikle öyle değildi. Whelan'in kapısını çaldığımda, içimdeki yumruk biraz daha büyümüş, beni bir parça daha sıkar olmuştu.

Whelan, duyulur duyulmaz bir sesle cevap verdi. 'Girin,' dediğini tahmin ederek, kapıyı açtım. Odanın perdeleri sıkı sıkıya çekilmiş, içerisi neredeyse tam karanlık olmuştu. Gözlerim ışıksızlığa yavaş yavaş alışınca, pencerenin yanındaki bir koltukta oturduğunu fark ettim.

«Ne istiyorsunuz?» diye sordu, kısık bir sesle.

«Kerry Hartford'a çok üzüldüm,» dedim. «Sizin için büyük bir şok olmalı bu.»

«Çok iyi bir kızdı,» dedi. «İşinde de son derece parlaktı. Böyle bir şeyin olduğuna hâlâ inanamıyorum.»

«Münasebetsiz bir zamanda geldiğimin farkındayım,» dedim. «Ama bazı soruların acele cevaplandırılmasına ihtiyacım var.»

«Katilin bulunmasına yardımcı olacağını sanıyorsanız, her türlü sorunuzu cevaplandırmaya hazırım, Boyd.»

«Kerry Hartford, sizin yanınıza gelmeden önce, Joshua Wyatt'la birlikte çalışıyordu, değil mi?»

«Evet,» dedi. «Son üç yılında, rahmetliyle birlikte çalıştı. O öldükten sonra, benim yanıma gelmesini istedim. Kabul etti. Joshua Wyatt'ın işleri konusunda çok ayrıntılı bilgi sahibi olmaktan başka,

neredeyse mükemmel bir sekreterdi. Hiçbir ayrıntıyı göz ardı etmez; çalışmaktan hiçbir zaman yorulmazdı.» İçini çekti. «Başkasının yükünü sırtlamak gibi, eşsiz bir yeteneği vardı.»

«Duyduğuma göre,» dedim, «Wyatt'la, sekreterlik ilişkisinden daha ileri bir ilişkisi varmış.»

«İma ettiğiniz nedir?» dedi, neredeyse bağırarak.

«İhtiyarın aynı zamanda metresiymiş,» dedim.

«Ahmakça ve kötü niyetli bir yalan!» dedi. Sesi kırbaç gibi şaklamıştı. «Size bunu söyleyen çamur beyinli bilmem ne çocuğu kim?!»

«Önemi yok,» dedim.

«Kerry, hayatınm son üç yılında onunla birlikteydi. Rahmetli öldüğünde yetmiş iki yaşındaydı. Kerry dün gece, yirmi sekiz yaşında öldü. Gördüğünüz gibi, böyle bir iddianın akla mantığa sığacak tarafı yok!»

«Pekâlâ, bunu unutalım,» dedim. «Kerry'nin burada, Santo Bahia'da ne yaptığını biliyor musunuz?»

«Ahhh, işte bunu bir bilseydim,» dedi, tutkulu bir sesle. «New Hampshire'de işlerimiz vardı. Orada olması gerekiyordu.»

«Birileri size, Shanie'nin uyuşturucu kulland ğını,cinsel taşkınlıklara kapıldığını, suç niteli ğinde eylemlere karıştığını filan kanıtlayan belgeler getirse ve siz bunları görmezlikten gelseniz, ne olur?»

Kısaca ve neşesizce güldü.

«Yani bu durumda vasiyetnamenin gereği olan işlemleri yapmamamın ne gibi sonuçlar doğurabileceğini soruyorsunuz, öyle değil mi?»

«Evet,» dedim.

«Şunu unutmayın ki Boyd, ben müteveffanın malvarlığının yönetiminden sorumluyum. Vasiyetnamenin gereklerini yerine getirmek benim için hukuki bir zorunluluk. Buna uymazsam, birileri mahkemeye gidip, vasiyetnamedeki şartlara aykırı hareket ettiğimi ispat edebilir. Bu durumda, şundan emin olabilirsiniz ki, bana işten el çektirmekle kalmazlar, avukatlık ruhsatnamemi de elimden alırlar.»

«Bir başka ihtimal daha düşünebiliriz,» dedim. «Shanie'yi suçlayıcı belgeleri eline geçiren biri, bunları size getireceğine, Shanie'ye şantaj yapmak için kullanabilir. Bu da olabilir, değil mi?»

«Kerry Hartford'un şantajcılık yaptığını mı ima ediyorsunuz?» dedi, buz gibi bir sesle.

«Sadece ihtimaller üzerinde düşünüyorum,» dedim. «Kimseyi suçladığım yok. Şimdi Shanie'nin, şantajcının istediği parayı ödemeyi kabul ettiğini, bunu mirası aldıktan sonra ödeyeceğine söz verdiğini; ama ondan sonra da, sözünü tutmadığını varsayalım. Bu durumda şantajcının yapabileceği bir şey var mı?»

«Burada, zaman çok önemli,» dedi Whelan.

«Şantajcı, Shanie'nin, amcasının koyduğu şartları yirmi beş yaşma basmadan önce ihlal ettiğini ispat edebilirse, mahkeme kararıyla, miras daima Shanie'den geri alınabilir.»

«Bu durumdaki bir şantajcı, Shanie'yi hayatının sonuna kadar avcunun içinde oynatabilecek demektir... Doğru anlıyor muyum?»

«Öyle,» dedi, asabi bir sesle. «Bana bakın Boyd. Bu sorularınızla nereye ulaşmak istediğinizi bilmiyorum. Ama Kerry'nin böyle bir pisliğe bulaşmış olabileceğini sanıyorsanız...»

Sözünü kestim.

«Biraz daha sabır gösterin lütfen,» dedim. «Sözünü ettiğimiz ihtimalde, şantajcının çıkarı, Shanie'nin mümkün olduğu kadar uzun bir süre yaşaması yönündedir. Öyle değil mi?»

«Böyle bir ihtimalin gerçekleşmesi söz konusuysa, elbette!»

«O zaman, onu niye öldürmek istesin?» dedim.

Karanlık odada, uzunca bir sessizlik oldu.

«Yani,» dedi Whelan, «Shanie'nin öldürülme korkusu hikâyesinin altında tamamen farklı bir şey gizlendiğini mi söylemek istiyorsunuz?»

«Bilmiyorum,» dedim samimiyetle. «Sadece, mümkün olabileceğini düşünüyorum. Acaba, Kerry Hartford'un bu şantaj işini öğrendiğini ve buraya şantajcıyı durdurmak için geldiğini farz edemez miyiz?»

«Gelip de işi halledeceğine, kendini şantajcıya boğdurduğunu, öyle mi?..» Bir süre sustuktan sonra, «Hiç sanmam,» dedi Whelan. «Kerry' nin içinde en ufak bir kuşku olsaydı, mutlaka önce bana söylerdi.»

«Ama böyle hareket etmesi Shanie'yi mirastan yoksun bırakmaz mıydı?»

«Haklısınız,» dedi Whelan, dudaklarını acıyla bükerek. «Kerry, Shanie'yi çok severdi. Kendini hep onun koruyucusu gibi hissederdi. Shanie gibi bir genç kızın, yaşlı bir amcanm yanında sürdürdüğü hayatm, insanlık dışı olduğunu söylerdi. Evet, Kerry, Shanie'nin ablası gibi görürdü kendini. Onu mirastan yoksun bırakabilecek bir hususu öğrendiyse, bunu bana söylemeye dilinin varmamış olması mümkündür...»

«Sizin Shanie'ye karşı İlişlerinizi sorabilir miyim?» dedim.

«Ben de onu çok severim,» dedi, dudaklarını sıkarak. «O yüzden de beni, nerdeyse dayanılmaz bir duruma düşürdünüz sorularınızla, Boyd. Joshua Wyatt'in vasiyetnamesini yerine getirmekle sorumlu kişi olarak, aksi bana belgelerle ispat edilmediği sürece, Shanie'yi her türlü şüphenin üstünde görmek durumundayım... LütJ fen, bu tatsız konuşmayı burada keselim.»

«Son bir soru,» dedim. «Roger Frome'un serveti hakkında bana söylediklerinizin doğru olduğundan emin misiniz?»

«Ben bir hukuk adamıyım, Boyd,» dedi, soğuk bir sesle. «Emin olmadan konuşmam ve rivayetlere göre de iş görmem. Size verdiğim rakam, olsa olsa elli bin dolar kadar oynar. Ondan fazla değil.»

«Teşekkür ederim, Bay Whelan,» dedim.

«Artık bir an önce gidin, lütfen Boyd,» dedi.

Koridora döndüm ve yatak odası piyasacılığına devam ederek, Driscoll'un kapısını vurdum. Ama oradan bir cevap alamadım. Ben de aşağı indim. Salon boştu. Terasa çıktım. Shanie oradaydı. Oturmuş, boş gözlerle okyanusu seyrediyordu. Türlü kahverengi tonları birbirine karıştıran ve onu, neredeyse narin göstermeyi başaran, uzun bir elbise giyiyordu. Geldiğimi duyanca başmı yavaş yavaş çevirdi. Göz altlarında mor halkalar belirmişti.

«Merhaba Danny,» dedi, tekdüze bir sesle. «Hoş geldiniz.»

«Onu sever miydiniz?» diye sordum.

«Kerry'yi mi?» dedi. Başını hızla eğdi. «Ancak şimdi, artık çok geç olduktan sonra, hayattaki tek gerçek dostumun o olduğunu anlıyorum.»

«Tatil sıralarında filan, onu sık sık görüyordunuz herhalde...»

«Çoğu zaman, sadece üçümüz bir arada olurduk,» dedi Shanie. «Kerry olmasaydı, ihtiyarın yanında kafayı üşütmem işten bile

değildi.»

«Evet,» dedim. «Hele amcanız sizinle konuşmaktan vazgeçtikten sonra, hayatınız iyice güç hale gelmiştir... Hani siz, Kerry'yle onu, hayal bile edemeyeceğiniz kadar garip bir pozisyonda yakaladıktan sonra...»

«Kalpsiz, rezil herifin tekisiniz, Boyd!» dedi, kelimelerin üzerine basa basa. «Olaydan sonra Kerry'nin bana uzun bir açıklamada bulunduğunu, amcamın ne kadar yalnız bir insan olduğunu anlattığını, ona anlayış göstermem gerektiğini filan, uzun uzadıya açıkladığını söyledim size! Bu açıklama beni tatmin etti. O kadar ki, bu olaydan sonra, Kerry'yle daha da yakın olduk.»

«Joshua Amcanız nasıl öldü?»

«Kalp krizi geçirdi... Bir akşamüstü, burada, terasta, ayaktaydı. Güneşin batışını seyrediyordu. Hiç anlamadığım bir nedenden dolayı, gurubu her gün seyretme gereğini duyardı...» Sesi bir an için kırıldı. «Dehşet verici bir şey oldu! Boğulurmuş gibi çıkan iniltisini duyduğumda, ben salondaydım. Koşarak buraya çıktım, ama geç kalmıştım. Parmaklığa yaslanmıştı. Kriz gelince, bir hamle yaptı ve dışarı doğru düştü. Ayak bileklerinden birini havada yakalamaya çalıştım. Ama elimden kaçırdım.» Bir süre sustu. Yüzü adeta taşlaşmıştı. «O günlerde, bir kayığı vardı. Kumun üzerine, terasın tam altına çekilmişti. Düşünce, kafası ıskarmozlardan birine çarptı.» Shanie, belirgin bir şekilde titremeye başlamıştı. «Korkunç bir manzaraydı bu!»

«Kalp krizi onu nasılsa öldürecekti,» dedim teselli babında.

«Herhalde,» dedi. «Ama bunu düşünmek, o dehşet verici manzarayı gözlerimin önünden silmeye yetmiyor.»

Shanie tam böyle heyecanlanmışken, en can alıcı sorumu, sıradan bir şeyden söz edermişçesine soruverdim:

«Burada kaldığınızı söylediğiniz üç ay zarfında, birlikte olduğunuz adam kimdi? Hani, yokluğunuzu gizlemek için Joanna Veitch'i buraya getirdiğiniz sırada buluştuğunuz adam...»

Bana, hiç renk vermeden baktı.

«Neden söz ettiğinizi anlayamıyorum,» dedi.

«İki haftalığına ayrılmıştınız,» dedim. «Ama aşağı yukarı on gün sonra Kerry Hartford çıkageldi. Elinde, size imzalatılması gerektiğini söylediği birtakım kâğıtlar vardı. Telaşa kapılan Joanna, acil durumlar için bıraktığınız numaradan sizi aradı ve sizi durumdan haberdar etti. Siz de hemen döndünüz.»

«Bunları Joanna mı anlattı?» dedi, donuk bir sesle.

«Başka kim olabilir ki?» dedim.

«Yosma!»

Sesi, niteliğini tam olarak tanımlayamadığım bir duygunun etkisindeymiş gibi çıkmıştı.

«Aptal, kıskanç yosma!»

«Kıskanç mı?» diye sordum.

Elinin tersini ağzına hızla bastırdı ve yüzünü okyanusa çevirerek, sırtını bana döndü. Omuzları, garip bir hıçkırığın etkisi altında bir süre titredi. Sonra, yavaş yavaş duruldu.

«Sanırım, size anlatmak zorundayım,» dedi, katı bir sesle. «Ama söylediklerimi asla tekrarlamayacaksınız, Boyd. Böyle bir şeye kalkışırsanız, hepsini inkâr ederim ve bunların, kesinlikle sizin icadınız olduğunu söylerim. Anlaşıldı mı?»

«Anlıyorum,» dedim.

«Joshua Amca, benim sorumluluğumu yüklendiği andan itibaren, beni yeryüzünün en el değmemiş genç kızı olarak yetiştirmeyi kafasına koymuştu! Üniversiteye gittiğimde, öylesine masumdum ki, öteki kızlar buna inanmak istemediler! Sonra inandılar ama bundan hiç hoşlanmadılar... Durumum, kısa sürede bütün okulda işitildi. Ben onlara yüz versem bile, oğlanlar bucak bucak benden kaçmaya başladılar!.. Böyle bir haletiruhiyedeyken, o mahut öğleden sonra, Joshua Amca ile Kerry'yi, inanılmaz bir pozisyonda yakalayınca, nasıl bir şok geçirdiğimi kolayca tahmin edebilirsiniz!.. Gerçi, Kerry'nin uzun boylu açıklamalarını duyduktan sonra, amcamın durumuna karşı biraz daha anlayışlı oldum ama, beni zorladığı hayat tarzının ne ka dar adaletsiz, ne kadar haksız olduğunu, o zaman daha da Çok hissettim... Joshua Amca bile hayatın tadmı çıkarırken, bana, bir oğlanla çıkmak, en masum randevuya gitmek bile yasaktı... Sonra, Kerry bana amcamın vasiyetnamesini anlattı. O daktilo ettiği için, bütün şartları öğrenmiş... Bana, ta yirmi beş yaşıma kadar bir sürü şeyi yapmamam gerektiğini söyleyince çıldıracak gibi oldum!..»

Bir an durdu. Sırtı dimdik bir hal aldı. Sonra, kendini devam etmeye zorladı. Sesi çok daha kısık çıkmaya başlamıştı.

«Derken Kerry, benim için bir çıkış yolu bulunabileceğini söyledi. Güvenli bir yol... Bu yola girersem, Joshua Amca dahil kimsenin haberi olmadan, baskı altundaki heyecanlarımı, cinsel dürtülerimi rahatça doyurabilecektim...»

«Yani Kerry, çift taraflı mıydı?» dedim. «Onunla kız kıza bir ilişkiye mi girdiniz?»

Hiçbir şey söylemeden, başını hafifçe yukarıdan aşağıya doğru salladı.

«Derken, Manhattan'dayken, günün birinde Joanna aradı.» diyerek hikâyesine devam etti. «Eski arkadaşımın sesini duyunca, çok sevindim. Onu eve davet ettim. Bir akşam, New York'taki daireye geldi. Son derece alımlı bir görünüşü vardı. Bana telefonlu fahişe olarak çalıştığını söyleyip, çeşitli erkeklerle serüvenlerinin ayrıntılarını anlatınca, heyecandan ölecek gibi oldum... Bu kadar

adamla yatmanın, onu seksten bıktırıp bıktırmadığını sordum. 'Bıktırmıyor,' dedi. 'Çünkü, erkeklerle sadece iş gereği olarak yatıyorum. Zevk için ise, kızları tercih ediyorum.' Bunu dedikten sonra, bana ayak attı... Sonra... Sonrasını tahmin edebilirsiniz!»

«Bunun üzerine, onu buraya, sizinle kalmaya davet ettiniz, öyle mi?»

«Öyle,» dedi, tekdüze bir sesle. «Kerry aniden çıkıp gelinceye kadar, her şey yolunda gitti. Ama o gelince... İki azgın zürafanm kapışmasını seyretmedinizse, hayatta hiçbir şey görmediniz demektir, Boyd! Birbirlerinin üzerine kudurmuşçasma saldırdılar. Ağza alınmaz küfürler savuruyorlar, elbiselerini yırtıyorlar, saçlarını yoluyorlardı. Birbirlerini öldüreceklerini sandım... Kerry ertesi gün gitti, çünkü Chuck'ın bürosuna dönmesi gerekiyordu. Joanna bir süre daha kaldı. Sonra o da gitti.»

Shanie, yavaş yavaş bana döndü. Gözyaşları sicim gibi gözlerinden akıyordu.

«Bilmem, size bunları anlatmanın bana ne kadar güç geldiğinin farkında mısınız?» dedi.

«Peki, neden onu. tekrar davet ettiniz?» dedim.

«İçime, öldürüleceğime dair o kesin his düştükten sonra, beni öldürmek isteyenin o olabileceğini düşündüm... Onu buraya gelmeye ikna etmenin tek yolu, Kerry'nin gelmeyeceğine kesin olarak söz vermemdi. Ben de, Kerry'yi çağırmayacağımı, Joanna gelirse, bunun bizim için bir tür barışma olacağını söyledim.»

«Barıştınız mı gerçekten?»

«Sizin ancak böyle yersiz sorular sorabileceğinizi tahmin etmeliydim!» dedi. Sonra toparlandı ve katı bir sesle, «Hayır, bu bir barışma olmadı! Bundan sonra böyle bir şey olması da asla söz konusu değil!» dedi.

«Demek size göre, Joanna, bir adamla gittiğinize dair o hikâyeyi, sadece boynuzlanmış sevici kıskançlığıyla icat etti. Öyle mi?»

«Başka ne olabilir ki?» dedi, omuz silkerek. «Siz onun nasıl adi bir yosma olduğunu bilemezsiniz!»

«Joshua Amcanız son kalp krizini geçirdiğinde, Kerry neredeydi?»

«Vallahi, pek emin değilim,» dedi, tereddütlü bir sesle. «Herhalde mutfaktaydı. Akşam yemeklerini sırayla hazırlardık. O gün de onun sırasıydı... Aslında, o dakikalar benim için öylesine büyük bir şok oldu ki, olanın bitenin ayrmtılannı çok iyi hatırlayamıyorum. Belleğimin o bölümünde, bir tür boşluk var... Amcamı o halde görünce, herhalde bir çığlık attım. Çünkü, Kerry içeriden koşarak geldi. Benden birkaç saniye sonra da terasa ulaştı.»

«Amcanızı o halde görünce, ne yaptı?»

«Ne yapabilirdi ki?..»

«Sizce, Kerry'nin buraya gizlice gelmesinin nedeni ne olabilir?»

«Bilmiyorum...» dedi.

Sonra, bir an için düşündü ve mavi gözlerinde koyu bir gölge belirdi.

«Belki Joanna'nın burada olabileceğinden şüphelenmiştir ve durumu kendi gözleriyle görmek için gelmiştir... Bana 'abla' olmayı kafasına taktıktan sonra, kolay kolay başkasına kaptırmayı kabul edecek bir tip değildi...»

Acı acı güldü.

«Beni garip sevgisine tutsak etmek istiyordu belki,» dedi.

«Mutlaka, birileri onun burada olduğunu biliyordu,» dedim.

«Elbette,» dedi. «Biliyorlardı ki, öldürdüler onu.»

Bunu söylerken, yüzü aniden donuklaştı.

«Ne oldu?» dedim.

«Aniden aklıma geldi,» dedi. «Ama olamaz! Salakça bir şey bu...» Kafasını şiddetle salladı. «Hayır, Kerry'ye hiçbir kadın böyle bir şey yapmış olamaz! Katil, mutlaka erkektir...»

«Erkek olması şart değil,» dedim. «Yeterince heyecanlanmak koşuluyla, hemen herkes, kısa bir süre için olağanüstü bir güç toplayabilir.»

Shanie'nin gözleri irileşmişti.

«Dün akşam, biri telefon etti,» dedi. «O sırada ben meşguldüm. Telefonu başkası açtı. Joanna'yı aradıklarını söyledi. Joanna, kendisini arayanla yemek odasından konuştu.»

«Telefona kim cevap vermişti?» diye sordum.

«Hal, sanırım...» Kaşlarını çatıp, hatırlamaya çalıştı. «Hayır, yanılıyorum,» dedi sonunda. «Telefona cevap veren, Hal değil, Martin'di.»

«Shoemaker mı?» dedim, ekşimiş bir surat ifadesiyle. «Sahip olduğu o kafayla, konuştuğunun erkek sesi mi, kadın sesi mi olduğunu bile hatırlayamaz!»

«Böyle bir şeyi hayal etmek bile insana dehşet veriyor,» dedi Shanie, boğuk bir sesle. «Gece yarısı, mehtap aydınlığında, kum tepelerinin üzerinde ölümüne boğuşan; sonunda da, biri diğerini elleriyle boğan, ikisi de son derece çekici, iki harikulade kadın!..»

10

Odama döndüm, yatağıma uzandım ve düşünmeye çalıştım. Uyumuşum... Uyandığımda, saat yediyi biraz geçmiş, hava kararmıştı. Alelacele bir duş yaptım, giyindim; tam aşağı inmeye hazırlanıyordum ki, kapım hızla açıldı ve Roger Frome içeri daldı.

«Allah belanı versin, Boyd!» diye hırladı. «Bütün öğleden sonra boyunca, kafam hep bu işe takıldı.» Kahverengi gözlerinde berraklık kalmamış, içlerine derin bir can sıkıntısının bulanıklığı çökmüştü. «Bu sabah plajda neredeyse öldürecektin beni. Üstelik de, tamamen sebepsiz olarak!»

«Yüzde yüz haklısınız; özür dilerim,» dedim.

«Bu sefer farklı olacak,» dedi. «Bu sefer beni hazırlıksız yakalayamayacaksın! Seni...» Derken, aniden durdu. «Ne dediniz? Ne dediniz?»

«Yüzde yüz haklı olduğunuzu ve özür diledi, ğimi söyledim.» Gülümsedim. «Buna rağmen bana vurmak sizi rahatlatacaksa, çekinmeyin.»

«Belki rahatlatır,» dedi. Bunu söylerken de, sıkılı sağ yumruğunu sol avucunun içinde döndürüyordu.

«Tek problem,» dedim, «bendeki şu berbat huy oldukça, hamlenizi karşılıksız bırakabileceğimden emin olamam...»

«Demek öyle, Boyd,» dedi. Sonra, sağ elinin parmakları yavaş yavaş gevşedi ve kendi karnını sıvazlamaya başladı. «Galiba, özürlerinizi kabul etmem çok daha iyi olacak.»

Yüzüne bakıp gülümsedim. Biraz tereddütten sonra, o da bana gülümsedi.

«Doğrusu, yeniden dayak yeme ihtimali, benim için hiç de iç açıcı değildi ama, bu konuda bir şey yapmasaydım, kendime karşı saygımı da iyice yitirecektim.»

«Neler hissettiğinizi anlıyorum,» dedim. «Mevsimden midir, havadan mıdır, işte oldu bir kere..»

«Galiba bütün kabahat bu yerde,» diye mırıldandı. «Neyse, şimdi artık olay bana da önemsiz görünmeye başladı.»

«Onu tanıyor muydunuz?» diye sordum.

«Kerry Hartford'u mu?.. Evet, onu birkaç kez Chuck Whelan'ın yanında gördüm. İyi bir kıza benziyordu. Soğukkanlı, işinin ehli; yine de, tamamen kadınsı.»

«Ona asılsaydmız, tepkisi ne olabilirdi?»

«Ben mi?» dedi Frome ve kaşlarını çattı. «Ona o gözle hiç bakmadım, Boyd.»

«Peki, siz demeyelim de, herhangi bir erkek ona asılsa, nasıl bir tepki göstereceğini tahmin edersiniz?»

«Söylemesi güç,» dedi. «Aslında düşündükçe, garip bir tarafını görmüyor değilim. Nasıl diyeyim... Çevresinde bir erkek görünce, kızların genellikle yaptıklarının aksine, hiçbir tepki göstermiyordu... Bilmem anlatabildim mi?»

«Anladım... Neyse, önemi yok... Merak etmiştim de, bir sorayım dedim.»

Kısa bir sessizlik oldu. Frome, başka ne söyleyebileceğini bilmiyor, sıkılmışa benziyordu.

«Eh, ben artık gideyim,» dedi.

«Size birkaç soru sormama izin verir misiniz?» dedim ve bir tepki göstermesine fırsat bırakmadan hemen ilk sorumu sordum.

«Shanie'ye evlenme önerisinde bulundunuz, değil mi?»

«Evet... ama beni reddetti.»

«Niye?»

«Niye olacak... Herhalde, benim ona karşı duyduğum hisleri paylaşmıyordu.»

«Size amcasının vasiyetnamesindeki şartlardan söz etti mi?» diye sordum.

«Böyle bir şey hatırlamıyorum,» dedi. «Hem benim onunla evlenmek isteyişimle amcasının vasiyetnamesinin ne gibi bir ilgisi olabilir ki?»

«Yirmi beş yaşma basmadan evlenemez,» dedim. «Evlendiği takdirde, miras hakkını yitirir.»

«Öyle demek,» dedi ve omuz silkti. «Yine de bunun bizimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Bizim aramızda para önemli değil... Övünmek gibi olmasın ama Boyd, ben oldukça zenginim. Benimle evlenmek isteseydi, rahatlıkla avukatlarına, amcasının vasiyetnamesini çöpe atmalarını söyleyebilirdi!»

Yüzüne dikkatle baktım. Kahverengi gözleri yine berraklaşmıştı. Alabildiğine samimi görünüyordu.

«Amcasının malvarlığının yirmi milyon dolar değerinde olduğunu biliyor muydunuz?» dedim.

«O kadar çok mu?!» dedi ve ağzı hayretten açık kaldı. «Ona evlenmeyi önerince, neredeyse suratıma gülmesinin nedeni buydu demek... Gözümün, allahm belası amcasının parasında olduğunu sanmıştır.»

Yüzünde, kara bir gölge belirdi, sonra aniden arkasını dönüp odadan çıktı. 'Kimse bu denli iyi rol yapamaz,' dedim kendi kendime. Tepkileri, alabildiğine berrak olmuştu. Dolayısıyla, Shanie yalan söyledi de, Joanna'nın sözünü ettiği adamla gerçekten on gün geçirdiyse, bu adam kesinlikle Roger Frome olamazdı...

Odamda bir süre bekledim. Frome'un uzaklaştığından emin olduktan sonra, Shoemaker'ın verdiği tabancayı aldım ve Joanna'nın odasına yöneldim. Kapıya vurma zahmetine katlanmadım. Açtım ve içeri daldım.

Bu kadının herhalde elbise almaya ihtiyacı yoktu... Çırılçıplaktı... Boy aynasınm önünde ayakta durmuş, yavaş hareketlerle vücudunu pudralıyordu. Pudra ponponunu yavaş yavaş vücudunun üzerinde gezdiriyor, bu arada da, büyük bir zevkle kendini aynada seyrediyordu... Kapı çarptığında, pozisyonunda en ufak bir değişiklik yapmadı.

«Röntgencileri önemsemem genellikle,» dedi, «ama galiba siz sabrımı biraz çabuk tüketeceksiniz, Boyd!»

«Shanie'yle, konuştum,» dedim.

«Bundan en ufak bir şüphem yok.» Aynaya baktı ve kendi kendine anlamlı bir şekilde gülümsedi. «Çözülüp, size aramızdaki ilişkiyi anlattı mı? »

«Sevicilik ilişkisini mi? Evet,» dedim.

«Sevgili Kerry'yi de anlattı mı?»

«Evet, onu da anlattı,» dedim.

Bana hafifçe döndü ve pudra ponponunu hafifçe bana doğru uzattı.

«Sırtımı pudralamak ister miydiniz?» dedi. «Oralarıma dokununca tatlı tatlı gıdıklanmaya başlarım. O zaman da, bakarsınız bir şeyler

oluverir...»

«İstemem, teşekkür ederim.»

Çapkın çapkın kıkırdadı.

«Meşrebimi öğrenince buz gibi soğudunuz, değil mi?» dedi. «Bir kadının sevici olduğunu öğrenmek, erkekleri hemen donduruverir...»

«Dün akşam size kim telefon etti?» dedim.

«Dün akşam beni kimse aramadı,» dedi.

«Shanie öyle demiyor.»

«Shanie, yalancının teki!»

«Sen de öylesin, tatlım,» dedim. «Shanie, bir erkekle filan gitmemiş. Kerry üzerinize geldiğinde, ikiniz burada hoşça vakit geçiriyormuşsunuz... Shanie'nin kibar sözleriyle ifade edecek olursak, 'iki azgın zürafa' gibi kapışmışsınız Kerry'yle... Kerry, ertesi gün gitmiş. Kısa bir süre sonra siz de ayrılmışsınız.»

«Pekâlâ,» dedi. Sonra da, elindeki ponponu masanın üzerine attı ve göğüslerini yavaşça avuçlayarak, aynadaki görüntüsüne gülümsedi. «Evet, bir parça yalan söyledim Boyd. Ama çok az... Yosmanın, bir erkeği bana tercih ettiğini hatırlamak istemiyordum! Kerry'nin beklenmedik bir şekilde geldiği muhakkak. Ama gelir gelmez de idareyi eline aldı. Ertesi sabah, alışverişe çıkacağını söyledi ve Shanie'yi yanında götürdü. Beni davet eden olmamıştı. Ben de evde kaldım. O akşam saat altı civarında telefon çaldı. Arayan, bir erkekti. Benim için New York'a dönmenin daha iyi olacağmı, Shanie'nin onun yarımda olduğunu ve belirsiz bir süre için yanmda kalacağını söyledi. Ayrıca, benimle, alışkanlıklarımla, yaşama tarzımla ilgili daha bir sürü şey söyledi ve Shanie'nin ahlakını bozduğum için beni lanetledi. Benim gibi bir insanın yapabileceği en hayırlı şeyin, intihar etmek olacağmı söyledi... İnanmayacaksınız Boyd, ama telefon konuşması bittiğinde, rüzgâra

tutulmuş yaprak gibi titriyordum. Ertesi gün New York'a döndüm... Bir süre sonra, Shanie beni aradı ve 'barışmak' üzere beni buraya davet etti.»

«Siz de, Kerry'nin çağrılmaması şartıyla kabul ettiniz, öyle mi?»

«Aklınızdan zorunuz mu var sizin?» dedi. «Şunu iyice bilin ki, hiçbir zaman iki sevici, aynı kadını paylaşmaz!»

«Shanie sizin ücret kaybınızı telafi ediyor mu?» diye sordum.

Candan güldü ve bu gülüşü bana samimi göründü.

«Dalga mı geçiyorsunuz? Görünüşü kurtarmak için bu yalanı ben attım. Ama şimdi artık gerçeği biliyorsunuz. Buraya gelişimi açıklayacak bir bahane uydurmama gerek kalmadı. Öyle değil mi?»

Yataktan küçük bir siyah don aldı ve bana fırlattı. Ben, üzerime gelen donu düşünmeden tutunca, Joanna'nın ağzında garip bir sırıtma belirdi. «Aferin aslanım! Sen tut da ben giyeyim!» dedi.

Donu hemen yere attığım gibi kaçtım. Ben odadan çıkarken, Joanna, kulaklarımı çınlatan bir kahkaha atıyordu...

Aşağı indiğimde, Shirley Simpson, her zamanki yerinde, yani amerikan barın önündeki bir taburede oturuyordu. Üzerinde yine o siyah mini giysi vardı ve güneş yanığı bacakları, alabildiğine uzun görünüyordu.

«Benim için gerçek bir problem oldu,» dedi. O sırada ben de bir içki hazırlamaya girişmiştim. «İnsan, böyle bir durumda ne giymesi gerektiğine zor karar veriyor... Tabii kimse, yas kıyafetine bürünmemizi beklemez. Ama tamamen açık saçık bir şey giymek de uygun olmazdı, öyle değil mi?»

«Gerçekten önemli bir probleminiz varmış,» dedim, alaylı bir sesle.

«Bir kadın için görünüş, bir numaralı meseledir,» dedi, hiç bozulmadan. Sonra, aklına yeni gelmiş gibi, başka bir konuya döndü. «Ev sahibesinden bir mesajım var. Başı fena halde ağrıdığından yemeğe inemeyecekmiş. Ama yemek odasında soğuk bir büfe hazırlanmış. Acıkan gidip orada bir şeyler yiyebilirmiş.»

«Güzel,» dedim.

«Aklım hep şu zavallı Kerry'ye gidiyor,» dedi Shirley. «Omuriliğimin donduğunu hissediyorum. En iyisi kafayı çekip unutmak, diye düşündüm. Bana katılmaya ne dersiniz, Boyd?»

«Belki,» dedim. «Ötekiler nerede?»

«Haaa,» dedi ve işaret parmağını bana doğru salladı. «Bir an için bile boş durmuyorsunuz. Sürekli olarak herkesi kontrol ediyorsunuz, öyle değil mi?»

«Şöyle bir sorayım demiştim... Gerçekten, nerede herkes?»

«Kendimi yalnız hissediyorum bu akşam, Boyd. Sizinle olmak bile, tek başıma kalmaktan daha iyi. Onun için sorunuzu cevaplandıracağım... Chuck hâlâ odasmda. Kerry'nin şokunu atlatabilmiş dégil. Frome, daha on dakika öncesine kadar buradaydı. Ama bu allahm belası evin asabını bozduğunu, aklına gelen tek çarenin, o allahm belası plajda yürüyüşe çıkmak olduğunu söyledi ve gitti... Shanie'nin ne durumda olduğunu söyledim. Erkek yiyen canavar örümceği görmedim. Buna da çok memnunum... Martin'i son gördüğümde, hâlâ hışırı çıkmış bir durumdaydı. Yemek yiyecek gücü olmadığını ve erken yatacağını söyledi!..» Gülümsedi. «Nasıl, hafiyecilikte iyi miyim?»

«Driscoli'u unuttunuz,» dedim.

«Doğrusu, kolay unutulacak bir tip,» dedi. «Acıkmış... Şu anda yemek odasında, zıkkımlanmakla meşgul.»

«Yani şu anda orada mı?» dedim.

'Evet' anlamına başını salladı.

Kadehimi tezgâhın üzerine bırakıp davrandım.

«Bir şey mi vardı?» diye sordu Shirley, mırıltılı bir sesle.

«Hemen dönerim,» dedim.

Yemek odasına vardığımda, Hal Driscoll, kendine yemek seçmekle meşguldü. Şu anda. bir deniz ürünleri tepsisini inceliyordu. Masanın öbür tarafını dolaştım ve karşısında durdum. Yüzü aşırı yorgundu ve gri gözlerinde, korku gölgeleri dolanıyordu.

«Sizin için gerçek bir şok olmuştur,» dedim, yarenlik etme havasında. «Boğulmuş vücudunu o şekilde bulmak...»

«Yaaa,» dedi içini çekerek. Gözlerinden, bu lafı açtığıma hiç memnun olmadığı belli oluyordu.

«Şu müfettiş de hiçbirimizi bırakmak istemiyor... Görünüşe göre, bu delikte sıkıştık kaldık,» dedim.

«Sıkıştık, demekle ne demek istiyorsunuz? Bu sözünüzün anlamı ne ola ki?! Lütfen açık konuşun!»

«Kerry Hartford'un katili bulununcaya kadar, polis bizi Santo Bahia'dan dışarı bırakmayacak. Kastettiğim buydu,» dedim. «Başka ne olabilirdi ki?»

«Anlıyorum... Haklısınız herhalde ,» dedi. Tabağını masaya bıraktı. «Yanılmışım, aç değilmişim,» dedi. Şaşkın bir hali vardı. «En iyisi, bir iki uyku hapı alıp yatmak...» diye ekledi.

«Bunun akıllıca bir hareket olacağından emin misiniz?» dedim, babacan bir tavırla.

«Akıllıca mı? Şimdi de ne saçmalıyorsunuz, allah rızası için Boyd?»

Hızlı bir soluk aldı.

«Uyumak, sizin için akıllıca olmayabilir,» dedim. «Uyuyan insan savunmasızdır. Bakarsınız, hiç farkına varmadan, geçici uykudan ebedi uykuya geçivermişsiniz!»

«Kafanızı mı üşüttünüz, siz?»

Bana düşmanca bakmaya başlamıştı.

«Keyfiniz bilir,» dedim. «Ama bana kalırsa, ortağınız öldükten sonra, artık sırada siz varsınız demektir.»

«Ortağım mı?» Sözcükler, bir yarım çığlık biçiminde çıkmıştı ağzından.

«Evet, ortağınız, yani Kerry,» dedim. «Kerry, Shanie'yi size getirdi. Bir tuzaktı bu. İkiniz onu kalmaya mecbur ettiniz. Ta ki, 'cinsel taşkınlığını' kanıtlayacak belgeleri hazırlaymcaya kadar...»

«Neden söz ettiğinizi zerre kadar anlamıyorum,» dedi.

«Onu ya korkuttunuz, ya da ilaçla filan uyuşturdunuz... Fotoğraf çektiğinizi tahmin etmek güç değil. Hukukçular yanında yetiştiği için, Kerry, tam ne nitelikte bir şey. gerektiğini herhalde iyi biliyordu. Hiçbir açık nokta bırakmamış olacağından eminim...»

«Siz düpedüz çıldırmışsınız, Boyd!» Gözlerinde garip ateşler oynaşmaya başlamıştı. «Bir komplo bu! Sizi, ikimizi de öldürtmek için tuttu, öyle değil mi?!»

«Bir başka ihtimal daha var,» dedim soğukkanlılıkla. «Belki de artık bir ortağa ihtiyacınız kalmadığını düşünmüşsünüzdür... Öyleyse, onu aradınız, davetli olmadığını söyleyip tahrik ettiniz, sonra da gizlice buluşmayı önerdiniz. Diyelim, gece, plajda, kum tepelerinin arasında... Buluşunca, onu boğdunuz.» Sırıttım. «Sonra da, ertesi gün, 'tesadüfen' cesedini buldunuz.»

«Onu öldürmedim, Boyd! Yemin ederim!» Sesi boğuk boğuk çıkıyordu. «Reziller! Beni bir tuzağa düşürmeye çalışıyorsunuz, değil mi?»

«Onu başkası öldürdüyse, sıra şimdi sende demektir, Driscoll,» dedim. «O değerli belgeler acaba hanginizdeydi, diye düşünüyorum. Belgeler Kerry'de idiyse, şu anda başında bir başka büyük sorun var demektir, ahbap... O kadar uğraşıp hazırladığınız belgelere, bakalım şimdi nasıl el koyabileceksin...»

«Delisin sen! Çıldırmışsın! Seni artık dinlemeyeceğim!..» Boğulmak üzereydi.

Arkasını döndü ve kapıya yöneldi. Bir robot gibi yürüyordu.

«Sen yine de derdine yan, Driscoll,» diye seslendim arkasından. «Ortağını öldürdüler. Unutma, şimdi sıra sende!.»

Odadan çıktı ve kapıyı çarptı. Bakalım bundan sonra neler olacaktı?.. Gerçeği ortaya çıkarmak için elimdeki tek çare, kedileri kudurtmaktı. Ama kudurmuş kedilerin ne yana sıçrayacakları tahmin edilemezdi... Artık her an tetikte bulunmam gerekiyordu.

Salona dönünce, Shirley Simpson beni sıcak bir gülücükle karşıladı. Kendine yeni bir içki hazırlamakla meşguldü.

«Yalnız kalmak giderek asabımı bozuyordu,» dedi. «Bu evde insanı kasvet bürüyor... Size de öyle gelmiyor mu?»

«Doğru,» dedim. Biraz düşündüm, sonra, «Kafamı kurcalayan bir mesele var,» diye ilave ettim.

«Buldum,» dedi Shirley. «Profilinize âşıksınız ama o, aşkınıza cevap vermediği için canınız sıkılıyor!»

Ben, kendi muhakememi yürütmekle meşguldüm.

«Size bir şey söyleyeyim mi,» dedim, «Joanna Veitch, sevici.»

«Dalga geçiyorsunuz,» dedi. Bir anda, bakışları koyulaştı. «Olamaz.»

«Kendisi itiraf etti,» dedim. «Az önce onunla konuşuyordum, o zaman anlattı... Telefonlu fahişe olarak çalışıyormuş. Ama, erkeklerle iş gereği, kadınlarla ise, zevk için birleşiyormuş.»

«Beni işletmiyorsunuz, değil mi Boyd?»

«Yemin ederim!» dedim. «Ama bu durumda, Shoemaker'ın dün geceyi kiminle geçirdiği sorusu, oldukça ilginç bir boyut kazanıyor, öyle değil mi?»

Başını kaşıdı.

«Ne demek istediğinizi anlıyorum,» dedi. «Joanna Veitch'le değilse, o müthiş enerjiyi kiminle harcadı acaba?..» Sırtını dikleştirdi ve kesin bir ifadeyle, «Benimle değildi,» diye ekledi.

«O zaman, Shanie'yle miydi?» diye sordum.

Şüphesini belirtmek için, başını iki yana eğdi.

«Hiç sanmam...» dedi. «Buna inanmak benim için son derece güç. Martin, daha ilk karşılaştıklarında Shanie'yi tavlamaya çalıştı. Ama bugüne kadar en ufak bir ilerleme kaydedemediğinden, hemen hemen eminim.»

«Peki, dün gece onu böylesine yoran ne idi o zaman?»

«Yine dedektifçilik oynuyorsunuz,» dedi Shirley, azarlayıcı bir sesle.

«Babası Teksaslıymış. Bir gün arazilerinde dolaşırken bir çukura düşmüş. Onu çıkardıklarında, üstü başı petrole bulaşmışmış... O günden beri babası rezil derecede zenginmiş ve sırf kendisinden uzak olsun diye oğluna tonla para veriyormuş... Bütün bunları siz anlattınız bana. Sizin nereden öğrendiğinizi sorabilir miyim?»

«Martin kendisi anlattı bunları,» dedi. Sonra, aklına aniden bir şey gelmiş gibi durakladı ve dimdik gözlerimin içine baktı. «Yani, beni kandırmış olabileceğini mi söylemek istiyorsunuz?»

«Shanie'yi elde etmek istediği konusunda, sizi kandırmış olduğunu sanmam,» dedim. «Ama unutmaym ki, Shanie demek, yirmi milyon dolar demektir!»

«Ulu Tanrım!» dedi. «Yoksa Martin'in burada dönen dolaba bulaşmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?»

Ona hikâyeyi anlattım: Joanna'nın ağzından, Shanie'nin ağzından, tekrar Joanna'nın ağzından... Beni, sonsuz bir dikkatle dinledi.

«Zavallı Shanie,» dedi.

«Öldürülmeden önce, kum tepelerinde, Kerry Hartford'la karşılaştım,» dedim ve bu hikâyeyi de anlattım.

«Orada, elinde dürbünle acaba ne yapıyordu?» diye sordu Shirley, hiç renk vermeden.

«Hal Driscoll'un burada olup olmadığını kontrol ediyordu,» dedim. «Benim tahminim o ki, Shanie'nin seviciliği hiçbir zaman kendi içinden gelmemiş, ona dıştan, zorla dayatılmıştı. İç huzurunu bulmak, tekrar sağlığına kavuşmak için, bir erkeğe ihtiyacı vardı. O sırada, Martin' le tanıştırdınız onu. Aralarında bir ilişki doğdu. Yakınlıkları belli bir dereceye ulaştıktan sonra, Shanie ona her şeyi anlattı. Martin, bunun üzerine, şantajcıları bertaraf etmenin çaresini düşünmeye başladı. Bunu başarırsa, hem Shanie, hem de miras onun olabilirdi. Ama bunu yapmak için Shanie'nin yardımına ihtiyacı vardı.»

«Peki, niye Shanie birilerinin kendisini öldürmek istediği hikâyesini uydurdu dersiniz?»

«Herkesi buraya toplamak için bir bahaneye ihtiyacı vardı,» dedim. «Beni tutmak, bütün şüphelileri bir araya getiren uzun bir parti

düzenlemek, aynı çılgın mantığın gereğiydi... Kerry' yi özellikle çağırmadılar. Benim tahminim o ki, Kerry'yi buraya çağırıp tuzağa düşüren, Martin. Telefonda kendisini Driscoll olarak tanıtıp, Kerry'yi kandırmış olabilir... Kerry'nin dürbünle burayı gözlemesi de, bir tuzaktan şüphelendiğinin işareti. Hal Driscoll'un gerçekten burada olup olmadığından emin olmak istiyordu anlaşılan.»

Sonra, Kerry Hartford'un, o ilk karşılaşmamızın ardından beni tekrar aradığını, ancak, telefon konuşmamızın sonunda, paralelden dinlendiğimizi saptadığımı ona anlattım.

«Onunla buluştunuz mu, Danny?» diye sordu Shirley.

«Ben gittim, ama o gelmedi,» dedim. «Daha sonra içime bir kuşku düştü ve tekrar randevu yerine gittim. Kerry'nin cesediyle karşılaştım. Onu her kim öldürdüyse, bunu benim sırtıma yüklemeye çalıştığını hemen anladım. Çevrede, bir tek benim ve Kerry'nin ayak izleri vardı zira. Amaç, beni polisin ağında çırpmdırmak ve bu arada başka bir şeyle meşgul olmamı önlemekti... Oyunu boşa çıkarmak için, cesedi buraya taşıdım ve Whelan'ın arabasının arkasına koydum. Ama anlaşılan, hâlâ gözetleniyordum. Çünkü, ceset oradan alınıp tekrar eski yerine götürülmüş...»

«Polis çağırmayı düşünmüyor musunuz?» diye sordu Shirley.

«Hayır,» dedim, kafamı sallayarak. «Elimde herhangi bir kanıt yok. Benimki bir teoriden ibaret. Müfettiş Schell, yine onu kandırmaya çalıştığımı düşünür... Öte yandan, iş henüz bitmiş değil. Kerry'yi öldürenin, Driscoll'un da icabına bakması gerekiyor.»

«Onun da mı öldürüleceğini söylemek istiyorsunuz?» dedi Shirley, korkmuş bir ifadeyle.

«Evet ama,» dedim, «bunun için senaryonun uygun olması lazım... Benim aklıma gelen bir ihtimal şu: Shanie, bir bahane uydurup Driscoll'u odasına alır. Uygun bir anda feryadı koparır ve tetikte bekleyen Shoemaker odaya dalıp Driscoll'u öldürür. Sonra Shanie, herkese, Driscoll'un odasına onu öldürmeye geldiğini, bu

canavarın Kerry'yi de boğduğunu itiraf ettiğini anlatır... Böylece, Shoemaker ile Shanie ikilisi, hem şantajcılardan kurtulmuş olurlar, hem B de mirasa konarlar.»

«Peki, polis Driscoll'un cani ruhlu bir manyak olduğu hikâyesini yutar mı?» dedi Shirley.

«Yutturacak bir hikâye bulurlar nasılsa,» dedim. «Belki Shanie, hıçkırıklar içine gömülerek onlara, burada yalnız kalırken Driscoll'un kendisini kaçırdığını, tehdit ederek korkunç pozisyonlarda resimlerini çektiğini, hayatının sonuna kadar ona şantaj yapmakla korkuttuğunu filan anlatır.»

«Bu hikâye hiç tutmaz,» dedi Shirley. «Niye Driscoll, kendisine hayat boyu altın yumurtlayacak olan şantaj kurbanını öldürsün?»

«Belki, hikâyenin kahramanı Kerry olur,» dedim. «Kerry, gerçeği Shanie'den öğrenmiştir ve ona yardım etmeye karar vermiştir. Bir yolunu bulup resimleri Driscoll'dan yürüterek onları yok etmiştir. Bunun üzerine Driscoll, öc almak için onu öldürmüş, sonra da Shanie'nin üzerine varmıştır... Sanırım, bu tür bir mavalı polis yutabilir.»

«Bana pek inandırıcı görünmüyor,» dedi Shirley.

«Niye olmasın?» dedim. «Bu son senaryonun önemli bir üstünlüğü var. Kerry'yi kahraman kılıyor, dolayısıyla da, polisin gözünde saygıdeğer biri olan Whelan'ın tanıklığını destekliyor... Driscoll ise, gününü gün eden bir serseri olarak biliniyor. Hayatının fırsatını böylece kaçırmak, onu delirtmiş ve savunmasız kadınlar üzerine saldırtmış olabilir... Düşündükçe, bu hikâye bana daha inandırıcı görünüyor.»

«Şimdi ne yapacaksmız?» diye sordu Shirley.

«Yerinde bir soru,» dedim. «Sanırım doğru hareket, Driscoll'u yakından gözetlemektir.»

«Bunun gerekli olacağını sanmam,» dedi Shirley. «Bundan sonrasını artık biz idare edebiliriz.»

«Biz mi?» dedim.

«Güzel bir dedektiflik işi başardınız Danny,» dedi. Gözlerinde, gerçekten eğlendiğini gösteren bir parıltı belirmişti. «Çabalarınız için tam not hak ettiniz. Ama bir noktada yanıldınız. Shanie ile Martin, hiçbir zaman ortak olmadılar. Shanie, kendini umutsuz hissettiği bir akşam bana her şeyi anlatmakla, kendi açısından en büyük hatayı yaptı. O günden sonra da hep, nasıl yapar da bu sevgili mirasın büyücek bir bölümünü kapabiliriz diye, düşünüp durdum.»

«Biz derken, Shoemaker ile kendinizi mi kastediyorsunuz?»

«Evet,» dedi. «Başından beri Martin'le orta hareket ettik biz. Henüz Shanie'nin güvenine sahiptik. Bu güveni kaybetmeden, hem şantaj cıları bertaraf edecek, hem de değerli belgelerin elimize geçmesini sağlayacak bir düzen kurmalıydık...»

Bir süre şeytanca sırıttı.

«Şantaj, bunu eğer başkası yapıyorsa, kötü bir şeydir,» dedi. «Hem Shanie, bu ağa bir kere düşmüştü. Madem ki sağılacaktı, bu işin kaymağını başkasına yedirmemiz enayilik olmaz mıydı?»

«Çok etkileyici bir dostluk anlayışınız olduğu şüphesiz,» dedim.

«Planımız oldukça iyi gitti, Boyd,» diye devam etti. «Ama siz, tahminimizden daha becerikli çıktınız. Sizi hafife almamamız gerektiğini hemen anladık. Onun için hep tedbirli davrandık. Örneğin dün gece, yatıp uyuduğunuzdan emin oluncaya kadar gözetleme işini sürdürdük. Martin içeriyi kontrol ediyordu, bense dışarısını. Bu şekilde, Kerry'nin cesedini yüklenip getirdiğinizi ve Whelan'ın arabasının arkasına koyduğunuzu gördük. Siz yattıktan sonra, Martin cesedi geri götürdü. Gerçi, bu işleri yapmak için epey yorgundu...» Shirley, bu noktada, isterik bir kahkaha attı. «Ha tabii, şunu da söylemem gerekir ki, dün gece onu böylesine yoran bendim... Ne

yapalım, zürafa değilim ben! Gerçek bir kadınım!» Gözlerinde, kızgın bir alev parıldamaya başlamıştı. «Bir erkek yakaladım mı, iliğini emip posasını çıkarmadıkça, yakasını bırakmam!» «Gece vakti sizinle karşılaşmamakta yarar varmış meğer,» dedim, alaylı bir edayla.

«Dalgayı bırakıp artık kendi akibetini düşünmeye başlasan iyi edersin, Boyd!» dedi Shirley.

«Merak etme, ben kendi başımın çaresine bakmasını bilirim, yavrum!» dedim. «Sen hele şu senin ayı ortağının nerede olduğunu söyle.»

«Can alıcı soruyu nihayet sorabildin!» dedi Shirley, sahnedeymiş gibi, kolunu yana açarak. «Martin!»

Sevimli kızıl dev, yüzünde koca bir gülümseme ile teras kapısından içeri daldı. «Geldim işte,» dedi ve boş bardağını ona uzattı. «Son on dakikadır susuzluktan ölecektim neredeyse.»

Sağ elim, yıldırım hızıyla cebime daldı ve .38' liği çekip çıkardı.

«Kıpırdama, Shoemaker! Yoksa gözünün yaşma bakmam!» diye bağırdım.

Ağzı biraz daha yayvanlaştı.

«Galiba, bu silahı benden aldığını unuttun, Boyd,» dedi.

«Kontrol ettim, şarjörü dolu,» dedim.

«O zaman öldür beni,» dedi ve üzerime gelmeye devam etti.

Namluyu göğsüne doğrulttum ve tetiği çektim. Tabancadan, hafif bir patlama sesi geldi ve namlunun ucundan ince bir kara duman yükseldi. Koca ayıya hiçbir şey olmamıştı...

Aksine, kahkahadan kırılacak gibiydi.

«İnan dostum, kurusıkı imalatında üstüme yoktur!»

11

Silahı barın üzerine bıraktım ve içkimi elime aldım. Shirley, Shoemaker'a bir içki hazırladı. Kızıl dev ise, sevimli sevimli bakmaya devam ediyordu. Öylesine dostane bir havadaydık ki, neredeyse kötü bir rüya görmüş olduğuma inanacaktım.

«Shanie'yi ürkütüp, içine öldürülme korkusunu yerleştirdik,» dedi Shoemaker. «Güç olmadı bu... Birkaç anonim telefon, bir iki ürkütücü gürültü yetti. O kadar korkmuştu ki, Shirley'in yardımını istemek zorunda kaldı. Shirley ne yaptı dersin?» Bu soruyu sorarken gevrek gevrek gülüyordu.

«Shirley, Shanie'ye, bir özel dedektif tutma ve bu partiyi düzenleme fikrini aşıladı,» dedim.

«Tam isabet,» dedi Shoemaker.

«O saçma sınav fikri de sizden çıktı,» dedim. «Bu şekilde beni, onun en iyi arkadaşları olduğunuza ikna edebileceğinizi düşündünüz.»

«Gene, tam isabet,» dedi Shoemaker. «Testi sana hissettirmeden kazandırmak biraz güç oldu,» dedi, küçümseyici bir edayla, «gene de numaramız hedefine ulaştı.»

«Çok teşekkür ederim,» dedim hırlayarak.

«Ne yapalım,» dedi Shoemaker. «Sana ihtiyacımız vardı, Boyd... Hâlâ da var.»

«Hikâyenin kahramanı ben mi olacağım?» diye sordum, yavaş yavaş.

«Üçüncü kez, tam isabet!» dedi Shoemaker. «Merak etme, gerçek bir kahraman rolü hazırladık sana. Shanie'nin de yardımıyla, bütün oyunu ortaya çıkardın. Altın yürekli Kerry, resimleri Driscoll'dan alıp yok ettiğini sana söylemişti. Bunun üzerine, şantajcılığını itiraf ettirmek için, olanları Driscoll'a anlattın. Adam çılgına dönüp, öç duygusuyla Kerry'yi öldürdü. Artık hayatı sönmüştü. Yapabileceği bir şey kalmamıştı. Giderayak, seni de temizlemeye karar verdi. Ancak, usta bir silahşor olduğun için, ateşine hemen karşılık verdin ve onu kalbinden vurdun... Ne yazık ki, sen de çok ağır yaralanmıştın. Yanına geldiğimizde can çekişiyordun. Son bir gayretle, olanları bize anlattın, sonra da ruhunu teslim ettin... Allah rahmet eylesin, Boyd. Gerçek bir kahraman olarak anılacaksın.»

«Schell, hayatta bu hikâyeyi yutmaz,» dedim.

Merak etme, yutacaktır,» dedi Shirley, tekdüze bir sesle. «Özel dedektif olarak doğru adamı seçmek için epey uğraştık. Önce buralı birinin daha uygun olacağını düşündük ve Santo Bahia'da bir araştırma yaptık. O sırada, birileri bize, burada birkaç vaka üzerinde çalışmış olan bir New York'lu tipten söz etti. Başına buyruk biriymiş, geçtiği yerde diz boyu ceset bırakırmış, Müfettiş Schell de ondan ölesiye nefret edermiş... Kısacası, sende tam hayallerimizin adamını bulduk Danny, evladım!»

«Sanırım, Schell, böyle bir şeyin günün birinde senin başına gelmesinin kaçınılmaz olduğunu düşünecektir,» dedi Shoemaker, «ve eminim ki, için için sevinecektir!»

«Galiba, bu arada, ev halkının geri kalan kısmını unutuyorsunuz,» dedim. «Yani, tabanca seslerini duyunca, kimse ne olduğunu merak edip odasından dışarı fırlamayacak mı?»

«Shanie'ye, baş ağrısı için bir ilaç verdim,» dedi Shirley, sevimli bir edayla. «Artık gökyüzü başına yıkılsa, sabahtan önce uyanabileceğini sanmam.»

«Whelan ile Joanna Veitch'i ne yapacaksınız?»

«Ben senin son sözlerini dinlerken, Shirley onları geciktirecek bir numara çevirir,» dedi Shoemaker. «Örneğin, koridorun ortasına dikilip deliler gibi çığlık atabilir ve kimsenin yanaşmamasını, içeride insanların birbirlerini boğazlamakta olduğunu söyleyebilir. Onları bir iki dakika oyalaması da bana yeter.»

«Peki, Driscoll ne olacak? Uslu bir çocuk gibi, onu öldürmeni mi bekleyecek?» dedim.

«Shirley, yemek odasına gittiğinde onu korkutacak bir şeyler söyleyeceğini tahmin etti ve koşa koşa gelip bana haber verdi. Ben de odasında bekledim onu,» dedi Shoemaker. «Biraz sonra Driscoll geldi. İlk işi, yazı masasına koşup, çekmeceye koyduğu tabancasına uzanmak oldu. Ama ona bu şansı tanımadım. Önce, kafasına vurup sersemlettim. Sonra da kıskıvrak bağlayıp ağzını bir tıkaçla kapadım... Kısacası, o hazır. Oyunu bitirebilmek için, bizim de hazır olmamızı bekliyor.»

«Daha fazla vakit kaybetmeyelim, Martin,» dedi Shirley. Gözlerinde yine birtakım garip parıltılar belirmeye başlamıştı.

«Driscoll kendine gelmiştir herhalde,» dedi Shoemaker. «Önce, şu resimlerin nerede olduğunu öğrenmeliyim.»

«O halde, hemen odasına çıkalım,» dedi Shirley.

«Boşuna gitme,» dedim. «Resimler onda değil.»

«Sen ne diyorsun?!» diye bağırdı Shirley.

«Resimler Kerry Hartford'daydı,» dedim sakin bir sesle. «Yemek odasında Driscoll'un ağzını aradım. Tepkisine bakınca, resimlerin onda olmadığını anladım.»

«Atıyorsun Boyd,» dedi Shoemaker.

«İşte, çevirdiğiniz dolapta bir açık verdiniz bile,» dedim. «Driscoll, resimlerin Kerry'de kaldığını söyleyecek ve hiçbir zaman, doğruyu

söyleyip söylemediğini bilemeyeceksiniz. Onu ne kadar sıkıştırırsanız sıkıştırın, resimlerin Kerry' de olduğunu tekrarlayıp duracak.»

«Kerry'nin resimleri nereye sakladığını biliyordur,» dedi Shirley.

«Hiç sanmam,» dedim. «Benim tahminime göre, Kerry resimleri Whelan'ın yazıhanesinde bir yere saklamıştır. Hani, on yılda bir bile açılmayan eski dosyalardan birinin içine... Böylece, bunları sadece kendisinin bulabileceğinden emin olmak istemiştir.»Shoemaker'ın yüzü biraz daha kızıllaştı. Sonra, aniden dönüp, Shirley'in suratının ortasına bir tokat oturttu.

«Kuş beyinli kaltak! Bunu niye daha önce düşünmedin?» dedi.

Shirley, tiz bir inilti kopardı.

«Resimlerin Driscoll'da bulunması bana mantıklı görünmüştü. Ortaklığın erkeği o idi. Sonra resimler, onun dairesinde çekilmişti!»

«Canı cehenneme!» dedi Shoemaker, vahşi bir edayla. «Şimdi gidip Driscoll'u sorguya çekeceğim. Ben onu konuşturmasını bilirim! Hem bakarsın, Boyd yanılmış olur ve resimler Driscoll' dadır.»

«Bu arada Boyd ne olacak?» diye sordu Shirley.

«O benimle gelecek,» dedi Shoemaker. «Sen burada kalıyorsun. Veitch karısı aşağı inerse, onu oyala.»

«Onu oyalamak mı?!» Shirley, havlarcasma bağırmıştı. «Sen beni ne sanıyorsun?»

«Bir tokat daha yemek istemiyorsan, kıs çeneni,» dedi Shoemaker. «Dediğimi yap o kadar.» Kararlı edası Shirley! sakinleştirmişti. «Kulağına tabanca sesi gelirse, her şey plana uygun yürüdü demektir. O zaman hemen yukarı fırlar, oyalama numaranı yaparsın.»

Biraz düşünüp, devam etti.

«Boyd haklı çıkar da resimlerin Kerry'de kaldığı anlaşılırsa, daha sonra Whelan'ın yazıhanesini didik didik ararız. Şu anda artık planlarımızı değiştirmemize olanak yok.»

Cebinden bir tabanca çıkarıp bana doğrulttu.

«Bunun içinde hakiki mermi var,» dedi, yumuşak bir sesle. «Seni şu anda vurmak istemediğimi biliyorsun, Boyd. Ama beni buna mecbur edersen, hiç şüphen olmasın ki, seni gözümü kırpmadan vururum. Üstelik, en çok acıtacak yerini de seçmesini bilirim.»

«Sana inanıyorum,» dedim, samimi bir sesle.

«Haydi, düş önüme bakalım.»

Kapıya doğru yürüdüm. Shoemaker, beni yakından izliyordu. Birlikte merdivenleri tırmanıp koridora çıktık. Birkaç adım sonra, Driscoll'un kapısının önüne gelmiştik.

«Sen önden gir,» dedi Shoemaker.

Kapıyı açıp içeri girdim. Başucu lambasından süzülen loş ışıkta, Driscoll'u gördüm. Kıskıvrak bağlanmış ve ağzı da tıkanarak kendi yatağına yatırılmıştı. Hızlı adımlarla yatağa doğru yürüdüm ve üstüne doğru eğildim. Ağzına kabaca sokuşturulmuş olan tıkaçtan, neredeyse boğulacak hale gelmişti. Gözlerinde panik okunuyordu. Sırtım, hâlâ Shoemaker'a dönüktü. Ona göstermeden gerdiğim iki parmağımı, hızla Driscoll'un gözlerine doğru uzattım. İçgüdüsel olarak gözlerini kapadı. İçimden, bunları bir süre daha kapalı tutması için dua ettim.

«Acemi işi, ne olacak!» dedim. «Allah sizin gibi acemilerin belasını versin!»

«Ne oldu?» dedi Shoemaker.

«Ne olacak...» dedim. Sonra, tam bir umursamazlıkla omuz silktim. «Hem bana ne!»

«Ne oldu?» dedi tekrar Shoemake», biraz daha şiddetle.

Acıyla sırıttım.

«Herifin ağzını tıkarken, sadece ağızdan nefes alan biri olup olmadığına bakmak aklına bile gelmedi, değil mi?» dedim.

«Ne? Ne?!» dedi.

«Bazı insanlar sadece ağızdan nefes alırlar; ağızları bağlanınca da boğulurlar,» dedim.

«Atıyorsun!» dedi.

«Tamam tamam, atıyorum,» dedim. «Seninki de, fazla boğulmamış zaten. Sadece geberecek kadar!..»

Shoemaker numaramı yutmuştu. Bir küfür savurarak üzerime yürüdü ve beni elinin tersiyle yana itti. Tabii, bu kadarı bile, yazı masasının önüne kadar yuvarlanmama yetti. Driscoll konuşmamızı duymuştu. Ölü numarası yapacak kadar beyni çalışıyor olmalıydı. Ama Shoemaker! uzun süre kandırmak mümkün olmayacaktı. Hemen bir şeyler yapmalıydım. Shirley'in dairesindeki denemelerimi hatırladım, büyük bir çaresizlik içinde... O zaman ayıya, iki kez var gücümle vurmuştum da, bana sinek vızıltısı muamelesi çekmişti... Çılgınlar gibi etrafıma bakındım. Masanın üzerinde, ağır bir cam tabla ilişti gözüme. Onu kaptığım gibi, yatağa doğru bir hamle yaptım. Shoemaker öne doğru eğilmiş, Driscoll'un yüzünü inceliyordu. Tablayı bütün gücümle burun kemiğine indirdim ve kıkırdağın dağıldığını hissettim. Sendeleyerek geriye doğru gitti ve tabancasını yatağın üzerine düşürdü. Silahı namlusundan kaptım ve kabzasını sol kulağının azıcık üstüne indirdim. Shoemaker'ın fizik gücüne, neredeyse sonsuz bir saygım vardı. Onun için, kabzayı, bir de sağ şakağına oturttum.. Üçüncü darbeden sonra, dizlerinin üzerine çöktü. Kafasını kaldırmaya çalıştı, beceremedi. Gözleri, yuvalan içinde bir sağa, bir sola döndü. Sonra yıkılıp, boylu boyunca uzandı.

Oda aniden, inanılmaz bir sessizliğe bürünmüştü. Derken yatak, çılgın bir kıpırtıyla hışırdamaya başladı. Driscoll'du bu. Gözlerinden korkunç bir umutsuzluk okunuyordu.

«Merak edilecek bir şey kalmadı, ahbap,» dedim. «Sen gevşeyip dinlenmene bak. Böylece, aynasızlar gelince, seni paketlenmiş ve nakliyata hazır bir durumda bulurlar; bir tek ötekinin ambalajıyla uğraşmak zorunda kalırlar.»

Bu sözlerimi işitince, gözbebekleri ilginç bir horon tepmeye başladılar. Kayda değer bir manzaraydı bu. Vaktim olsaydı, oturup seyretmek isterdim gerçekten. Ama vaktim yoktu. Bir an önce, Boyd'un yara almış kişiliğini onarmalıydım... Shoemaker'ın ortağı Shirley iken, Shanie ile ortak olduğunu düşünmekle fena halde yanılmıştım. Daha kötüsü, Shirley beni çocuk gibi işletmiş, teorilerimi, baştan sona, son derece masum bir ifade ile dinlemişti. Bu sırada Shoemaker'ın terasta bulunduğunu biliyordu ve hiç şüphe yok ki, benimle için için dalga geçiyordu. Bunu asla yanına bırakamazdım... Shirley'e güzel bir ders vermezsem, kendime olan saygımı yitirebilirdim.

Kapıyı yavaşça açtım, tavana doğru iki el ateş ettim, sonra tekrar yavaşça kapadım. Hiç acele etmeden, otuza kadar saydım. Sonra kapıyı yine hafifçe araladım.

Üçü de koridordaydı. Chuck Whelan ile Joanna Veitch'in yüzleri kireç rengindeydi. Shirley' in sırtı bana dönüktü. Gizlenip onu dinledim.

«Bırakalım, bu işi Martin halletsin,» diyordu Shirley, heyecanlı bir sesle. «Ne olup bittiğini iyice anlamadan içeri girmek delilik olur. Hepimiz öldürülebiliriz! Danny Boyd, Kerry Hartford'u kimin ve ne sebeple öldürdüğünü öğrendiğini ve bu işi artık kesinlikle açıklığa kavuşturacağını söyleyerek yukarı koştu. Martin, yardım etmek için ona yalvardı, ama Danny izin vermedi. Bunun kendi görevi olduğunu, bu işi yalnız başına çözeceğini söyledi!»

«Bırakın geçelim!» dedi Whelan sertçe. «Neler olduğunu anlamamız lazım!»

«Yapmayın, lütfen!» diye bir çığlık attı, Shirley. «İçeride ne olduğunu bilmiyoruz. Burada bekleyelim. Kendimizi boş yere tehlikeye atmayalım...»

«Merhaba Shirll» diye bağırıverdim arkasından. «Oldu olacak, Chuck'a bir de Kerry'nin resimleri nereye sakladığını bilip bilmediğini soruver!»

Bir anda, inanılmaz bir sessizlik oldu. Shirley'in omuzları, elektrik akımına kapılmış gibi, delicesine titremeye başlamıştı. Robot gibi, bana doğru döndü. Siyah gözleri iki derin kuyuya dönüşmüş, yüzünün derisi, pis bir gri çamura sıvanmıştı. Dudakları kıpırdıyor, ama ağzından en ufak bir ses çıkmıyordu.

«Hayrola Shirley,» dedim, babacan bir sesle. «Dilini kedi mi yuttu.»

Bu sözlerim, boğazmdaki tıkacı sökmüştü sanki. Aniden ağzını sonuna kadar açtı ve akıl almaz bir tizlikte, zırdeli çığlıklar kusmaya başladı. Hiç kimsenin siniri, böyle bir şova dayanamazdı. Allahtan Joanna, vaziyete hemen el koydu. Shirley'e öylesine bir şaplak indirdi ki, gitti kafasını karşı duvara çarptı. Böylece, sinirlerimiz de kurtulmuş oldu... ve tabii, sıra uzun açıklamalara geldi.

Bu sefer Müfettiş Schell'i mutlu edeceğimi düşünmüştüm. Hiç kimseyi ceset haline çevirmemiştim. Suçlu takımının hepsini canlı teslim ediyordum. Shirley Simpson ile Hal Driscoll, sıhhat ve afiyet içindeydiler. Gerçi, Shoemaker pek parlak durumda değildi ama, suratmdaki yaralar tedavi edildikten sonra, yeniden bomba gibi olacağı şüphesizdi.

Ama şu polis milletini memnun etmek, gerçekten zor vallahi. Schell, sonuçtan hiç de memnun olmadı. Beni iki gün daha Santo Bahia'da tutup, sabahtan akşama kadar sorguya çekti. Oysa, bana böyle kan kusturmasına hiç gerek yoktu. Shirley ile Driscoll'un

musluğu bir kere açıldıktan sonra, onları susturmak neredeyse imkânsızdı.

Nihayet New York'a dönebildim .. Kısa sürede yeni bir iş bulabileceğimi ummuştum, ama yanılmışım. Aradan iki hafta geçmiş olmasına rağmen, gene on beşinci kattaki dairemin penceresinin önüne dikilmiş, çaresizlik içinde, Central Park'ı seyrediyordum. Çilekeş rahipler gibi, hücreme hapsolmuş hissediyordum kendimi.

Derken kapı çaldı. 'Yine birileri, koridorun karşı tarafındaki boş daireyi sormaya gelmiştir,' diye düşündüm kendi kendime. Acele etmedim. Gelenin, bıkıp gideceğini umuyordum. Ama ben öyle oyalanırken, zil arka arkaya birkaç kez daha çaldı.

Çaresizlik içinde kapıyı açtım. Selvi boylu bir sarışın, önümden rüzgâr gibi geçip içeri daldı. Ancak oturma odasına ulaştığında yetişebildim ona. Üzerinde gene, o ilk günkü giysileri vardı. Göğüslerinin baş döndürücü dikliğiyle alabildiğine gerilmiş bir siyah ipek bluz ve cömert kalçalarına rahatça sarılmış beyaz yünden bir şort... Uzun bacakları, bir çift dolgun oyluktan başlıyor, yuvarlak ve biçimli dizlerden geçiyor, giderek incelen baldırlarla devam ediyor ve zarif bir çift bileğe ulaşıyordu.

«Shanie O'Toole,» dedim. «Benim için bu ne şeref böyle. 'Bayan Yirmi Milyon Dolar' kalkmış, benim gibi sıradan bir yurttaşın ziyaretine gelmiş!»

«Neredeyse, çatlatacaklardı beni,» dedi, yumuşak bir sesle. «Santo Bahia'da kafayı üşütmeme ramak kaldı. Önce, o boktan müfettiş uzun nutuklar attı bana... Sonra Chuck Whelan, kuğular kadar temiz olan sevgili Kerry'sinin 'ahlakını bozduğum' için, bana bir sürü sitem etti... Sonunda boğulacak hale geldim. New York'a kendimi dar attım.»

«Öyle demek,» dedim, ihtiyatlı bir gülücükle.

Dolgun alt dudağını, kararlı bir edayla öne doğru uzattı.

«Manhattan'a dönünce, evde oturup şöyle bir sıkı muhasebe yaptım.»

«Güç olmuştur,» dedim, anlayışla.

«Şu benim namus kumkuması, rezil, ikiyüzlü amcam!» dedi, soğuk soğuk. «Hepsi onun kabahati. Daha doğrusu, hepsi değil de, en büyük kabahat onda. Sonra sırayla, Kerry Hartford, Joanna Veitch, Hal Driscoll, Shirley Simpson ve Martin Shoemaker geliyor! Bense tamamen masumum!»

«Güzel bir sonuca ulaşmışsınız; kutlarım,» dedim.

Suratını astı.

«Tabii, tamamen masum olduğumu söylemek güç,» dedi. «Ama benim en büyük kabahatim, enayice davranmak oldu... Neyse, bu yüzden epey çektim ve yakında alacağım yirmi milyonu, sanırım tamamıyla hak ettim!»

«Haklısınız,» dedim. «Hem, yirmi milyon dolar, bundan sonraki yaşamınızı daha iyi düzenlemenize epey yardımcı olur sanırım.»

«Chuck'la sorunlarımı hallettim,» dedi. «Anladığım kadarıyla, ben mal sahibi olduktan sonra da işleri yönetmek için can atıyor. Ben de onu Avrupa'ya, oradaki yatırımları denetlemeye yolladım. Bundan sonra canımı sıkmaması için, onu ya tamamen rahat bırakmalıyım, ya da başına sürekli dert açmalıyım. Bu konuda henüz karar veremedim.»

«Bir içki alır mıydınız?» diye sordum, boynumu bükerek. «Sizin için, en fiyakalı kadeh takımımı çıkarırım.»

«Size borcum var,» dedi. «Güya çevrem arkadaş doluydu, sonunda hepsi, birbirinden rezil çıktı! Sizden nefret ediyordum. Sonra ne oldu? Ölümden de beter bir akibetten, beni siz kurtardınız!»

«Minnet duygusu altında ezilmenize gerek yok. Postayla bir çek gönderin, olur biter,» dedim.

«Gönderdim bile,» dedi. «On bin dolar. Gerçi, size borçlu olduğum müstakbel mutluluğum yanında fazla bir şey sayılmaz. Ama bence, gene de bu kadarı yeter.» Burnunu çekti. « Hatta düşündükçe, iyice eliaçık davrandığımı anlıyorum!»

«Bunu fazla düşünmeyin,» dedim. «Fikrinizi değiştirmeniz, beni hiç de mutlu etmez.»

«Söylemem gereken bir şey daha var,» dedi.

«Ben sevici değilim!»

«Size inanıyorum,» dedim.

«Bana yalan söyleme, Boyd!» dedi, küçümseyici bir edayla. «Tek korkun, çeki iptal etmem. Senin somut kanıta ihtiyacın var!»

«Rica ederim,» dedim.

«Buraya gelişimin nedeni bu,» dedi. «Yarın, 'o biçim' olmak için yalvarmaya başlayabilirsin ama, bu gece elimden kurtulamazsın!»

Kollarını başının üzerinde kavuşturarak bir hamlede bluzunu çekip çıkardı.

«Düğmeleri niye kullanmıyorsun? Daha pratik olabilir,» diye mırıldandım.

«Böylesinin erkekler için daha tahrik edici olacağını düşündüm de ondan!»

İpek bluz döşemeyi boyladı. Shanie, belden yukarı çıplak kalmıştı...

Aniden, ürkmüş gözlerle pencereye baktı.

«Buradan kimse bizi röntgenleyemez, değil mi?» dedi.

«Sadece Yarasa Adam'la vampirler gelebilir,» dedim. «Başkaca bir tehlike yok.»

«İyi!» dedi ve kıvrak bir iki yılan hareketiyle, beyaz şortunu da yere düşürdü. Gözlerimin giderek açıldığını hissediyordum...

«Sen yatak odasına gidip soyun, Boyd,» dedi. «Ben hemen gelirim!»

«Shanie O'Toole,» dedim. «Benden sana tavsiye. Bir uçtan ötekine kayıp durma!»

Üzerinde ufacık bir beyaz don kalmıştı sadece. Hızla ayağa kalktı.

«Haydi bakalım Boyd, hemen yatak odasına!» diye bağırdı.

Bu numaram, daha önce etkili olmuştu. Onun için, belki gene işe yarar, diye düşündüm... Onu kolundan yakaladığım gibi, yüzükoyun divanın üzerine attım. Sonra parmaklarımı küçük donunun lastiğine takıp, dizlerinin seviyesine kadar çektim. Aniden karşıma, o inanılmaz güzellikteki iki top çıktı. Pembe beyaz ışıltılar saçarak, zevk tanrıçasına adanmış bir çift meşale gibi bakıyorlardı bana. Avcumu açtım, parmaklarımı gerdim ve bu güzelim topları, sırayla dövmeye başladım. Şaplak töreni, aşağı yukarı bir dakika sürdü.

Shanie, önce asabi bir çığlık attı, sonra garip bir suskunluğa büründü. Bitirdiğimde, kıçının pembeliği kızıla çalmaya başlamış; benim içimde de, bir suçluluk duygusu tomurcuklanmıştı. Başını yavaş yavaş benden yana çevirdi. Bakışı yumuşak, mavi gözleri ışıl ışıldı.

«Danny,» dedi, «bana bir şeyler anlatmaya çalıştın, öyle değil mi?»

«Öyle,» dedim.

«Her şeyi sana bırakmamı istiyorsun..?»

«Doğru anladın,» dedim.

Gülümseyerek gözlerini kapadı.

«İstediğin gibi olsun,» dedi. «İnan bana, hiçbir itirazım olmaz!»